

အကဲခတ်

၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂ ၁၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း	
ထုတ်ဝေသူ	◆ ဒေါ်မိလိတာ (နိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၈၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ပုံနှိပ်သူ	◆ ဒေါ်ရွှေ (မြ-၀၂၀၇၉) သူခပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၁၄၈)၊ ၄၅လမ်း(ထက်) ပိုလ်တေယောင်း။
အတွင်းဖလပ်	◆ ဦးကျွန်းပိုင်
စာအုပ်မျှပ်	◆ ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	◆ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ
အုပ်ရေ	◆ ၅၀၀
တန်ဖိုး	◆ ၁၈၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေတော်
ရှင်ကိုမုန်းတာ ၁၂၁
 ဦးကျွန်းပိုင်၊ ၂၀၀၅
 ၀၄၀ - ၈၁၀၃၅ x ၀၀၅ ခေတ်တို။
 ထုတ်ဝေတော် / ရှင်ကိုမုန်းတာ ၁၂၁

“ရှင်ကိုမုန်းတာ ၁၂၁”
 အရင်က အမြဲကြားနေရတဲ့ စကားပါ။
 အခုတော့ သူ့လဲ အိမ်ထောင်တွေကျ ကလေးတွေရပေါ့။ ငါပေမဲ့
 သူ့ပိတ်ဆိုးတိုင်း ကြားနေရတဲ့စကားမို့ အမှတ်ရ နေဆဲပါပဲ။
 အခုလဲ ဒီစာကို ကျွန်တော်ရေးလိုက်တာ သူ့ပိတ်ရရင်
 အရင်အတိုင်း

“ရှင်ကိုမုန်းတာ ၁၂၁”
 ဆိုပြီး ပြောလေမလား။
 အမှတ်ရစရာလေးတွေပေါ့။

x x x x x

သူမနဲ့ကျွန်တော် ဆုံစည်းမှုက သိပ်တော့မထူးဆန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်စာအုပ်တွေဖတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တယ်။

“ကျွန်မက အစ်ကို့စာအုပ်တွေဖတ်တယ်”

“ဟုတ်လား သိပ်မဖတ်နဲ့လူပျက်ဆီးတယ်”

ဒီလိုပြောပြီး ဒီလိုပဲတွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး ချစ်သူရည်းစားဘဝရောက်အောင် သူကပဲ စပြောခဲ့သလား။ ကျွန်တော်က ပဲပြောခဲ့လားဆိုတာ မှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတစ်သက်မှာတော့ ချစ်သူရည်းစားသက်အကြာဆုံး ထားဖူးတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

နောက်ပြီးအမှတ်ရစရာ အများဆုံး ဖြစ်ခဲ့တာတွေလဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအမှတ်ရစရာကိစ္စတွေထဲမှာ အဓိက ဇာတ်ဆောင် ကတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ သူရယ်၊ ကျွန်တော့်ကားတွေ ရယ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်ပထမဆုံး ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်ဝယ်နိုင်တာ တိုယိုတာပင်ထောင်ကားပါပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာဆို သံရည်ကျို စက်ပိုရတဲ့ကားကို ဖောက်ပြီးပေး ဝယ်စီးရတာပါ။

သူမက ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့ ကားကိုကြည့်ပြီး

“ဟာ...ဘာကြီးဝယ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားအကောင်းမဝယ်ဘဲနဲ့”

“ဟာ ငါလဲငါ့ရှိသလောက်ဝယ်ရတာပဲလေ”

သူမ ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကျေနပ်ပုံတော့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှဆက်မပြောဘူး။ သူ့လဲသိတယ်လေ။ ကျွန်တော့်အဆင့်နဲ့ ဒီကားမှတ်ပဲဝယ်စီးနိုင်မယ်ဆိုတာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကားနဲ့ သူ ပြောသောလိုက်စားပါတယ်။ လမ်းလယ်ကောင်မှာ ကားပျက်ရင်လည်း တွန်းပေးပါတယ်။ သူများကားတွေနဲ့ မတော်တဆဖြစ်ရင်လည်း တောင်းခံပေးပါတယ်။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှန်အစ်ကို ကားကတစ်စစ ပြုတ်ထွက်ကုန်မယ်နော်”

စသည်ဖြင့်သတိပေးသလို ကိုယ်ကမှားရင်လဲ တခြားကား ချိခေါင်းလေးထွက်ပြီး

“ဆောရီးနော်အစ်ကို သူက ကားသိပ်မမောင်းတတ်သေးလို့”
ဆိုပြီး တောင်းပန်ပေးတဲ့ အပြင် ကားဘီးပေါက်ရင်လဲ ဘေးနားက
ဝှက်ကိုင်တူကိုင်ပြီး စောင့်ပေးတတ်ပြန်ပါတယ်။

သူက ချစ်သူရည်းစားလိုမဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို
အားကိုးရတာပါ။ သူ့နာမည်က...

x x x x x

သူ့နာမည်မပြောခင် ကျွန်တော်နဲ့သူ ဂျစ်ကားစီးတဲ့အကြောင်း
ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာက အခု ဖင်ထောင်လိုခေါ်တဲ့
ကားရှိပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ဂျစ်ကားစီးဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါတယ်။

x x x x x

အဲဒါ အဲလို ဂျစ်ကားစီးခဲ့တဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်ညီလိုဖြစ်နေတဲ့ တေးရေး၊ တေးဆို အရိုးကလည်း ဂျစ်ကားစီးတယ်ခင်ဗျ။ ခုန ပြောသလိုပေါ့။ ဈေးကြီးပေးဝယ်မစီးနိုင်တော့ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ လုံလောက်တဲ့ ဂျစ်ကားကိုပဲ စီးရတာပေါ့။

ဒီကောင်က ပိုဆိုးတာက ပိုက်ဆံကလည်းသိပ်မရှိတာနဲ့ ဂျစ်ကားအသစ်ကို ဝယ်မစီးနိုင်ဘဲ တစ်ပတ်ရစ် ဂျစ်ကားကြီး ဝယ်မစီးပြန်ဆင်တာ။ ခက်တာက သိတဲ့အတိုင်း ဒီကောင်က နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်အရိုး။ လူကအရိုးချည်းပဲဆိုတော့ သူ့ကားကိုသူနဲ့

အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားတော့တာ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကားကို တက်စီးရင်ဘယ်လိုမှ တက်လို့မရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကား ကဖင်ထိုင်ခုံကို သူဝင်လို့ရရုံ လုပ်ထားတာကို။ ကျွန်တော်တို့လို နည်းနည်းဝတ်သူတွေအတွက်ဆို သူ့ကားက ဘယ်လိုမှအဆင် မပြေဘူး။ ကားပေါ် ခြေထောက်တစ်ဖက်တင်ရင် နောက်တစ်ဖက် နဲ့ဖင်ကဘယ် လိုမှမဝင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထပ်ထားတဲ့ ကားလက်ကိုင်နဲ့ထိပြီး ထပ်ကွေးလို့လည်းမရ၊ လူကလည်းဝင်လို့မရနဲ့ ကန်လန်ကြီးဖြစ်နေရော။

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တင်ပါးအရင်တင်ရင် ခြေနစ်ဖက်က ကား အောက်ကျန်နေရော။ အဲဒီခြေနစ်ချောင်းကို ကားပေါ်တင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီခြေနစ်ချောင်းဟာ သူ့ရဲ့ တံခါးပေါင်နဲ့တိုက်ပြီးဘယ်လိုမှ သွင်းလို့မရဘူး။

သူကပိန်ပိန်လေးဆိုတော့ ကားပေါ်ကို ရွတ်ခနဲတက်သွား လို့ရတာပေါ့။ နောက် ပိုဆိုးတာက သူ့ကားထိုင်ခုံတွေက လှုပ်မရ၊ ရွှေ့မရတဲ့ ထိုင်ခုံအသေတွေ။ ကိုယ်ကလည်း ဂျစ်ကားကို မောင်း ကြည့်ချင်တာနဲ့ ဒီကောင်ကားကိုမရရ အောင်တက်ပြီး သွားမောင်း မယ်လိုစိုက်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ကားပေါ်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကားပေါ်တက်တာတောင် ဘယ်လိုတက်ရတယ်မှတ်လဲ။ ဖင်ကိုကားပေါ်အရင်တင်ပြီး ဟိုဘက်ခရီးသည်နဲ့ ရောက်အောင် ရွှေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ခြေနစ်ချောင်းကို ပိုးပေါ်ထောင်ရတယ်။ ပြီးတော့အဲဒီခြေကိုမပြီး ကားထဲရွှေ့ရတယ်။ ဒါမှ ကားလက်ကိုင်ကို

ခြေကကျော်နိုင်မှာကိုး။

ခြေတစ်ချောင်း လက်ကိုင်ကို ကျော်ပြီးတာနဲ့ ခြေကိုလေပေါ်
ခပ်ကွဲကွဲခွဲထိုင်ပြီး ခြေထောက်ကိုကားကာ နေရာအသေအချာ
ချရတယ်။

ပြီးမှ ဒရိုင်ဘာခုံကို ခြေကားပြန်ရွှေ့ပြီး ဖင်တွန်းဖင်တွန်း
ပြန်သွားရတယ်။ ဒရိုင်ဘာခုံရောက်မှ ကားထားတဲ့ခြေနစ်ဖက်ကို
ကန့်လန့်ကြီးထားပြီး ခူးကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ကွေးရတယ်။
ခူးကွေးတာကလည်း ဆောင်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့အထိ ခက်ခက်ခဲခဲ
ကွေးယူရတယ်။ ထလိုလည်းမရဘူး။ ခေါင်မိုးက ခေါင်းနဲ့မလွတ်
ဘူးလေ။ မိတော့ လည်ပင်းနဲ့ခေါင်းကိုလည်း ပေါင်နှစ်လုံးကြား
ရောက်သည်လောက်အထိ ငုံ့ထားရတယ်။

အဲဒီမှာ ကားအနောက်က တက်လိုမှရဘူးလားလို့ ပြောကြမယ်။
မရဘူး။ သူ့ကားက အနောက်ကလည်း ဘယ်လိုကွေးကွေး၊
ဘယ်လောက်ကွဲဝင်ဝင် မလွတ်ဘူး။ ခေါင်းက အမိုးနဲ့မလွတ်သလို
တင်ထားတဲ့ခူးကလည်း မေးနဲ့မလွတ်ဘူး။ အတော်ဒုက္ခရောက်ပါ
တယ်ဗျာ။ ကံထားပါ။

ခုနကလို ကားပေါ်ဆောင်ကြောင့်ရောက်မှ ခြေနင်းကိုဖြည်း
ဖြည်းချင်း ကားပေါ်ပြန်ချရတယ်။ ခြေနစ်ချောင်းလုံး ရောက်သွား
တဲ့အခါမှ ...

“အောင်မာ ကွက်တိဗျ”

ခြေထောက်လည်း လီဗာတွေ၊ကလပ်တွေ၊ ဘရိတ်တွေ

နှင်းလိုရတယ်။ ဒါပေမယ့်ခူးကတော့ သိပ်မြောက်လို့မရဘူး။
ထားလက်ကိုင်နဲ့ မလွတ်တာကိုး။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။
ဆိုက်တွေက ကားမောင်းကျွမ်းတယ်လေ။ အနောက်သာ မဆုတ်
ဘာတာ။ အရှေ့ဘက်တည့်မောင်းရင် အဖြောင့်၊ အနောက်ဆုတ်မှသာ
ဆိုက်တော့တာ။

လူတစ်ကိုယ်လုံး ကားပေါ်ရောက်နေမှတော့
“ဟေ့ကောင် ငါ ကားတစ်ပတ်မောင်းကြည့်မယ်”
ဆိုတော့ အရိုးက
“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို မောင်းလေ၊ သတိတော့ထား”
ဆိုပြီး ကားသော့ပေးတယ်။

တကယ်မောင်းကြည့်တော့မှ ဂျစ်ကားဆိုသည်မှာ အတော်မောင်း
ခက်မုန်းသိရတော့တယ်။ သူ့ခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးက ဘယ်သွားလို့
သွားနေမုန်းမသိ။ ကားဘော်ဒီကြီးကတခြား၊ ဘယ်ကို သွားနေမုန်း
သိတာ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးကြီးနဲ့၊ အတော်ထိန်းရ ခက်ပါတယ်ကွယ်။
ခေါင်းတခြား၊ ဖင်တခြားဆိုတာ အဲဒီကား၊ ဒီကြားထဲ ကလပ်နှင်းပြီး
ဘရိတ်နှင်းမယ်ဆိုရင်လည်း ခြေထောက်က ကောင်းကောင်းကြွလို့မရ။
ခြေကိုအသာမပြီး ရွှေ့ရတာ။ မိတော့ ကားကလည်း ခပ်မြန်မြန်
ခပ်သွက်သွက်မောင်းမရ။ မောင်းလို့လည်းမရ။ ဒီကြားထဲ ကားကလည်း
တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့ ခုန်နေသေးတာ။

ဒီထက်ပိုဆိုးပြီး သောက်တလွဲနိုင်တဲ့ကိစ္စက ရှိသေးတယ်။
သူ့ဘာသာ ဆတ်ဆော့ပြီးဆင်ထားတဲ့ ကားအဲယားကွန်းက

ဖင်နားကနေ အပေါ်ကိုအေးစိမ်းပြီး ပြန်တက်နေတယ်။ ကိုယ်ကလည်း
ဘောင်းဘီတိုနဲ့ဆိုတော့ ကြာကြာမောင်းရင် ဖင်တစ်ခြမ်းလေဖြတ်သွား
မှာကလည်း ကြောက်ရသေး။

ဒါပေမယ့်ပေါ့ဗျာ။

အသည်းတယားယား ဖင်တအေးအေးနဲ့သွားနေရတာ ဆိုပေမယ့်
ကြာတော့လည်း ဖီးလ်တက်လာတယ်ဗျ။

ကားကြီးက ဖင်တခြား၊ ခေါင်းတခြားနဲ့ အသည်းတယားယား
သွားနေတာကိုက ရင်အေးစရာ။ လက်ကိုင်ကို ခွေလိမ့်သလို လိမ့်ပါမှ
ကားဘီးက အနည်းငယ်ပဲကွေ့ ပြီး ဘော်ဒါကြီးကလည်း တုန်တုန်ခနဲခနဲ
နဲ့ တခြားဘက်သစ်နေတာကို မျက်စိရောအသိစိတ်ပါ ချိန်ပြီးချိန်ကာမှ
ကိုယ် ထင်ထားတာထက် ဆယ်ပုံတစ်ပုံသာ ခန့်မှန်းချက်နဲ့တိုက်ဆိုင်
တာကြောင့် ကားမောင်းနေရတာလား။ ထီထိုး နေရတာလား
မသိနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်ဆိုသည်မှာကလည်း အသစ်အဆန်းမြင်ရင်
စမ်းချင်တဲ့မျောက်မျိုးမို့ ကားလေးအနည်းငယ် မောင်းလိုရတာနဲ့တင်
ကိုယ့်လိုမျောက်မျိုး (ဟိုးအရင်က ချစ်သူဟောင်း) ချစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ
သတိရမိတယ်။

သူကလည်း ကိုယ့်လိုမျိုးပဲ။ အသစ်အဆန်းမြင်ရင် စိတ်
ဝင်စားချင်တဲ့ မိန်းမစစ်စစ်ကြီးမို့ သူလည်းကျွန်တော့်လို
စိတ်ဝင်စားမှာပဲဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

“ဟယ်လို...လား”

“အင်းအစ်ကိုပြော”

“အိမ်မှာပဲလား”

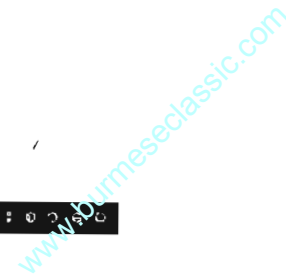
“အင်းလေ...ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“ဒါဆို လာခေါ်မယ်”

ဖုန်းချပြီး သူ့ရှိတဲ့ကျောက်မြောင်းထဲ ခက်ခက်ခဲခဲမောင်း
ခင်ရတယ်။

ကားကလဲ ခေါင်းတစ်ခြားဖင်တစ်ခြား သွားချင်ရာသွား။
ကြားထဲလူရှုပ်တဲ့ကျောက် မြောင်းထဲသွားရတာဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်
ဖွန်းတီးရတာ လက်ပါတိုတယ်။

* * * * *

ကျွန်တော့်ကို ဂျစ်ကားကြီးနဲ့မြင်တော့ သူ့အတော်အံ့အား သင့်သွားတယ်။

“ဟင် ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဘယ်သူဟာကြီးလဲ”

ဂျစ်ကားအစုတ်ကြီးပေါ် နဲ့ခွဲကြီးထိုင်နေတာမြင်တော့ မေး တယ်။
ကျွန်တော် က...

“အရိုးရဲ့ ဂျစ်ကားပါ။ လာတက်လေ”

သူမ ဝေဝေဝပ်ပြန်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကားခေါင်းကို လက်ညှိုးတိုပြီး
“ဖြစ်ပါ့မလား ဒါကြီးနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်တောင် ဟိုတိုက်ဒီတိုက်နဲ့ဟာကို”

“ကား ရှေ့ဘက်သွားလို့ဘယ်တုန်းကတိုက်ဘူးလို့လဲ၊ အနောက် ဆုတ်မှတိုက်တဲ့ဟာကို ”

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ကားကိုအရှေ့ဘက်မောင်းရင် ဘယ်တော့မှဘာမှ မဖြစ်ဖူး။ အနောက်ဆုတ်မှသာ တိုက်တော့ တာလေ။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကားနဲ့”

သိပ်မယုံဘူး။ ယုံစရာလည်း သိပ်မရှိဘူးလေ။

ကိုယ်ကမျောက်။ မထင်ရင်မထင်သလို တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ထဲမှာတောင် မှင်ကောင်းတဲ့မျောက်မို့။

“ကဲ လာပါ၊ တက်ပါ။ ကားပေါ်ရောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့”

သူမ ကားကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မျက်လုံးပြူးပြီး

“ဟင် ဘယ်လိုတက်ရမှာလဲ”

“ရသလိုတက်လေ”

သူမ ခြေတစ်ချောင်း ကားပေါ်တင်တယ်။ ပြီးတော့ခေါင်း ဝုံပြီးကားကို ရှိုးကြည့်တယ်။

“ဟယ် မရဘူး”

သူလည်း ကိုယ့်လိုအကောင်ကြီးမျိုးမို့ ရုတ်တရက် ကားပေါ် တက်မရ။

ကိုယ် စိတ်မရည်တော့ဘဲ

“မရရင် ခေါင်းသုံးပြီး နောက်တစ်မျိုးနဲ့ ရအောင်တက်လေ”

“အင်း အင်း”

သူမကလည်း ယောင်တောင် ပေါင်တောင်နဲ့ နောက်တစ်
မျိုးတက်ကြည့်တယ်။ သူ့ရဲ့တင်ပါးကို ကားပေါ်အရင်တင်တယ်။
ပြီးတော့ခြေထောက်ကို ကားထဲထည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

“အားလား”

ခြေထောက်ကရည်တော့ ကားထဲမဝင်ပြန်ဘူး။ ကားနံရံနဲ့
ဦးခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး နာတောင်သွားသေး။

“မရဘူးလေ၊ မတွေ့ဘူးလား၊ ဘယ်လိုတက်ရမှာလဲ”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး စာနာရမုန်းမသိဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ကိုပဲ
မြင်နေတာမို့

“အာ ခေါင်းကိုသုံးပြီး ရသလိုတက်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

သူမက မကျေမနပ် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။
ပြီးတော့ ကားအောက်ပြန်ဆင်းပြီး ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနဲ့ကားပေါ် ဘယ်လို
တက်ရမလဲ သူ့ချိန်ကြည့်နေပုံရတယ်။ လက်မြှောက်လိုက် ခြေ
မြှောက်လိုက်နဲ့ ကားပေါ်တက်ဖို့ လမ်းကြောင်းရှာနေတယ်။

ပြီးမှ ခုနကအတိုင်းပဲ သူ့တင်ပါးကို ကားဂီယာနားရောက်
သည်အထိ တိုးဝင်တယ်။

“အစ်”

ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ရင်ဘတ်ထိကွေးပြီး ရုတ်ခနဲ
လှည့်လိုက်တယ်။

“ရပြီ”

ကားပေါ်ကို လူတစ်ကိုယ်လုံး ဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့
ကားပေါ်မှာ ကွေးကွေးကြီး။ ခြေထောက်က ခြေနင်းပေါ်မကျဘူး။
ကားဘောနတ်ပေါ် ခူးကြီးထောင်ပြီး ကွေးကွေးကြီးဖြစ်နေတယ်။

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်”

“ဦး”

“အမေ့”

သူ့စကားနားမထောင်တော့ဘဲ ကားကိုခပ်သွက်သွက် မောင်း
ထွက်လိုက်တယ်။ သူမကလည်း သစ်ကိုင်းလွတ်တဲ့ မျောက်လို
အမိုးကိုင်းဆွဲလိုက်၊ ဘေးနံရံကိုင်လိုက်နဲ့ ကွေးကွေးကြီးပါလာတယ်။

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ။ ဒီမှာပြုတ်
ကျတော့မယ်”

“ပြုတ်မကျပါဘူး၊ နင့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကားနဲ့ဟာ ငါး သေတ္တာဘူးလို
ကွက်တိပဲဟာ ဘယ်လိုပြုတ်ကျမှာလဲ”

“ပြုတ်မကျပေမဲ့ နေရခက်တယ် မသိဘူးလား၊ အရှိန်လျော့စမ်း
အရှိန်လျော့”

အရှိန်လျော့ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကားပေါ်က ပြုတ်
မကျနိုင်ပေမဲ့ ကားအပြင်ဘက် ခေါင်းထွက်လိုက်၊ ခြေထွက်
လိုက်ဖြစ်နေတယ်လေ။

ဒီကြားထဲ ကားကလည်း ခုန်ခုန်တုန်တုန်ကြီးဆိုတော့ သူ့ခမျာ
လည်း စီးရခက်နေပုံရတယ်။

ဂျစ်ကားကြီးက တုန်တုန်ခုန်ခုန်ကြီးဆိုတော့လည်း သင်းခွေချုပ်ကြီး နူးထောင်ထားသလို လုံးလုံးကြီးနဲ့ ခုန်နေရတာကိုး။

“ခဏရပ်၊ ခဏရပ်”

ကြာတော့ သူလည်း သည်းမခံနိုင်ဘူးထင်တယ်။ ထအော်တယ်။ ကျွန်တော်ကမျက်နှာမာမို့။

“ဘာလိုလဲ”

“ရပ်ဆို ရပ်လိုက်လေ”

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်တာသာကိုယ် မျက်နှာဘယ် လောက်မာမာ သူကျတော့လည်း ကြောက်ရတာမို့ လူရှင်းတဲ့နေရာ ကားကိုထိုး ရပ်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ သူမလည်းကားအမိုးကိုင်လိုက်၊ ဖင်ထိုင်ခုံကို လက် ထောက်လိုက်နဲ့ သူပိုနေတဲ့ခြေကိုနေရာချတယ်။ ဟိုလုပ်၊ ဒီလုပ်နဲ့ ဖင်ထိုင်ခုံပေါ် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နိုင်တဲ့ အနေအထား ကိုရသွားတယ်။

“ဟိဟိ”

ကားပေါ်ဆောင်ကြောင့်ကြီး တက်ထိုင်နေတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားတယ်။ ဒါကိုသူမက ဆတ်ခနဲလှည့် ပြီး

“ဘာရယ်တာလဲ”

ကိုယ်လည်း မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး

“သိဘူးလေ၊ ကားပေါ်ရူးပေါက်မလိုလားလို့”

သူမက မကျေမနပ် မျက်စောင်းခဲပြီး

“ရှုပေါက်စရာလား၊ သူယူလာတဲ့ကား သူပြန်ကြည့်ဦး ဒီလိုမစီးလို့

ဘယ်လိုစီးမလဲ”

“ဟိဟိ”

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားကိုဝှူးခနဲ မောင်းထွက်လိုက်တယ်။

သိတော်မူတဲ့အတိုင်း ကားကြီးက ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ဘီးက တောင်ဘက်သွားရင် ဘော်ဒီက မြောက်ဘက်သွားနဲ့ ထင်ရာဦးနေ တော့တာ။ ဒီကြားထဲ ကားပေါ်ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ ချစ်သူ

ထိမခမျာ တောင်ကိုင်ရနိုး၊ မြောက်ကိုင်ရနိုးနဲ့ ကားထိုင်ခုံပေါ်လိမ့်

ပြီး ပါလာတော့တာ။

ဂျစ်ကားဆိုသည်မှာကလည်း သိတဲ့အတိုင်း။ ကိုင်စရာက အ ချာသား။ အပေါ်တန်းကိုင်ပြီး ကားထိုင်ခုံပေါ် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်

နေတဲ့သူမကို ကြည့်ရတာ မျောက်သားလေးနှင့်တောင်တူသေး။

“ခဏရပ်၊ ခဏရပ်”

သူ့စကားကြားတော့ ကားမောင်းလို့ အရိုန်ရနေတဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲဟာ”

“ရပ်ဆို ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောသာဘဲ ကားကိုလမ်းဘေး ထိုးရပ်လိုက်ရပါတယ်။

“ကဲ ဘာဖြစ်ပြန်လဲပြော”

သူမက ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ ဖင်ထိုင်ခုံကို လက်ထောက်လိုက်၊ အမိုးကိုင်ကို ကိုင်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ် ရှုပ်နေတယ်။

ပါးစပ်ကလည်း အိ(စ်)၊ အိ(စ်)နဲ့ အသံထွက်ရင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကြံစည်နေပုံရတယ်။

နောက်မှ ကားထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ကုန်းထလိုက်တယ်။ ခေါင်းကြီးအောက်စိုက်ပြီး လူကကုန်းထလိုက်တယ်။ ကားဘောနက်ကို လက်ထောက်ပြီး သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ကား ခြေနင်းထဲချလိုက်တယ်။

“အဟဲ ကျသွားပြီကွ”

သူ့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျနေတယ်။ နောက်မှ အု(စ်)၊ အု(စ်) မြည်သံပေးရင်း ခြေနင်းပေါ်ကျသွားတဲ့ ခြေထောက် ကို အားပြုပြီး နောက်ကျန်နေတဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်း ထပ်ချတယ်။

“ဟီးဟီး ရပြီကွ”

ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး ခြေနင်းခုံပေါ် ရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ဖင်က ထိုင်ခုံပေါ်မကျသေးဘူး။

“ခဏလေး။ ခဏလေး ရသေးဘူး”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူလျှောဆင်းတယ်။ အတော်လေး လျှောဆင်းပြီးမှ သူ့ဖင်က ဖင်ထိုင်ခုံရောက်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တောင် ကားထဲရောက်ပြီး သူ့ကျဘာလိုခက်လဲ မေးစရာရှိတယ်။ ဒီလိုဗျ

အရိုးမိန်းမ “မို့မို့” ကိုမြင်ဖူးရင်သိကြလိမ့်မယ်။ အရိုးက သာပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ်နေတာ၊ မို့မို့ကျဘောလုံးလိုပဲ။ ပုပု လုံးလုံးဗျ။ လုံးတာမှဘောလုံးလိုကို လုံးတာ။ ဒါကြောင့်သူ ထိုင်ခုံကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ကွက်တိ လုပ်ထားလေတော့ ကျွန်တော့်ငတိမ ထွားထွားကြီးနဲ့

ဘယ်လိုမှ အံ့မဝင်ခွင်မကျနိုင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ (အဲဒီတုန်းက) ထွန်တော့ကောင်မလေး ကထွားထွားကြီးလေ။ အရပ်ပဲ ငါးပေခြောက် ထက်မလောက် ရှိနေတော့ အဲဒီပုလုံးထိုင်ခုံနဲ့စဉ်းစားသာကြည့်ပေါ့။

ဒါနဲ့ ဒီလိုနဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်းကြီးစားရင်း

“ဟေးရပြီကွ၊ ရပြီအဲ”

သူ့ဘာသာသူ ခြေထောက်ကို ဖင်ထိုင်ခုံကလျှောဆင်း ရင်း ထိုင်လို့ရတဲ့အနေအထား ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါကိုတောင် ထွန်တော့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး

“အဲ အောက်က ဘာကြီးလဲ”

“ဘာလိုလဲ”

“အေးအေးကြီးလေ”

“အဲဒါ အဲယားကွန်း”

“ဟင် အဲကွန်း ဖင်အောက်တပ်ထားတယ်”

“အေး ဖင်အေးအောင်”

အဲကွန်းကို ဖင်အောက်ထည့်ထားတော့ သူလည်းအံ့အား သင့်နေတယ်။ ဒါကိုတောင်သူမက မယုံသေးဘဲ လက်နဲ့စမ်းကြည့် သေးတယ်။ ပြီးမှ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး

“အဲ တကယ်ကြီးတော့”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ကားကိုဝူးခနဲ ဆောင်းထွက်လိုက်တယ်။ ဂျစ်ကားကြီး တောင်ထိုး၊ မြောက်ထိုးမှ ထိုင်တိုင်ယိုင်တိုင် သွားနေတာကိုကြည့်ပြီး ငတိမက အခါပေးတယ်။

“ဘေးမှာ ဘေးမှာဈေးဆိုင်နော်၊ အဲကားကြီးက ဘယ်လို သွားနေတာလဲ၊ ခေါင်းတခြား၊ ဖင်တခြား ဟိဟိရယ်ရတယ်”

သူကလည်း ကျွန်တော်လောက်နီးနီး ဝမ်းတွင်းပါမို့ ဒီဟာ ကြီးအသည်းတယားယားနဲ့ သွားနေတာကို သဘောကျလာပုံရတယ်။

“သတိထားနော်၊ သတိထား၊ ဘေးမှာဆိုင်တွေရှိတယ်၊ ဘေးကကားကျော်မယ်၊ သတိထား ဘေးကပ်ပေးလိုက်ဦး”

စသည်ဖြင့် သတိပေးနေရာကကြာလာတော့ ဇာတိပြလာပြီး

“ဟာ အရှေ့ကကား ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ၊ တိုက်ချ လိုက်စမ်း။ ကိုယ်ကဂျစ်ကားပဲ အသာကြီး၊ ဩော်ဟိုလူက ကားလာမှလမ်းဖြတ်ရလား၊ ဒါလိပ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဂျစ်ကား၊ ဂျစ်ကား၊ ကားသွားမယ်၊ အာ ဟိုကောင်မလွတ်တဲ့ဟာ ကျော်ဖို့ လမ်းတောင်း နေသေးတယ်၊ မဖယ်နဲ့၊ ကိုယ်ကဂျစ်ကားပဲ လာမစားနဲ့ ပြားသွားမယ်”

စသည်ဖြင့်ဖြစ်ကုန်ရော။ ဟုတ်တယ်လေ။ ခါတိုင်းဆို ကျွန်တော့ ကားစုတ်လေးဆိုတော့ ဟိုလူရှောင်ရ ဒီလူဖယ်ရ အားနာရနဲ့ ဒီအတိုင်း သည်းခံစီးခဲ့ရတာ။ အခုအရိုးဂျစ်ကားကြီးနဲ့ဆိုတော့ လူပါးဝလို့ရပြီလေ။

ဂျစ်ကားကြီးနဲ့ဆိုတော့လည်း တော်ရုံတန်ရုံလူကဝင်မ အောင်း ရဲဘူး။ သူတို့အနာချည်းပဲဟာကို။ ဒါကိုငတိမက လည်းမြှောက်ပေး တယ်။

“ပွတ်ဆွဲပြီး ကျော်တက်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုအရိုးကိုသဘော ဆေးပြန်သုတ်ပေးလိုက် လို့ရတယ်၊ အနောက်ကကောင်ကပ် လာပြီ ဘရိတ်ဆောင်နင်းလိုက်စမ်းပါ။ အနောက်ထဲဝင်သွားအောင်

ဘာမှတ်လဲဂျစ်ကား၊ တိုင်ကီဖြတ်ပြီး ဘော်ဒီပြန်ကပ်လိုက်လို့ရတယ်၊ တင်းဟင်း”

ကြာတော့ ကိုယ်တောင် အမြင်ကတ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်

“ဟဲ့ သိပ်မြှောက်ပေးမနေနဲ့၊ နင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အချုပ်ထဲရောက်ကုန်မယ်”

ဆိုတာကို မရဘူး။

“လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ အချုပ်ရောက်ရင် အဖေ့ကိုပြန်ထုတ် ခိုင်းလို့ရတယ်၊ အစ်ကိုကား၊ စုတ်ကြီးနဲ့အားနာခဲရသလောက် ဂွမ်ကားလေးစီးရတုန်း ပြန်ကျောပစ်လိုက်စမ်းပါ။ လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

မိန်းမများ တကယ်ကို မနိုင်ဘူး။ ဒီကြားထဲ

“မျက်လုံးကိုလှမ်းမှိတ်ပြီး ဘယ်လိုလဲသိလား၊ လုပ်ပေးရ မလား” ဆိုတာပါ လုပ်နေလို့။

“တော်ပါပြီဟာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်းပါ။ ငါ့ဘာသာ ငါအေးဆေး မောင်းပါရစေ”

ဆိုပြီး မနည်းချောထားရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကားကိုမြို့တစ်ပတ်လောက် မောင်းပြီးတဲ့အခါမှ နည်း နည်းလည်းပျင်းလားပြီး

“ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူမက ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး

“ဘာလို့လဲ၊ အခုမှ ဘယ်လောက်မှတောင် မမောင်းရသေးဘူး”

“မဟုတ်ဘူး အရိုးတို့ လင်မယားကို အားနာလို့”

“သော်”

သူမ ဘာမှတော့ပြန်မပြောတော့ဘူး။ အိမ်လိုက်လည်း ပြဿနာမှ မရှိတာ။ နောက်ပြီး အရိုးတို့နဲ့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက် လည်းရတာပဲ။ သူ့ဘာသာသူ ပြန်နေကျပဲဆိုတာ တွေးပြီး အိမ်ဘက်ကိုပြန်လာလှည့် လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အဲဒီဂျစ်ကားကြီး နှစ်ယောက်သားစီးပြီး အိမ်ပြန် ရောက် လာတာပေါ့။ အိမ်ရောက်တော့

“အရိုးတို့၊ လင်မယားက တခြားကိစ္စရှိလို့ ပြန်သွားပြီတဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး သူ့ကားစုတ်ကြီး အိမ်မှာလာပြီး ပစ်ထားနေကျကိုး”

“ကဲ အိမ်ရောက်ပြီ ဆင်းလို့ရှိပြီ”

“ဟင် ”

အဲဒီမှာ ပြဿနာစတင်တော့တာပဲ။ ကားက တက်တုန်းကသာ ဖြစ်သလိုတက်ခဲ့ကြတာ။ ခုပြန်ဆင်းမယ်လည်းဆိုရော ဘယ်လို ပြန်ဆင်းရမှန်း မသိတော့ဘူး။

ငတိမက ပိုတောင်ဆိုးသေး။ ကားပေါ်တက်တုန်းက ဆောင် ကြောင့်တစ်မျိုး၊ ငုတ်တုတ်တစ်ဖုံ ကွေးကောက်ပြီးရအောင် ထိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ပြန်ထွက်ဖို့ကျတော့ ပြဿနာတက်နေရော။

“ဟင်၊ ဒါ ဒါကြီးဘယ်လိုပြန်ဆင်းရမှာလဲ”

ကိုယ်ကလည်းစိတ်မရှည်တော့ဘဲ

“ဟာ၊ နင်တက်တုန်းက ဘယ်လိုတက်လဲ၊ အဲဒီလိုပဲပြန် ဆင်းပေါ့”

“ဟင်တက်တုန်းကတော့ ကားထိုင်ခုံပေါ်ကနေ အောက်

ဆင်းတာလေ ၊ အခုက အောက်ကနေ အပေါ်ပြန်တက်ရမှာ ဘယ်လို အားရှိမှာလဲ”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်တယ်။ အပေါ်ကနေ အောက်ကိုလျှော ဆင်းတုန်းက ခြေထောက်ကအားရှိပေမဲ့ အောက်ကနေ အပေါ်ကို ပြန်တက်ဖို့ကျတော့ ဘယ်လိုမှအားမရှိနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီကြားထဲသူ ရဲ့ဒူးရည်ကြီးကလည်း ကားဘောနတ်တန်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလွတ် နိုင်ဘူးလေ။ ဇူးကိုတအားကွေးပြီး ထရင်လည်း ဖင်ထိုင်နံက သူ့တင်ပါးနဲ့ မလွတ်တာနဲ့ပဲ ထလိုမရ။ နောက်ပြီးမိန်းကလေးတွေက အပေါ်ပိတ်ကို ခြေဖျားနဲ့ မတည်နိုင်ဘူးလေ။

“ကဲပါ လုပ်ကြည့်ပါ”

ထုံးစံအတိုင်း အိမ် အိမ်နဲ့ သူ့ခမာ ကြိုးစားရှာတယ်။

ကားအပေါ်တန်းကိုဆွဲပြီး ထကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ကျိဆား ပက်ခံရသလို လေးငါးချက် တွန်းတင်ပြီး ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာတယ်။

“ဟာဒုက္ခပဲ ဘယ်လိုပြန်ထွက်ရမှန်းမသိဘူး”

ကိုယ်လည်း မကူညီနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကားထဲညပ်နေ တာကိုး။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖင်တွန်းဖင်တွန်း ရွှေ့ပြီးကားအပြင်ထွက် ဖို့လုပ်တယ်။

“အမေ”

ကားအပြင်ကို နောက်ပြန်လဲကျမလို့ဖြစ်ပြီး ယက်ကန် ယက် ကန်ဖြစ်နေတယ်။

“ဟဲ့၊ ဟဲ့၊ ပြန်ဆွဲ၊ ပြန်ဆွဲပါဦး”

ရေနစ်သလိုလက်ကို အတင်းထိုးပေးနေလို့ မနည်းပြန်ဆွဲ တင်ရတယ်။

“ဟူး”

“အောင်မလေး ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

သူ့ရှင်ဘတ်သူဖိနေသေး။ နောက်မှ ဘေးဘီကြည့်ပြီး

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုထွက်ရမှာလဲဟင်”

ဘယ်လိုထွက်ရမှန်းမသိဘဲ ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေတယ်။

ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုကူညီရမှန်းမသိ။ နောက်မှ သတိရပြီး

“ဖီလိုလုပ်၊ ဇီဘက်ကိုတိုးလာလိုက်”

“တိုးလာပြီးရင်”

“တိုးလာပြီးလို့ ခူးလွတ်သွားရင် ခြေထောက်အရင်ထုတ်ပေါ့”

ခြေထောက်ထွက်လိုရရင် ဆင်းလိုရပြီပေါ့”

သူ့ဘေးဘီဝေကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သဘောကျပြီး

“အင်း မဆိုးဘူး အဲဒီအကြံမဆိုးဘူး”

တအိမ်အိမ်ပြည်သံပေးပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ထိုင်ခုံဘက် ဖတ်ခနဲ

ဖတ်ခနဲ ခုန်ခုန်ရွှေ့လာတယ်။ နည်းနည်းရွှေ့လာပြီး ခြေထောက်

ထုတ်ကြည့်တယ်။

“ဟယ်”

ခြေထောက် ထပ်ထွက်မလာသေး။ အိမ်အိမ်ပြည်သံပေး ပြီး

ထပ်ရွှေ့လာတယ်။

“ဟာ”

ခြေထောက်က ထွက်လို့မရသေးဘူး။

ဗူးကလည်းရှည်တော့ ဘောနတ်နဲ့က မလွတ်သေး။ သူ

နည်းနည်းထပ်ရွှေ့တယ်။

“ဟာ”

ထပ်ရွှေ့လို့မရတော့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့နောက် ကျောကို

ဒီယာတံတုတ်တုတ်ရှည်ရှည်ကြီးက ထောက်နေပြီ ကိုး

“ဘာ၊ ဘာကြီးလဲ”

“ဟာ၊ ဂီယာတံကြီးပါ ဘာထင်လို့လဲ”

“အောင်မလေးကြက်သီးထစရာကြီး၊ လုံးလုံးရှည်ရှည် ကြီး”

“တယ်၊ ဂီယာတံပါဆိုနေမှ”

“အိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကြက်သီးထလို့”

သူ ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနဲ့ အရှေ့ပြန်ရွှေ့သွားတယ်။ သူ့ကို

ကြည့်ပြီးစိတ်ညစ်သွားကာ

“အာ ဘာဖြစ်နေတာလည်း၊ ဒါလေးတောင် ကြက်သီးထနေရင်

ဘယ်လိုအပြင်ထွက်မှာလဲ၊ ဒီဂီယာတံကိုကျော်မှ နင်ထွက်လို့ရမှာပေါ့

ထုတ်ဘူးလား၊ ဒါမှခြေကလွတ်မှာလေ”

သူက ခေါင်းခါပြီး

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း မထွက်ရရင် နေပါစေ၊ ဒီ ဂီယာတံကြီး

ဆိုတော့ မကျော်ရဲဘူး၊ မတော်တဆ”

အရေးထဲ အတွေးကချော်နေသေး။ ညကလည်း မမှောင်တော့

ပါဘူးလေလို့ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နက်နက်လာပြီ။
တော်ကြာဒီည သူ့အိမ်မပြန်ဖြစ်ရင် ကိုယ်တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေး
ရတော့ မှာလေ။ ဒါနဲ့ပဲ

“ဟား၊ လုပ်ပါ မြန်မြန်လုပ်ပါ။ နင်ကလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ အဲဒါကြီးတော့ ခွမကျော်ရဲဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် အပျိုကြီးလုပ်ပါလား”

“ဘာစကားပြောတာလဲ”

ကိုယ်လည်း တင်းလာပြီဆိုလို့ ခပ်ရမ်းရမ်းပဲပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်
တယ်လေ။ ဒီလောက်ဂီယာတံ ကြောက်နေမှတော့ အပျိုကြီးပဲလုပ်
တော့ပေါ့။ နောက်မှ စိတ်လျော့လိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။
သူမပြန်ဖြစ်ရင် ကိုယ်ကတစ်သက်စာ အခြေအနေဆိုးမှာကိုး၊ ဒါကြောင့်

“ကဲ၊ ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ် ညည်းအောက်ကိုပြန်ရွှေ့လာ၊ ဒီနားရောက်ရင်
ငါဂီယာတံလွတ်အောင် နင့်ကိုမတင်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ရှင့်ကိုမယုံဘူး”

ခေါင်းခါပြီး အတင်းကိုငြင်းနေတော့တာ။ ခုနကတော့ ဂျစ်ကား
ပေါ်မှာ ဟိုလူတိုက်မယ် ဒီလူတိုက်မယ် ဆင်ဖမ်းမယ် ကျားဖမ်းမယ်
လုပ်နေတဲ့မိန်းမက အခုကျမှ ဂီယာတံလေးကို မကျော်ရဲဘူးတဲ့
ကြည့်ကြပါဦး။ ကိုယ်ကလည်း အဲဒါမျိုးပြောနေရင် သူ့ပိုဆိုးပြီး
ထပ်မကျော်ရဲဖြစ်မှာမို့ ချော့မော့ပြီး

“လုပ်ပါအချစ်ရယ်၊ ဒါလေးကျော်တာများ၊ ကိုယ်မပေးပါ့မယ်
စိတ်ချပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း”

သူငြင်းတုန်းကိုယ်ကလည်း သူမပြန်ဖြစ်မှာစိုးပြီး စိတ်လျော့ကာ

“လုပ်ပါအချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုဒီတစ်ခါတော့ ယုံပေးပါ။ ဘာမှ

ဖြစ်စေရဘူး။ ကိုယ်အာမခံတယ်”

သူ မျက်လုံးရဲကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
အာမခံတုန်းကမှ ယုံခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ကိုယ်ကလည်း မျက်နှာငယ်ပြီး

“စိတ်ချပါ၊ ယုံစမ်းပါ”

ကိုယ်က တောင်းပန်ပြောတော့မှ သူ့သက်ပြင်းချတယ်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ယုံလိုက်မယ်”

ကိုယ်လည်း ဒီစကားကြားရမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

ဒီတော့မှ သူမလက်ညှိုး မျက်နှာနားဝဲလာပြီး-

“ဂီယာတံနဲ့ကျွန်မ မလွတ်လိုကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဒီ တစ်သက်
အပြတ်ပဲ မှတ်ထား”

“အေးပါဟာ။ အေးပါ။ ကတိပေးပါတယ်”

ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် ဖင်တွန်း
စင်တွန်းနဲ့ ရွှေ့လာတယ်။ ဂီယာတံကြီး ကျော့ကပ်သွားတော့တွန့်
သွားပြီး အရှေ့ပြန်ရွှေ့ဖို့ လုပ်တယ်။ ကိုယ်လည်း ရရှိတဲ့အခွင့်အရေးကို
ထက်လွတ်မခံဘဲ ခါးကဆွဲထားလိုက်တယ်။

“နေဦး၊ ကိုယ်မ၊ ပေးမယ်”

“ရှင်၊ ရှင် ကတိတည်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါဆို”

အမှန်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အလေးကြီးပဲ။ ဘယ်လောက်အထိ လေးသလဲဆိုရင် တစ်ခါက သူ့သင်တန်းမှာ။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း သွားကြည့်ရင်း အောင်လိုဝမ်းသာပြီး လူလယ်ကောင် ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖက်တာ နှစ်ယောက်စလုံး ပိုးလိုးပက်လက်လန်ပြီး လမ်းမပေါ် လဲကျလို့ နဖူးတွေကွဲ၊ ခူးတွေပြုဖြစ်ဖူးတယ်။

အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဂီယာတိုင်လွတ်အောင် မဖိုဆိုတာ လွယ်လှတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း နှစ်ယောက်သား ဒီကားပေါ်ကဆင်းရတော့မှာ မဟုတ်။ ဒီကားပေါ်က ဆင်းမရရင် အလိုလိုနေရင်း ကိုယ်ပဲပိုက်မိသွားမှာမို့ ရိုသမျှအားနဲ့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ဆွဲမဖိုပဲ ကြံစည်လိုက်တယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဂီယာတံနားလိုပဲပြီး ပြန်ရွေလာတယ်။ ဂီယာတံ သူ့ကျောကို ထောက်တော့ တွန့်သွားတယ်။ ကိုယ်က သူ့ခါးကို အပိုင်ဆွဲထားရတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း-

“ဒီကောင်မ ဂီယာတံကို ဘာလုဒီလောက်ကြောက်နေရလဲ။ ဒီအတံက ဘာကြောက်စရာကောင်းလို့လဲ။ သီလရှင်ပဲဝတ်ပေး လိုက်ချင်တယ်”

ဆိုပြီး တွေးနေမိသေးတယ်။ နောက်မှ “ကဲ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ရေမယ်။ သုံးဆိုတာနဲ့ ညည်းက ကိုယ်ကို ကြွ၊ ငါက ဆွဲမမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

သူမက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညှိတ်ပြီး လေတွေကို တဟူးဟူးနဲ့ မှုတ်ထုတ်တယ်။ ချွေးတွေလဲ ထွက်နေတဲ့ပုံ။

“ကဲ ဒါဆို တစ်”
“ခဏနေဦး၊ ခဏနေဦး”
သူမက တားတယ်။
“ဘာလဲဟာ”

သူက ပြန်ဝေကြည့်ပြီး-
“ရှင် သေချာမနော်။ ကျွန်မ ဂီယာတံနဲ့ မလွတ်လိုကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အပြတ်ပဲနော်”

ကိုယ်လည်း ခေါင်းညှိတ်ပြီး-
“အေးပါဟာ။ အေးပါ။ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ပါ”
“ဟဲ့ ရှင်ဘယ်နေရာကို ကိုင်တာလဲ”

“ခါးကိုင်တာလေ”
“ခါးကိုင်လို့ရမလား။ ချိုင်းကကိုင်မမှ အားရှိမှာပေါ့။ ဒီမှာကိုင်”
“ပြီးရော”

ကိုယ်လည်း အယူသည်းစနေတော့ဘူး။ သူပြတ်နေရာ ကိုင်လိုက်တယ်။

“အို ရှင် ဘယ်နေရာကိုင်တာလဲ”
“ဟ အဲဒါမှ မရတာ အားရှိမှာပေါ့။ အထူးအဆန်းလုပ်လို့”
“အို အခု ကားပေါ်မှာလေ”
“အေးပါဟာ ကဲ ရပြီလား”

“ဟူး ဟူး ဟူး”
သူ လေပူတွေမှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ခါးကိုကိုင်ပြီး

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး”

သူကလည်း အကြွ၊ ကိုယ်ကလည်း အမ။ ဂီယာတံကို ကျော်ပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်ချလိုက်တော့။

“အား... အောင်မလေး”

သူမရဲ့ အော်သံ။ ကျွန်တော်လည်းလန့်ပြီး။

“ဘာ။ ဘာလဲ ဒါ ဘာကြီးလဲ”

သူ အလန့်တကြား လက်ညှိုးညွှန်ရာ ကြည့်လိုက်တော့

“ဂီယာတံကြီး”

ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ပိုင်နှစ်လုံးကြားရောက်နေတဲ့ အရိုးရှစ်ကားက ဂီယာတံအတုတ်ကြီး။ လူကို ဘာမှမထိမခိုက်ဘဲ ဂီယာတံကြီးကို ဖင်ကျော်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒါကြီး သူ ခွဲသွက်ကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။

“ဟာ အဲဒါ ဂီယာတံကြီးလေ”

သူက အလန့်တကြားကြည့်ပြီး။

“ဟင် ဒီအတံကြီးက ဘာလို့ကျွန်မပေါင်ကြား ရောက်နေရတာလဲ”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ပြီး။

“ခုနက ဆွဲမလိုက်တော့လေ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒါကြီးလွတ်ပြီး အဲပေါင်ကြား ရောက်သွားတာပေါ့”

“အောင်မလေး အသည်းယားစရာကြီး ရှည်ရှည်တုတ်တုတ်ကြီး”

“ဂီယာတံပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဂီယာတံလည်း လူလောက်ဆိုတော်ပြီပေါ့။ အခုဟာက လွန်

လွန်းတယ်။ အောင်မလေး”

အရေးထဲ ဂီယာတံ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့နဲ့ လာတွေ့နေသေး။ ကျွန်တော်လည်း အလျင်လိုနေပြီမို့

“ကဲ နောက်မှပဲ လေ့လာတော့။ နှင့်ခြေထောက်ကြီး ခြေနင်းက အရင်ထုတ်”

သူ ဂီယာတံကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုင်ကြည့်မလို ဘာမလိုလုပ်ပြီးမှ

“ဒီအတံကြီးကို ငြိမ်အောင်ကိုင်ထား”

“ဟာ အဲဒါကြီးက သူ့ဘာသာသူ ငြိမ်နေတာ ဘာကိုင်စရာ လိုလိုလဲ”

သူမ ခေါင်းခါပြီး။

“ကျွန်မမယ့်ဘူး။ ကျွန်မမယ့်ဘူး။ ရှင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပြောတာပဲ”

“ဟဲ့ ငါကလူ။ ဒါကကား။ ကားဂီယာတံ”

သူမ ခေါင်းခါတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယ့်ဘူး။ ရှင် ကိုင်ထားပေး”

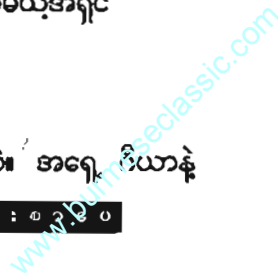
ကဲ ကြည့်။ ဘယ်လောက်ခွကျတဲ့မိန်းမလဲဆို။ ကိုယ်လည်း အပြောသာတော့ဘူး။

“ကဲ ကိုင်တယ်ကွာ”

ဆိုပြီး အဲဒီဂီယာတံကြီးကို ကိုင်ထားပေးလိုက်တယ်။ သူက ဂီယာတံ သူ့ပေါင်ကြားနဲ့မထိအောင် အသာလေးမခြေထောက်

ထုတ်တယ်။ အတော်ကြာ ကတုန်ကယင်နဲ့ထုတ်ပြီးမှ
 “ရပြီ၊ ရသွားပြီ”
 ခြေထောက်နှစ်ဖက်တော့ ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်
 နေတာက သူပေါင်ကြားက ဂီယာတံကြီး ကျန်နေသေးတာပဲ။
 “ဟင် ဒါ ဒါကြီးက ရှိနေသေးတယ်”
 “အေးလေ ဘာလို့လဲ။ ငါထိန်းထားတာ ငြိမ်လို့”
 သူ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး
 “မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြီးက”
 “နင် ပြန်ကျော်ရမှာလေ”
 “ဟင် ပြန်ပြန်ကျော်ရမှာ”
 သူအသံက ပြန်တုန်တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း
 စိတ်စောပြီး
 “အေးလေ။ ပြန်မကျော်ရင် ဘယ်လိုထွက်မှာလဲ”
 သူအနောက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး
 “ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း။ ဂီယာတံတော့ နောက်တစ်ခါ မကျော်နိုင်
 တော့ဘူး။ ရှင့်ဘက်ကပဲ နောက်ပြန်ဆင်းတော့မယ်”
 ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ သူ့ကိုလည်း ရှင်းပြရတယ်။
 “အဲဒါဆိုရင်လည်း နင် နောက်ထပ်ဂီယာတံကို ကျော်ရဦးမှာပဲ”
 “ဟင်”
 သူပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကတုန်ကယင်နဲ့ လက်ညှိုး
 ထိုးပြီး

“ဘကြီးလဲ”
 ကိုယ်ကလည်း ရှင်းပြရတယ်။
 “ဟန်းဘရိတ်ပေါ် တက်ထိုင်ထားတာပါကွယ်။ တစ်မျိုး မထင်
 ခန့်”
 “ဟုတ် ဟုတ်လို့လား။ ရှင့်ဟန်းဘရိတ်ကြီးက လှုပ်လှုပ်ကြီး”
 “ပျက်နေလို့ပါဟယ်”
 “ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း၊ မယုံဘူး”
 “မယုံရင် ငါဖြေပြမယ်”
 “ဖြေရာလား။ ကားပေါ်မှာ။ မကြည့်ဘူး။ ဘာလို့ဒါကြီးက ဘယ်လို
 ထုပ် ဒီမှာရှိနေတာလဲ”
 “ဪ ဟန်းဘရိတ်ပါဆိုမှ ကားပေါ်မှာမရှိလို့ ဘယ်မှာရှိရမှာလဲ”
 “ကျွန်မသိတယ်။ ရှင့်ဘာမှမပြောနဲ့။ တိတ်တိတ်နေ”
 ငတိမ ဂီယာတံနှစ်ခုကြား ဗျာများနေတယ်။ ရှေ့တိုးလည်း
 ထိတာပဲ။ နောက်ဆုတ်လည်း အင်း။
 ရှေ့တိုးမလား နောက်ဆုတ်ရမလား။ သူ သေချာကြည့်တယ်။
 ချောက် ပါးစပ်ကလည်း ပွစ်ပွစ်နဲ့
 “ရှေ့တိုးရင် ဂီယာတံက ပိုကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့်အသေ။
 နောက်ဆုတ်ရင် ဂီယာတံက သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်အရှင်”
 “ဟာ ဟန်းဘရိတ်ပါဆိုနေ”
 “တိတ်တိတ်နေ ကျွန်မသိတယ်”
 “ငါ ငါ ဘယ်ဟာကိုရွေးရင် ကောင်းမလဲ။ အရှေ့ ဂီယာနဲ့

နောက်ဂီယာတံ”

ဂီယာတံနှစ်ခုကြား ဗျာများနေတဲ့ငတိမကို ကျွန်တော် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်

“ကဲ အမြန်စဉ်းစား နင်ဘယ်ဂီယာတံကို ကျော်မလဲ။ ရှေ့ဂီယာတံလား။ နောက်ဂီယာတံလား။”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမကြားလား၊ မကြားလားမသိဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ပွစိ ပွစိနဲ့

“အရှေ့ဂီယာက တုတ်တယ်။ ရှည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသေးအနောက်ဂီယာက ပုတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်။ ဘယ်ဂီယာတံကို ကျော်ရင် အန္တရာယ်ကင်းမလဲ”

အတော်ကြာ ပွစိပွစိလုပ်ပြီးမှ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဂီယာတံက ကားဂီယာပဲ သိပ်ကြောက်စရာမလိုဘူး။ တစ်ခါလည်း ကျော်ထားပြီးပြီ။ နောက်ဂီယာက”

“ဟန်းဘာရိတ်ပါဆိုမှ”

“တိတ်တိတ်နေ၊ စဉ်းစားနေတယ်။ အနောက်ကလူက မယုံရဘူး။ ဟိုတစ်ခါလည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး”

သူ့ဘာသာသူ ပွစိပွစိလုပ်နေတယ်။ ပြီးမှ

“ဟုတ်ပြီ။ အရှေ့ဂီယာကျော်တာပဲ အန္တရာယ်ကင်း တယ်”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ

“ဟိုလူကြီး အရှေ့ဂီယာ ပြန်ကျော်မယ်။ ပြန်မပေး”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ သူ့ကို “မ” ပေးလိုက်တယ်။

“ဟိုသူက ကျွန်တော့်လက်ကို ခါးခီကိုရွှေ့ပြီး

“ဒီတစ်ခါဒီကမ”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘူး။ သူ့ခါးက ခါးပတ်ကွင်းကနေ စပြီး အားနဲ့ ဆွဲထားလိုက်တယ်။ ဒါကို သူက အနောက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး

“ကဲ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ဆို အားနဲ့ “မ” မယ်နော်”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကိုပဲ ညှိတ်နိုင်တော့တယ်။ ဒါကို သူက “ဟိုလူကြီး ကြားလား”

“ကြားပါတယ်ဟာ။ နင့်ဘာသာနင် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

သူက ထုံးစံအတိုင်း အုရို အုရိုနဲ့ ကိုင်စရာတွေရှာတယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းမိုးတန်းကို လှမ်းဆွဲတယ်။ အသေအချာ ဆွဲပြီးမှ

“ကဲ ရပြီ”

ကျွန်တော်က သူ့ခါးကို “မ” ပြီး

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး”

ဆို ဆွဲမပြီး ဟိုဘက်ကို လွှတ်ချလိုက်တော့

“အောင်မလေးတော့”

သူမ အော်သံ၊ ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုတော့ သူမက

“ချတာ ဖြည်းဖြည်းမချဘူး။ အောင်မလေး ပစ်ချလိုက်တာ ခါး

ခင်နာတယ်”

“ဟာ နင်ကလည်း”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ဂီယာတံကို လွတ်အောင် “မ”ပြီး
 ခပ်ဝေးဝေးချပေးရတာဆိုတော့ အားကဘယ်ရှိမလဲ။ မနည်း “မ”ပြီး
 ခပ်ဝေးဝေးရောက်တော့ လွှဲပစ်ချလိုက်ရတာပေါ့။ သူ့ဘော်ဒီဝတ်ကြီး
 အရှိုန်နဲ့ကျသွားတော့ ခါးနာသွားတာပေါ့။ ဒါကို ကျွန်တော်က
 “ကဲ ခါးနာရင်လည်း နောက်မှနာ၊ အောက်ရောက် အောင်ဆင်း
 လိုက်ဦး”

“အင်း အားလားလား”

သူမ ခုံပေါ်က ဖင်တွန်း ဖင်တွန်းနဲ့ အောက်ကိုတရွေရွေ
 ဆင်းသွားတယ်။

“ရပြီကွ၊ ဟီဟီ အားလား”

အောက်ကို ရောက်သွားတယ်။ ငတိမမှာ ပျော်လည်းပျော်
 ခါးလည်းနာဆိုတော့ ပျော်နုနုကြီးဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒီတော့မှ
 ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး-

“ကဲ ရပြီဆိုလည်း သွားတော့လေ၊ နောက်ကျနေပြီ”

သူ့ကိုနောက်ကျမှာစိုးလို့ အတင်းမောင်းထုတ်ရတယ်။ သိတယ်
 မဟုတ်လား။ သူမပြန်ရင်ကိုယ် အထုပ်ပိုက်ရမှာ။

ဒါကို သူမက ခပ်တည်တည် လက်ပိုက်ပြီး

“ဟင်အင်း”

“ဘာ”

သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။
 ဒီကောင်မလေး ငါ့ကိုအတည်ကြံပြီလားလို့ တွေးမိလို့ပေါ့။ ဒါနဲ့

ကမန်းကတန်းပဲ

“ဘာ ဘာလို့ မပြန်တာလဲ”

သူမခေါင်းခါပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့

“အစ်ကိုဆင်းပြီးမှ ပြန်မယ်”

“ဟင်”

သူ့အဖြေကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့
 ပျာပျာသလဲနဲ့

“ဘာ ဘာလို့လဲဟင်”

သူမက ခပ်တည်တည်ပြုံးပြီး

“ဂီယာတံကို ဘယ်လိုကျော်မလဲ ကြည့်ချင်လို့အဟိ”

“ဘာ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီဂီယာတံကို ဘယ်လိုကျော် မလဲ
 ကြည့်မယ်လေ ဟဲဟဲ”

အရေးထဲ အူမြူးနေသေး။ အဲဒီတော့မှ ကိုယ်လည်း သတိရပြီး

“အာ ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်လိုပဲကျော်ကျော် နင့်အပူလား။

မြန်မြန်ပြန်တော့ နောက်ကျနေပြီ”

“ကြည့်ချင်လို့ပါဆိုနေ”

ငတိမ ရစ်ပြီ။ သူမက တစ်ခါတလေ အဲဒီလို ကိုးလုံးကန်လန့်
 အူကြောင်ကြောင်။

“ဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီလိုဂီယာတံအတုဟိကြီး
 ဘယ်လိုကျော်မလဲ ကြည့်ချင်လို့ အဟိ”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မကျော်ရင်
သူပြန်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတာနဲ့ပဲ

“ကဲ ကြည့်ချင်ကြည့်ဟာ”

“ကြည့်မယ် ကြည့်မယ် ဟိ”

“ကြည့်ဟာ”

ဘယ်လိုမှပြောမရတော့လည်း အလကားပေးကြည့်လိုက်တယ်။
စဉ်းစားကြည့်ပေးဗျာ။ ခုန ကားပေါ်တက်တုန်းကလည်း ဂီယာတံကို
ကိုယ်တိုင်ပဲ တစ်ယောက်တည်းကျော်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက
ဘယ်လိုကျော်ခဲ့သလဲဆိုတာ မှတ်တောင် မမှတ်မိခဲ့ဘူး။ အခုတော့
ကိုယ်ရည်းစားမိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့ ဒီလို ဂီယာတံကြီးကို ပြန်ကျော်
ဖို့ဆိုတာက နည်းနည်း ရှိုးတိုးရှုန်တန်။ ဒါပေမယ့် မကျော်ရင်လည်း
ပြီးမှာမဟုတ်တာကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဂီယာတံနား နောက်ဆုတ်
ကပ်လိုက်တယ်။

ဂီယာတံ ကျော့ကပ်တယ်ဆိုတာနဲ့

“ဟိဟိ”

ရယ်သံကြားရတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က

“ဘာရယ်တာလဲ”

“လုပ်ပါ ဆက်လုပ်ပါ”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောဘူး။ ခေါင်မိုးပေါ်ကတန်း ကို
လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငတိမက သီချင်းဆိုတယ်။

“ဒီ ဂီယာတံမောင်ကျော်မယ် မြင်းမိုရ်မိုလား”

သူ့သီချင်းသံကြားတော့ ကိုယ်လဲ တင်းသွားတယ်။

“ဘာဆိုတာလဲ ဘာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ”

ရယ်သံကြားရတယ်။ ယောက်ျားဂီယာတံကျော်တာကို ထိုင်ဟား
နေတဲ့မိန်းမ ဘယ်လိုမိန်းမဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့် ကိုယ်လည်း
ဒေါသထွက်ပြီ။

“ကောင်မ တိတ်တိတ်နေ”

“ဆက်လုပ်ပါ။ ဆက်လုပ်ပါ ဟိဟိ”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်မိုးတန်းကို မြဲမြဲဆွဲတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ငတိမက

“ဒီ ဂီယာတံမောင်ကျော်မယ် မြင်းမိုရ်မိုလား”

သူ့သီချင်းသံ ကိုယ်လဲတင်းပြီး

“ကောင်မ အဲဒီသီချင်း မဆိုနဲ့”

သူမက ခပ်တင်းတင်းပဲ

“အင်ပါ အင်ပါ။ ခါချင်ကောင်မာန်ကြီးလို ဂီယာ ကြီးကျော်မယ်ကြံ
ခါကမသန်”

“တောက်”

ဘယ်ကဘယ်လို ပေါက်ကရအကြံတွေ ထွက်နေမှန်း မသိဘူး။
ကိုယ်လဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လှစ်ခနဲ ဂီယာတံကို ခကျော်လိုက်တယ်။

“အို”

ငတိမရဲ့ အာမေဒိုတ်သံ။ ကျွန်တော်နဲ့ဂီယာတံ အရှင်းကြီး
ကျော်သွားတယ်။

“ဟယ် လွတ်သွားတယ်။ နာလိုက်တာ”

အရေးထဲ ကိုယ်ဂီယာတံနဲ့လွတ်သွားတာကို စိတ်မကောင်း
နိုင်ဖြစ်နေသေး။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဟင်း ဟင်း”

“ဆက်လုပ်ပါ ဆက်လုပ်ပါ။ နောက်တစ်ဆင့် ပိုခက်တယ်”

“ဟင် နင် မပြန်သေးဘူးလား”

သူမက ခေါင်းခါပြီး

“မပြန်သေးဘူးလေ။ အခုမှ ဇာတ်ကားက တစ်ဝက်ပဲ
ရှိသေးတာ”

“တောက်”

ကိုယ်လဲ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကားထဲက
ထွက်ရဖို့ ဆက်ကြိုးစားရတော့တယ်။

ကျွန်တော်မလည်း မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ လက်ပိုက်ပြီး လာကြည့်
နေတဲ့ ချစ်သူရှေ့မှာ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဂီယာတံ ကျော်ပြရတာ
အတော်လွယ်လှတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်။ အခုလည်း ဂီယာတံကို
ကျော်ပြီး ခြေထောက်ကို ခြေနင်းခုံက ထုတ်လိုက်တယ်။

ခြေထောက်က ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်ရောက်တော့ ဂီယာတံ နောက်
တစ်ခါထပ်ကျော်ရတဲ့အရေး ရင်လေးရပြန်ရော။

တကယ်လို့ မတော်တဆကျော်လို့မရရင် လက်ပိုက်ထားတဲ့
ထိမ်းမက ဟားမှာလေ။ အဟားမခံချင်လို့ ဂီယာတံ ဆက်မကျော်ချင်
ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်။ အတက်တုန်းကလိုပဲ စတီယာ တိုင်ကို
ခွဲကျော်ဖို့ပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဂီယာတံကျော်တာ မလွတ်လို့
ထုပျို့ရည်ပျက်ရမှာနဲ့စာရင် စတီယာတိုင်ကို ခွဲကျော်တဲ့နည်းက
ပိုသင့်တော်မယ်ထင်လို့ စတီယာတိုင်ကို ခွဲကျော်လိုက်တယ်။

ခွဲကျော်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ စတီယာတိုင်
ကျော်ဖို့ဆိုတာ ခြေထောက်ကို ခေါင်မိုးနီးပါးမြှောက်ထောင်ပြီး
ထောင့်ရတာ။

ဒီအတိုင်း ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနဲ့ဆုတ်သွားလည်း မရဘူးလေ။
အပေါက်ကျမှ ခြေလှုပ်မရဘဲ ပက်လက်ကြီးကျသွားမှာပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲ မတတ်သာတဲ့အဆုံး ခြေထောက်ကို စတီယာတိုင်
ထွတ်အောင် အမြင့်ကြီးမြှောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ

“ဟား ဟား ဟား။ ဟား ဟား ဟား”

အနောက်က ကျယ်လောင်တဲ့ငတိမ ရယ်သံ။ ကိုယ်လည်း
ခြေထောက်ကြီးမြှောက် လျက်သားနဲ့

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟားဟား ယောက်ျားကြီး ခြေထောက်ထောင်တာ ရယ်ရလို့”

“တောက်”

ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားရပါးရကြီးစား

နေရတာကို လာထိုင်ဟားနေတာဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်။
“နင်က ကြည့်မနေနဲ့လေ”
ကျွန်တော့စကားကို ငတိမက
“ကြည့်တယ်လေ၊ ကြည့်တယ်၊ ကြည့်ခွင့်ရလို့ကိုကြည့်တယ်၊
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်လုပ်ပါ”

“တောက်”

ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဒီကားပေါ်က
ဆင်းနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ခြေထောက်ကိုမြှောက် ပြီး
စတီယာတိုင်ကိုကျော်ပြီး ဘောနက်ပေါ် ဘယ်ခြေတင် လိုက်တယ်။
လူကပက်လက်ကြီးပေါ့။

“ဟား ဟား ဟား။ ဟား ဟား ဟား”

ငတိမ ထရယ်ပြန်တယ်။ ဒါကိုကျွန်တော်က

“ဘာလို့ ဟားရပြန်တာလဲ”

သူမက လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ဟား ဟား ပေါင်ကြားထဲမှာ ဂီယာတံ အတုတ်ကြီး ဟား
ဟား”

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

ဟုတ်တယ်။ ဂီယာတံကြီး။ ဒါနဲ့ပဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ကမန်းကတန်း
ညာခြေကို စတီယာတိုင်ကျော်ပြီး ဘောနက်ပေါ်တင် လိုက်တယ်။

“ဟား ဟား”

ငတိမက ဗိုက်နိပ်ပြီး ဒုတိယတံရယ်တုန်း။
ကိုယ်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီခြေချောင်း ဒီစတီယာတိုင်နဲ့
ဒီဂီယာတံကျော်ဖို့ အရေးကြီးတာမို့ ဂရုမစိုက် ဘဲ ကျော်လိုက်တယ်။
အတော်ခက်ပါတယ်ကွယ်။
လူကိုကွေးကောက်ပြီး နဖူးကချွေးခြေမနဲ့ သုတ်လိုရတဲ့
အနေအထားအထိကို ကွေးရတာ လွယ်လှတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
တကယ်ပါ။ ခူးနှစ်ဖက်ကိုကာ။ နဖူးနဲ့ခြေထိမတတ် ကွေး
ကောက်ပြီးမှ တစ်ဖက်ကို ခြေတစ်ဖက်ကျတယ်။

ပြီးမှ နောက်ခြေတစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခြေမကဆွဲလို့
အားယူပြီး နေရာချရတယ်။ တစ်ယောက်တည်းပရိတ် သတ်ငတိမ
ထတော့ တဟားတည်း ဟားနေတော့တာ။

“ဟား ဟား ဟား။ ဟား ဟား ဟား”

ကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်လိုက် သူက တဟားဟား ရယ်လိုက်နဲ့
ထိမ်းမျက်ရည်တွေ နှပ်တွေပါထွက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကြိုးစားလိုက်တာ
ခြေထောက်တွေ ဗိုက်တွေ ကြွက်တက်လောက်နီးနီးမှ လူတစ်ကိုယ်
ထုံး ကားအပြင်ရောက်တော့တယ်။

အပြင်ရောက်တဲ့အထိ ငတိမတော့ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုး
ထိုးပြီးရယ်နေတုန်း။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘူး။
သူ့လက်ညှိုးကို ဖမ်းပြီး

“လာပြန်မယ် နောက်ကျတော့မယ်”

“ဟား ဟား”

ငတိမက တစ်လမ်းလုံးကျွန်တော့်ကို ဟားလာတာ။ အိမ်ကနေ လမ်းပေါ်ကိုရောက်ဖို့က လမ်းလျှောက်ရသေးတာကိုး။

“ဟား ဟား ခြေနစ်ချောင်းကိုမိုးပေါ်ထောင်ပြီး ဟား ဟား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပေါင်ကြားထဲ ဂီယာတံအတုတ်ကြီး လူကြည့်တော့ မုတ်ဆိတ်နဲ့ ပက်လက် ဟားဟားဟား ဟားဟား”
“ပေါင်ကြားမှာဂီယာတံ ဟားဟား”

ငတိမက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို တစ်စိစိမိမိတွေးပြီး တရေးရေးမြင် ရယ်တော့တာ။ ကိုယ်လည်းဘာမှမပြောသာတော့ဘူး။

ရှက်ကြောမရှိတူးဆိုပေမဲ့ ပဲပင်ပေါက်လောက်တော့ရှိတာပေါ့နော်။ ပြောရရင် နည်းနည်းရှက်တာပေါ့။

ဒါကိုငတိမ အလိုက်မသိဘူး။ မျက်နှာကိုလက်ညှိုးထိုး ထိုးပြီး “အမိုးကိုင်ကိုဆွဲပြီး ဂီယာတံကျော်တာ ဟားဟား ပွင့်ပြီမှတ်တာ

ဟားဟား ပလွတ်ခနဲ ကျော်သွားတော့တာ၊ ဟားဟားကံသီလို့ မဟုတ်ရင် ပွင့်တယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

လက်ညှိုးတစ်ဖက် ဆွဲထားတာတောင် နောက်လက်ညှိုး တစ်ဖက်က မျက်နှာကို ထိုးပြီး တဟားတည်း ဟားနေတော့တာ။

ကြာတော့ ကိုယ်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ “လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ နင်ဂီယာတံကြီးကျော်တုန်း ကရော”

သူတစ်ချက်တည်းသွားတယ်။ ပြီးမှ ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး “ကိုယ်တွေကပေါ့တယ်လေ။ ရွတ်ခနဲဆို ကျော်သွားတာ ဟဲ့ဟဲ့

အောင်မလေး မရှိတဲ့မုတ်ဆိတ်တောင် ဆွဲနေသေးတယ်။

ကျွန်တော်လည်း လျော့မပေးတော့ဘဲ

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ့မ” ပေးလို့ နင်အခုလို လွတ်လာတာ၊ နောက် မဟုတ်ရင် ဂီယာတံပေါ်ပြုတ်ကျပြီး အပြိုကြီးဖြစ်ပြီ”

သူခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်တယ်။ မကျေနပ်တဲ့သဘောနဲ့၊ နောက် မှပြုံးစိစိပြန်လုပ်ပြီး

“ကိုယ်တွေက ဘာပဲပြောပြောလွတ်တယ်၊ လွတ်တယ် ရှင်ကြီးပဲ လူကြည့်တော့မုတ်ဆိတ်နဲ့ လူကကားပေါ်ကားရားကြီး၊ ပေါင် ကြားကြည့်တော့ ဂီယာတံအတုတ်ကြီး ဟား ဟား”

“သေနာမ”

အဲလိုသာ ဆဲလိုက်ချင်တာ။ မဆဲရဲလို့။

x x x x x

ဒီလိုနဲ့ ကားလမ်းမရောက်လာတယ်။ ကားကလည်း ညဉ့်နက်
နေပြီဆိုတော့ ဝှားရခက်နေပြီ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားကလည်း
နည်းပြီပေါ့။

ခါတိုင်းဒီလို အချိန်မျိုးဆို မျက်ကလဲဆန်ပျာနဲ့

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကားလဲမရှိတော့ဘူး၊ ဒုက္ခပဲ”

ဆိုပြီး ဖြစ်နေကျငတိမက အခုကျမှ ကျွန်တော့မျက်နှာ
လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ဟားဟားလူကြည့်တော့ မုတ်ဆိတ်၊ ကျော်တော့ဂီယာတံ”

ဟားဟား”

ဆိုပြီးဖြစ်နေတာ။ ဒီလိုနဲ့ သူဟားလိုမှဆုံးခင် ကားတစ်စီး
တားလိုရတယ်။

“ဘယ်သွားမလိုလဲ”

ကျွန်တော်လည်း တင်းနေပြီရှိ၊ ငတိမကိုကားထဲထိုးသွင်း ပြီး

“ရွာသာကြီးပို့လိုက်”

ကားက ဝူးခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ ငတိမရယ်သံ ကြားရတုန်း။

ခနဲနေတော့ကားက ကျွန်ုပ်ပြန်ရပ်သွားတယ် ပြီးတော့ နောက်ပြန်
ဆုတ်လာတယ်။

ကားက ကျွန်တော့နားရောက်တော့ ကျွန်ုပ်ရပ်သွားတယ်။

ပြီးမှငတိမ ခေါင်းပြန်ထွက်လာပြီး

“ရှင်ကိုမုန်းတာ ဆယ်နှစ်ခါ။ အဲဒါလာပြန်ပြောတာ ကားဆရာ
ရွာသာကြီးကိုမောင်း အဲလေ ကျောက်မြောင်းကိုမောင်း”

ကားက ဝူးခနဲပြန်ထွက်သွားတယ်။

ညဉ့်နက်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်း။ သူ့ကိုယ်ကို
တကယ်မုန်းသွားတာလား၊ စပြီးပြောသွားတာလား အဖြေရှာရင်း

အိမ်မပြန်ဖြစ်သေး။

ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်တော့ပါဘူး။

* * * * *

ကျွန်တော့်မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကဘယ်သူ့ကိုမဆို ဖုန်းဆက်လေ့မရှိပါဘူး။ သူနဲ့လဲ အဲလိုပဲ။ သူမခေါ်ရင် ကိုယ်ကလဲ မခေါ်ဖြစ်ပါဘူး။

တစ်ခါတလေဆိုရင် သူနဲ့လဲချီပြီး မခေါ်မပြောဖြစ်ဘဲ နေလေ့ရှိကြပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ရည်းစားဖြစ်ရတာ အင်မတန်သက်သာတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လဲ စိတ်ပူခြင်း စိုးရိမ်ခြင်းများမရှိပါဘူး။ သတိရရင် ခေါ်ကြပါတယ်။

လေ့အပ်ရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ မသိသလိုနေလေ့လဲရှိပါတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မတွေ့ရင်မခေါ်ဖြစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ သူကဖုန်းဆက်လာပါတယ်။

“ဟယ်လို”

အသံတိတ်နေပါတယ်။ နည်းနည်းကြာမှ

“အင်းဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းခေါ်လိုက်တာ”

“ဪ”

ကျွန်တော်လဲ ဘာပြောရမှန်းမသိပါဘူး။ နောက်မှသတိရပြီး

“ရှင်ကိုမုန်းတာ ၁၂ ခါဆို အခုဘာလို့ခေါ်လဲ”

သူမအသံတိတ်သွားပါတယ်။ ပြီးမှဒေါသသံနဲ့

“သီတင်းကျွတ်ရာသီမို့လို့ တစ်ခါဒစ်စကောင်ချတာ ဘာဖြစ်

တာလဲ”

“အင်း”

ခေါ်တာတောင် ဒစ်စကောင်ချပြီး ခေါ်တယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်။

ပြောနေရင်လဲ စကားများရမှာမို့ စိတ်လျော့ပြီး

“အင်း ပြီးရော ကဲပြောဘာလဲ မုန်းစားချင်လို့လား”

“အခုပဲထမင်းစားပြီးတာလေ မုန်းစားစရာလား”

“အင်း”

ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရတယ်။ နောက်မှ သတိရပြီး

“ဪ၊ ရော့ပင်းထွက်ချင်လို့လား”

“ဒီလောက်နေပူကြီး သွားစရာလား”

“အင်”

ဒါလဲမဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ စပ်ဖြူဖြူမေးလိုက်တယ်။

“ဪ၊ ဒါဆိုသတိရလို့လား အဟ”

“သတိရစရာလား။ မုန်းလွန်းလို့သေတော့မယ်”

ကဲကြည့်။ ဒါလဲမဟုတ်ပြန်ဘူး။

“ဒါဆို အိမ်မှာစိတ်ညစ်လို့လား”

“သာယာနေတာ၊ သာယာလွန်းလို့ လေပေါ်တောင် ရောက်နေတယ်”

“အမေကဆူလို့လား”

“သာယာနေတာဆို ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“ဒါဆိုဘာလို့ မုန်းဆက်တာလဲ”

“အာ၊ ဒီအတိုင်းဆက်လိုက်တာလို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ဒီအတိုင်းဆက်လိုက်တာ။ ရှင်ဟာလေ ဘာမှသဘောမပေါက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရှင်ကိုမုန်းတာ။ ရှင်ကိုမုန်းတာဆယ်နှစ်ခါ”

“ဟင်ဒစ်စကောင့် တစ်ခါချထားတယ်လေ”

“ပြန်တိုးသွားပြီ မခေါ်တာ ဆယ်နှစ်ခါ”

“ဝွပ်”

မပြောမဆို ဖုန်းချသွားတယ်။

ကဲကြည့်။ မိန်းမတွေဟာ ဘယ်လောက် ပေါင်းသင်းရခက်တယ်ဆိုတာ။

ဒီလိုနဲ့ ခေါ်တာတောင် ဒစ်စကောင့်မရလို့ မခေါ်ဖြစ်ကြပြန်ဘူး။
ကျွန်တော်ကလည်း ဖုန်းဆက်တဲ့အကျင့်မရှိတော့ မဆက်ဖြစ်ပြန်ဘူး
ပေါ့။

ဘယ်လောက်ထိကြာလဲဆို နှစ်ပေါက်အောင် ကြာလိမ့်မှာပေါ့။
အဲဒီမှသူနဲ့တစ်ခါ ပြန်ခေါ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကနောက်ထပ်ကား
တစ်စီး ပြောင်းဝယ်ဖြစ်တုန်းကပေါ့။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ဝယ်လာတဲ့ကားကတော့ ဆူဂူးကီး R+အပြု
လေးဗျ။ ပြောရရင်အဲဒီကားလောက် စိတ်နှာစရာမရှိဘူး။ စဉ်းစား
ကြည့်ပါဗျ။ ဝယ်တုန်းကသိန်းနှစ်ရာ အတော်ကျော်ကျော်။ ပြန်ရောင်း
တော့ သိန်းခြောက်ဆယ်စွန်းစွန်း။ အခုတွေ့ အခုရင်ဘတ်အောင်
တယ်။ စဉ်းစားကြည့်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ စာရေးတာအပြင်
ဘာမှလုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စာရေးပြီး စာမူခလေးနဲ့ ရပ်တည်ရ
တာ။ အဲဒီလောက်ငွေရဖို့ကို လက်တိုအောင်စာရေးခဲ့ရတာ။ ဦးနှောက်ပူ
အောင် စဉ်းစားခဲ့ရတာ။ ဒါတောင် အမှန်အတိုင်းပြောရရင်
ကျွန်တော်က စာရေးခြင်းနဲ့အဆင်ပြေတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။
ဒီပေမဲ့ အဲဒီလောက်ကြီး အရုံးခံရလောက် အောင်အထိတော့
မချင်သာပါဘူး။

အဲဒီကားသာ ရောင်းပြီးတာကြာပြီ။ အဲဒီကားစရိတ်က အခု
အချိန်ထိဆပ်နေရတုန်း။ ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တိုင်ပဲ
အားပြီးဝယ်စီးခဲ့တာကိုး။ ကိုယ်ယားကိုယ်ခံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဗျ။ အဲဒီ
အထက်ကြီး အရုံးခံရတာဆိုတော့ ရင်ဘတ်အောင်တာပေါ့။ ပြောရဦး

မယ်ဗျ။ ဒီလိုမျိုးခဲရတာဒီတစ်ခုတည်း။ ဒီတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး။
 တယ်လီဖုန်းတုန်းကလည်း ခဲခဲရတာပဲ။ စဉ်းစားကြည့်ရင်
 အတော်စိတ်ဆိုးဖို့ကောင်းတယ်။
 တယ်လီဖုန်းဆိုတာ ကိုယ်ဝယ်လိုက်ရင် ကိုယ်ရတာ တော့မှန်
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ စာချုပ်ပြန်ဖတ်ကြည့်။ စာချုပ်ထဲမှာ ငှားထားတယ်ဆိုပြီး
 အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်တဲ့ စာသားပါတယ်။
 ဈေးကြီးပေးပြီးလည်း ဝယ်ရတယ်။ အဲဒါကိုလည်း ငှားထားတယ်
 ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ဆိုတာဘာများ
 ကြာသေးလိုလဲ။ အဲဒီတုန်းက ဒီတယ်လီဖုန်းဆိုတာတွေကို ဈေးမှ
 အကြီးကြီးတွေပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ရတာဗျ။ အခုလို ကလေးမုန့်ဖိုးသာသာ
 ဈေးနဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။
 ဘယ်လောက်အထိ ဈေးကြီးသလဲဆို မော်ဒယ်ပေါက်စလေးတွေ
 (တချို့ကိုပြောတာနော်။ အားလုံးမဟုတ်ဘူး။) ကိုယ် စပွန်ဆာပေးချင်ရင်
 တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်။ အဆင်ပြေပြီပဲ။
 အဲဒီလောက်ထိ ဈေးကြီးခဲ့တာဗျ။ အဲဒီတုန်းက တိုက်တစ်လုံး
 ကားတစ်စီး ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးဆို သူဌေးပဲ။
 တယ်လီဖုန်းဆိုတာ ဆက်သွယ်ရေး ကြားခံပစ္စည်းထက် စာရင်
 ဇိမ်ခံပစ္စည်းလို သုံးခဲ့ရတာ။
 ကဲဗျာ။ ထားပါဦး။ ခုနက အငှားချတဲ့ ကိစ္စပြန်စကြပါစို့။
 တကယ်အငှားချတယ်ဆိုရင် ပြန်အပ်မယ်လေ။ ယူထား
 တဲ့ပိုက်ဆံပြန်ပေးပေါ့။

အပြင်ပေါက်ဈေး မပြောဘူးဗျာ။ အခုထောင်ငါးရာတန် တောင်
 ငါးသောင်းခြောက်သောင်း အထက်ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီ တုန်းက အစိုးရကို
 သွင်းကြေးကိုက ဆယ်ငါးသိန်းဗျာ။ အပြင် မှာဘယ်လောက်ဖြစ်ခဲ့လဲ
 သိကြမှာပဲ။
 ကဲငှားထားတယ်ဆို ပြန်အပ်မယ်ဗျာ။ ဆယ်ငါးသိန်းပဲပြန်ပေး။
 ကဲပေးမလား။
 ငှားထားတယ်ဆို ပြန်ယူရပြန်သိမ်းရတယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား။
 ဒါဆိုသွင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံပြန်ထုတ်ပေးလေဗျ။ မဟုတ်ဘူးလား။
 ကဲ ဆယ်ငါးသိန်းဗျ။
 အခုကျတော့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေပြီ။ ပြောရတာ မကောင်းဘူး။
 ခဲရတာများလိုလည်း အရည်လည်းထူနေပြီ။
 ကဲထားပါ။ မရမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ပြောနေရတာ ကိုယ့်ကို
 ကိုယ်တောင် အားနာတယ်။ ကိုယ်ညံ့ကိုယ်ခံလို မျက်နှာပြောင်
 တိုက်ပြောလို ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်။
 ဒါပေမဲ့ ပြောလက်စနဲ့ ထပ်ပြောရဦးမယ်။
 အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ကားအကြောင်းပဲပြောချင်ပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ဗျာ။ ကိုယ်ညံ့တာတွေ ပြန်တွေးပြီး မပြောရ မနေနိုင်ဖြစ်လာ
 တယ်။ လျာယားထတာပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် နားထောင်ဦး။
 ၂၀၀၀ခုနှစ်လောက်တုန်းကပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ
 စုပြီး ပိုက်ဆံရှာလိုက်ကြတာ လက်ထဲမှာ ငါးသိန်းလောက်ရဲ့ပဲ။
 အဲဒီတုန်းက အိမ်ငှားခမှ တစ်သောင်းဝန်းကျင်။

ကျွန်တော်ကလည်း ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းတွေလိုက်ရေး။ ကျွန်တော် အစ်ကိုက မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းတွေလုပ်။ ကျွန်တော်ညီက “ချစ်သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာတေး” ခိုင်သင်းကြည် မင်္ဂလာဆောင်ခွေ (အခုချိန်ထိ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ဖွင့်တုန်း) တီးဝိုင်းတီးပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ လက်ထဲမှာငွေငါးသိန်းလောက်ရလာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဗီစီဒီဆိုတာ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျားပေါ့။ အဲဒီတော့ ရွေးချယ်စရာနှစ်ခုရှိလာတယ်။ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ဗီစီဒီဝယ်ကြည့်မလား။ ဒါမှမဟုတ် တိုက်ခန်းဝယ်မလားပေါ့။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တောင်ဒဂုံ မှာ မြေညီထပ်ကမူ ငါးသိန်းလောက်ဟာကို။

ဗီစီဒီစက်က သုံးသိန်းကျော်တယ်။ တိုက်ခန်းက ဈေးဆစ်လို့ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်လဲသိလား။

“တို့ကအနုပညာသမားတွေ၊ ဒါကြောင့်ကြည့်ဖို့လိုတယ်၊ နားထောင်ဖို့လိုတယ်၊ လေ့လာဖို့လိုတယ်၊ ဒါကြောင့်ဗီစီဒီက တို့အတွက် ပိုသင့်တော်လိမ့်မယ်”

မျက်စိမှိတ်ပြီး ဗီစီဒီစက်ဝယ်ခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီဗီစီစက်လည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမဝယ်ဖြစ်လိုက်တဲ့ တိုက်ခန်းက တော့ရှိနေတုန်းပဲ။ အဲဒီတိုက်ခန်းဟာ သုံးသိန်းမဟုတ်တော့ဘူး။ သိန်းပေါင်းသုံးရာ လေးရာ။

ကဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကိုယ်ဝယ်ခဲ့တဲ့ ဗီစီဒီစက်က ဘယ်တုန်းကပျက်ပြီး ဘယ်အချိန်မှာ လွင့်ပစ်ခဲမိမှန်းမသိဘူး။ ကိုယ်မဝယ်ခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းကတော့ တနေ့တစ်ခြား ဈေးတက်ပြီး အခုအချိန်မှာ ကိုယ်မဝယ်နိုင်တော့တဲ့ ဈေးနဲ့ကို ရှိနေတုန်းပဲ။

ကဲဘယ်လောက် အသုံးမကျခဲ့လဲ စဉ်းစားကြည့်။ ထားပါတော့လေ။ ကိုယ်တွေ အဲဒီကိစ္စမျိုးမှာ အသုံးမကျတာ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ကုန်မယ် မထင်ဘူး။ ကားအကြောင်းပဲ ပြောကြပါဦး။

အဲဒီတုန်းက အဲဒီဆူဂူကီး R+ က လူတိုင်းဝယ်စီးနေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။

ကားလေးက သေးသေးလုံးလုံးလေးနဲ့ ချစ်စရာလေး။ ကားအဟောင်းရောင်းပြီး ကားအသစ်အဲဒါလေး ဝယ်စီးချင်နေတာ။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာကလည်း သိတဲ့အတိုင်း တစ်ခုခေတ်စားရင် အဲဒါကြီးပဲသည်းသည်းလှုပ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်သက်ညာညာ ဝေဖန်ရရင် ပီဘီဝမ်းတွင်းရူး။

သူများလုပ်ရင် လိုက်လုပ်ချင်တဲ့မျောက်မျိုး။ အဲဒါနဲ့အဲဒီ ကားလေး သူများနည်းတူစီးချင်တာနဲ့ ဝယ်စီးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီကားစီးနိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံစုတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အဲဒီကားက အရောင်သုံးလေးမျိုး ထွက်တယ်လေ။ အပြာရယ်။ ကြက်သွေးရယ်။ အနက်ရယ်။ အဲ အဖြူလည်းရှိတယ်။

ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ အဖြူလည်းရှိတယ်။ အဖြူကဈေးအပေါ်ဆုံး။
အဲဒါနဲ့ပိုက်ဆံစုတော့ အပြာဖိပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ကြက်သွေးနဲ့အနက်က
ဈေးကြီးလို့ မဝယ်နိုင်ဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ။ အဲဒီဆူဂူကီး R+အပြာရောင်လေး ဝယ်စီးလိုက်တယ်။
ပြောရဦးမယ်ဗျ။ အဲဒီကားဝယ်စီးပြီး မလေးရှားခဏာ ရောက်တယ်။
မလေးရှားရောက်တော့ မိတ်ဆွေတွေကမေးတယ်။

“ဘာကားစီးလဲ မြန်မာပြည်မှာ”

“ဆူဂူကီး R+လေးပဲစီးတာပါ”

မလေးရှားက မိတ်ဆွေတွေ အဲဒါအားသင့်သွားတယ်။

“ဟာ ဆရာကသူဌေးပဲ”

ကျွန်တော်လန်သွားတယ်။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဂျပန်ကားမစီးနိုင်ဘူးဗျ”

ဟုတ်တယ်။ သူတို့ဆီမှာ သူတို့ပြည်တွင်းထုတ် “ပရိတွန်” ကား
တွေပဲစီးတာ။

ကားကလည်းကောင်းတယ်။ ဒါ့အပြင် ပြည်တွင်းထုတ် ဆိုတော့
အခွန်ကင်းလွတ်ခွင့်ကလည်းရတော့ အဲဒီကားတွေချည်း စီးကြတယ်။

ပိုက်ဆံအတော်အတန်ချမ်းသာတဲ့သူမှ ဂျပန်ကားစီးတယ်။

ဂျပန်ကားက သူတို့နည်းတူဆိုပေမဲ့ ပြည်ပကဆိုတော့ အခွန်
ကိုမတရားဈေးကြီး ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် တော်ယုံပိုက်ဆံချမ်းသာရုံနဲ့
ဂျပန်ကားမစီးနိုင်ဘူး။

ဂျပန်ကားအစုတ်ကြီးမီးနေတဲ့ ကျွန်တော်ကိုလည်း သူတို့လိုထင်ပြီး
သူဌေးမှတ်နေတာ။ အမှန်ကမဟုတ်ဘူး။

ငမ္မဲ။

ငတုံး။ ဘာမှသုံးလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။

x x x x x

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ကားဝယ်ပြီးပြီးချင်း ချစ်သူမျောက်ကလေး ကို သတိရတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ကားဝယ်ထားတယ်”

သူကအံ့သြတကြီးနဲ့

“ဘာကားလဲ”

“ရောက်မှကြည့် လာခေါ်မယ်”

ဆိုပြီးပြောလိုက်တယ်။

လုပ်ချင်တာကဗျာ။ သူ့အံ့သြပြီး ပျော်သွားအောင် လုပ်ချင်တာ။

ဒါပေမဲ့ကားလေးကို သူတွေ့တော့ အံ့အားသင့်ပြီး

“ဟင် သေးသေးလေး”

အမြင်မှာသေးတဲ့ ကားလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ပါးစပ်ဟနေတယ်။

ဒါကို ကျွန်တော်က

“ဟ၊ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး

“ဟင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားလေ၊ ကိုယ့်လူကောင်နဲ့

ကိုယ့်ကားနဲ့တော်လားလို့”

သူပြောမှပြန်ကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်က ၅ပေ ၁၀လက်မ။ သူမက၅ပေ ၆လက်မ။ ကျွန်တော့်လို လူကောင်နဲ့ဆိုတော့ ကားကသေးသယောင်ပေါ့။ ဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း

“ဟာ နင်ကလည်း၊ ငါလည်း ပိုက်ဆံလောက်သလောက် ဝယ်ရတာပဲ။ ဒီလောက်ပဲရမှာပေါ့”

တခြားကားတွေ ဒီဈေးနဲ့ ဝယ်လို့ရပါတယ်ဥပမာ ကြက်တူရွေးတို့ ဆင်ခေါင်းတို့ရှိတာပဲ။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်က အဲဒီကားတွေဈေးက အတူတူ လောက်ပဲ။ သူတို့ကတောင် ပိုမာသေးတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူများခေတ်မီရင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘုမသိဘုမသိ ပိုက်ဆံအရုံးခံ လိုက်မိချင်တဲ့လူဆိုတော့ ကျောလိုမဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်ပဲ

“ဟာ ညည်းကလည်း ဟိုကားဟောင်းတွေဟ၊ ဒါက ကားသစ် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ဒါပဲစီးနေတာ”

“စီးနေတာတော့ဟုတ်တယ်လေ၊ ကားကသေးသေး၊ လူကကြီးကြီး
ဆို ကိုအရိုးဂျစ်ကားကြီးလို ဇူးမလွတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပြောမနေပါနဲ့၊ ကားပေါ်အရင်တက်ကြည့်”

သူမက ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှလက်ညှိုးထိုး ပြီး

“ကိုအရိုး ဂျစ်ကားလို ဂီယာကျော်ရလို့ကတော့ အသိပဲ”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက် ညိတ်ပြီး

“အေးပါအေးပါ အရင်တက်ကြည့်ပါ”

သူမ စုပူ စုပူနဲ့ ကားပေါ်တက်လာတယ်။

“အဲ”

ကားပေါ်ရောက်တော့ သူမအံ့အားသင့်သွားတယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး

“အထဲမှာတော့ ကျယ်သားတော့”

ကားသေးသေးလေးပေမယ့် အတွင်းမှာခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြစ်နေတဲ့
ကားကိုကြည့်ပြီး ငတိမပျော်သွားပုံ၊ နောက်တော့ အရှေ့ကို ကုန်းကြည့်ပြီး

“အဲ ကားလေးက မြင့်လည်း မြင့်မြင့်လေး”

ကားပေါ်ရောက်တော့ သူမသဘောကျသွားတဲ့ပုံပဲ။ ဟုတ်လည်း
ဟုတ်တယ်။ ကားက အပြင်ကကြည့်ရတာ သေးပေမဲ့ အတွင်းပိုင်း
ကတော့ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်နဲ့ မြင့်မြင့်လေး ဖြစ်နေတာကို
သူမကပြုံးပြီး

“ဒါဆိုဖြုလိုရပြီ ဟိဟိ”

ငတိမ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ သူများကိုကြောဖို့ စကြံစည်ပြီး

ဒါကိုကျွန်တော်ကလည်း ရွံ့ပြီး

“ဟွန်း ကိုယ်တိုင်ကနဂိုအပြု၊ ဒါနဲ့များ သူများကိုလိုက်ဖြုဖို့
ကြံစည်နေတာ”

သူမက ကျွန်တော်ကိုစိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ

“စကားကြည့်ပြော၊ ဘာသဘောနဲ့ပြော တာလဲသိတယ်နော်”

“ကျုပ်ပြောတာ အကောင်။ ညည်းအတွေးကရိုင်းနေတာ”

“တိတ်၊ ကားပဲမောင်း”

သူမကကွဲအကြောင်းကို မပြောဖြစ်တော့။ ကားကိုပဲမောင်း
ထိုက်တယ်။

“ဟယ် တီဗီစခရင်လည်း ပါတယ်တော့”

ဟုတ်တယ်။ ကားထဲမှာ လေးလက်မ၊ ခြောက်လက်မ တီဗီက
ထပ်ပြီးသား ပါလာတာကို။ သူမဝမ်းသာသွားတယ်။ စခရင်ကို လက်နဲ့
တိုထောက်ဒီထောက်လုပ်ပြီး

“ဟယ် တော့--မိတယ်တော့၊အဲအဲခွေတွေကရော”

“ညည်းအရေက ဒက်စ်ဘတ်အံထဲမှာ”

အံ့ခွေထဲကအခွေတွေ သူရာလိုက်တယ်။ နောက်သူကြိုက်
ထဲစီဒီတစ်ချပ်ထိုးထည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။

ကားထဲ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးထွက်လာတဲ့ သီချင်းသံကြောင့်
သူမ အူမြူးနေတယ်။

“ဟိဟိ လိုက်ဖြုလိုရပြီ”

“နဂိုအပြုပါဆို”

သူမ ကျွန်တော်ကို ဝေကြည်တယ်။

“ကားပြောမရိုင်းနဲ့ ကျွန်မပြောတာ ရှင်ကားအစုတ် စီးခဲ့တုန်းက ကျောခဲ့တဲ့ ကောင်မတွေကို သွားပြန်ဖြုတ်ရပြီ ပြောတာမရိုင်းနဲ့”

ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ အရင်ကျွန်တော် တိုယိုတာဖင် ထောင်လေး စီးခဲ့တုန်းကဆို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ကားကြီး ကားကောင်းတွေ စီးနေတာကိုး။ အဲဒီတုန်းက တစ်နေရာရာသွားပြီဆို ဟိုကရောက်နေပြီ။ ကိုယ့်မှာတော့ လမ်းမှာတင် ကလပ်ပေါက်တာနဲ့ ကာပရိုက်တာ အလုပ်မလုပ်တာနဲ့ ဖောင်ကိုးတာနဲ့ ဘီးပေါက်တာနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ အဆင်ပြေပြေရောက်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေဆို ကျွန်တော်တို့ကို “ကားစုတ်ကြီးစုံတွဲ” လို့ ခေါ်ကြတယ်။

အစကတော့ မယုံကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပျောက်ပြီဆို သွားရင်း လာရင်း ကားရပ်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်နေကြပြီထင်ပြီး (အထင်ကြီးပြီး) လိုက်လိုက်ချောင်းတာ။ သူတို့လိုက်ချောင်းတော့မှ ကားဘီးပေါက်လို့ နှစ်ယောက်သား ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ကားဘီးထိုင်ဖြုတ်နေတာ၊ ပလပ် ဒုက္ခပေးလို့ ပေတေပြီးထိုင်ဖြုတ်နေတာ မြင်ပါများမှယုံကြတယ်။

နောက်မှရိုးသွားတာ။ ချိန်းတဲ့နေရာ ကျွန်တော်တို့မရောက် ဘူးဆိုရင် စိတ်ချ။ ကားပျက်နေပြီ။ နောက်ပိုင်း လိုက်ကိုမရှာတော့ဘူး။

ဒီတော့ဗျာ။ ကားစုတ်စီးရတာ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာပါ့မလဲ။ အခုကားက အသစ်ဆိုတော့ ကားစီးရတာ စိတ်ချမ်းသာ ရတာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ဘူးလား။

“ဟာ အစ်ကိုကလည်း အဲဒီအရှေ့ကားကို ပါဝါနဲ့ကျော် ချိက်လေ”

“ဟာ ကျော်လို့မရဘူးဟာ။ အင်ဂျင်ပါဝါက ဝမ်းပွင့်သရီးပဲရှိတာ”
“ဘာ”

သူမ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကားကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး “ဒီကားက အင်ဂျင်ပါဝါ ဝမ်းပွင့်သရီး”
“အင်းလေ”

သူမ တွေဝေသွားတယ်။ ပြီးမှ-
“ဟင် အဖေတို့ကားဆို တူးပွင့်ဖိုက်၊ အစ်ကိုပြိုင်ကားဆို ဘယ် လောက်တောင်လဲမသိဘူး။ ဒီကားက ဘာလို့ ဝမ်းပွင့်သရီးပဲ ဖြစ်နေရ တာလဲ”

ဟုတ်တယ်။ သူ့အဖေရဲကားရော သူ့အစ်ကိုရဲကားတွေပါ အင်ဂျင်ပါဝါ အကြီးစားတွေဆိုတော့ ဒီအင်ဂျင်ပါဝါသေး သေးလေးကို သူ အံ့အားသင့်နေတယ်။ နောက်မှ ဇဝေဝေါနဲ့

“ဟင် ဒါဆို ဖြုလိုမရတော့ဘူးပေါ့”
သူ့စကားကို ကျွန်တော်ကလည်း
“မြို့ပြင်တော့ ထွက်ဖြုတ် မရဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် မြို့တွင်းမှာဆို ဒီကားနဲ့က ဖြုလိုရပါတယ်”

သူမ ဝေကြည်လိုက်တယ်။
“ဘာပြောတာလဲဟင်”
“ဪ မြို့ပြင်ထွက်မယ်ဆိုရင် အင်ဂျင်ပါဝါသေးတယ်။ ကားက

သေးတော့ သူများတွေလို ဖြစ်ကားမောင်းလိုမှရပေမယ့် မြို့တွင်းမှာကျတော့ ကားသေးတော့အဝင်၊ အထွက်နဲ့ ကားပါကင်ထိုးရတာ ကောင်းတယ်လေ။ အဲဒါပြောတာ။ မြို့တွင်းမှာဆို ကိုယ်ပြုစရာမလိုဘဲ ပြနေမှာ”

သူမ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ကဲ အခု ဘယ်သွားမလဲ”

သူမ လက်ညှိုးလေးထိုးပြီး စဉ်းစားတယ်။ ပြီးမှ

“ပလာဇာပဲသွားဖြူ အဲ သွားမယ်လေ”

တစ်ခုဖြစ်ရ တစ်ခုဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ငတ်မနဲ့ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားသစ် ဆူဂူကီး R+ တို့ အဲဒီမှာ စတွေ့တာပေါ့။

ကားကလည်း သိတဲ့အတိုင်း အင်ဂျင်ပါဝါက ဝမ်းပွင့်သရီးပဲဆို တော့ သိပ်မြန်မြန်ဟော့ မောင်းလိုမှရတူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း မြို့ထဲမှာဆိုတော့ ဒီကားလေးက ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ ဝင်လိုထွက်လို ရတာပေါ့ဗျာ။ ကားတွေဘာတွေ ကျော်တက်တဲ့အခါမျိုးဆို သူများကားကြီးတွေ ဝင်ရထွက်ရ ခက်ဖြစ်နေရင် ကိုယ့်ကားလေးက လှစ်ခနဲ ကျော်သွား၊ ပွတ်သွားလို့ ရတာပေါ့။

ကိုယ့်ငတ်မကလည်း သိတဲ့အတိုင်း ကားကိုခဏစီးမိပြီး ဘာမှ သိပ်သတိမထားတော့ဘူး။ ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ဒီဗီဒီ စက်လေးနဲ့ အလုပ်လာရှုပ်နေတာ။

အဲဒါလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ နောက်မဟုတ်ရင် လမ်းကို လျှောက်ကြည့်ပြီး

“အဲဒီကားကို ကျော်လေ၊ ဟိုကောင်ကို လှမ်းခွပါလား”

“ဟိုကားကြီးကို ပွတ်ဆွဲပစ်”

စသည်ဖြင့် အဲဒါတွေပေးနေရင် ကိုယ်ကပဲ စိတ်ရှုတ်နေရဦး ဖာမဟုတ်လား။ အခုတော့ ဒီဗီဒီစက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလေတော့ တစ်မျိုးနားအေးရတာပေါ့။

“ပလာဇာ မြေညီထပ်ပဲလား”

ကျွန်တော့်အမေးကြားတော့မှ ငတ်မ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အထည်ဝယ်ဖို့ ထင်လို့လား။ လေးလွှာသွားမယ်၊ အစ်ကို့ အစ်မဆိုက်ကို”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟာ။ တကတည်း”

ဟုတ်တယ်။ လေးလွှာမှာက ကျွန်တော့်အစ်မဝမ်းကွဲ ထစ်ယောက်ရဲခိုင် ရှိတယ်လေ။ နောက်ပြီး အဲဒီတုန်းက စားသောက် တန်းကလည်း အဲဒီလေးလွှာမှာပဲရှိတော့ ငတ်မအကြိုက်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ပလာဇာသွားရင် ငတ်မ လေးလွှာကကို မဆင်းတာ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် လုံးဝကိုမသွား ချင်တဲ့နေရာထဲမှာ ပလာဇာကလည်း ပါတယ်။ အဲဒီရှေ့ဆို ကားမောင်းရတာ အင်မတန် စိတ်ရှည်ရတာ။ လိုင်းကားတွေကလည်း ရပ်ချင်သလိုရပ်ပြီး တက္ကစီ တွေကလည်း မောင်းချင် သလိုမောင်းတာ။ ဒီကြားထဲ လမ်းဘေးဈေး သည်အပြင် ဈေးဝယ်တွေနဲ့ မျက်စိနောက်အောင် မြင်ရတာလေ။ ဒါကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စမျိုးဆိုရင် ပလာဇာဘက် သွားကိုမသွား ချင်တာ။

ဒါပေမယ့် ချစ်သူက သွားမယ်ဆိုတော့လည်း ဘယ်ငြင်းရဲမလဲ။ တော်ကြာ စိတ်ကောက်သွားမှဖြင့် အလကားနေရင်း ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး သူများသားသမီး ချောနေရဦးမှာလေ။

ပလာဇာရှေ့ကလည်း ခုနကပြောတဲ့အတိုင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ သတိနဲ့ မောင်းနေရ တော့တာပေါ့။

“ဘယ်က တက်ရမှာလဲ”

စီဒီအပြားတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့သူမ ဝေ့ကြည့်ပြီး လမ်းတစ်ခု လက်ညှိုးထိုးကာ

“အဲဒီလမ်းလေးကနေ ကွေ့တက်ရမှာလေ။ မသိဘူးလား။”

“ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ကားကိုပလာဇာအောက် တစ်နေ ရာမှာရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်တက်နေကျဆိုတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဟုတ်တယ်။ ပလာဇာသွားတိုင်း ကားကိုအောက်မှာပဲ ရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်တက်နေကျလေ။ အခုတော့

သူမပြောတဲ့လမ်းကို အသာလေးကွေ့လိုက်တယ်။ ရောက်ဖူးတဲ့သူတွေ သိလိမ့်မယ်။ ပလာဇာအပေါ်ဘက်တက်တဲ့ ကားပါကင်လမ်းက ပလာဇာဘေးမှာ ရှိနေတာကိုး။

“ဟင်”

လမ်းကလေးက ထင်တာထက် နည်းနည်းလေး မတ်နေတယ်။ ဒီကြားထဲ ဖြတ်သွား၊ ဖြတ်လာက လမ်းအခြေမှာရှိတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ ကွေ့ရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုယ့်အရှေ့မှာ ပစ္စည်းတင်ထားတဲ့ Light Truck ကားကြီးက တအိအိ။

ဂီယာကြီးထိုးပြီး အဲဒီကားနောက်က ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ရတယ်။ နောက်ကြည့်မှန်နဲ့ ပြန်ကြည့်တော့ ကိုယ့်လိုပဲ အပေါ်တက်တဲ့ ကားတန်းကြီး တောက်လျှောက်ပါလာတယ်။

ဖျတ်ခနဲ အရှေ့ကတက်နေတဲ့ကားကြီးက တုံ့ခနဲရပ်သွားတယ်။ ကိုယ်လည်း ရုတ်တရက်မို့ ဘရိတ်ကို ဆောင်နင်းလိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်နည်းတူ ကားအားလုံးက တုံ့ခနဲ တုံ့ခနဲ။

“အို...အမေ့”

သူမရဲ့ အာမေဇိုတ်သံ။

အရှေ့က ကားကြီးက တစ်ချက်ရပ်ပြီး ဝန်းခနဲဆောင်ရုန်းပြီး ဖြန်တက်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ သိတဲ့အတိုင်းကားကို ဆောင်ရပ်လိုက်တော့ အော်တိုဂီယာမဟုတ်တဲ့အတွက် လီဗာလွှတ်ပြီး ကလပ်နဲ့ဘရိတ်ကို ခြေနစ်ဖက်က နင်းထားရတာလေ။ ဒီတော့ ကားပြန်ထွက်ဖို့ဆိုရင် ဘရိတ်ပေါ်က ညာခြေကိုလွှတ်ပြီး လီဗာနဲ့ ကလပ်ကို ဟန်ချက်ညီ အောင် လွှတ်ရ၊ နင်းရမှာ။

ခက်တာက ကျွန်တော်က ဒီကားကို အခုမှဝယ်စီးတာ။ မောင်း ထာဆိုတော့ ကားရဲ့အထာကို မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘရိတ်ကိုလွှတ်ပြီး လီဗာမနင်းခင်မှာပဲ ကားကအနောက် ကို ပြန်လိမ့်ကျတာ။ အနောက်ဘက်ကို တိုက်မှာကြောက်ပြီး ဘရိတ်ကို အမြန်ပြန်နင်းလိုက်တယ်။

“ကွီ”

ကားအနောက်လိမ့်ပြီး ရုတ်တရက် ဆောင်ရပ်သွားလော့ ငတ်မ

မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း ထူပူပြီး

“ကားအနောက်ဘက် ပြန်လိမ့်လို့”

အနောက်ကစောင့်နေတဲ့ ကားတွေဆီက ဟွန်းသံတတီတီနဲ့

ကြားရတယ်။ ကျော်လို့မှ မရတာကိုး။ ဒါကို သူမက

“မောင်းလေမောင်း၊ အနောက်က အော်နေပြီ”

“အေးပါဟ”

ဘရိတ်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ကားကပြန်လိမ့်တာနဲ့ပဲ။

“ဟာ”

“ကျွီ”

ဘရိတ်ကို ပြန်ဆောင်နှင်းမိတယ်။ ကားပြန်လိမ့်ကျပြီး အနောက်

ကကားကို ဝင်ဆောင်မှာ ကြောက်ရတာကိုး။

“ဟွန်းသံတွေ ပိုကျယ်လာတယ်”

“မောင်းလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှုပ်သွားပြီး

“ဟာ မောင်းနေတာပဲ။ ကုန်းတက်က မတ်နေတော့ ကားပြန်

ပြန်လိမ့်ကျနေတာ”

အနောက်က ကားတွေကလည်း ကိုယ့်ကားက ပိတ်နေလို့ ဟွန်းသံတတီတီ တီးနေကြပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ ကမန်းကတမ်း ကလပ်ကို တစ်ဖက်နှင်း ညာခြေက ဘရိတ်ကို ဖန်တီးနှင်း ခြေဖျားကို လီဟာပေါ်

ဖိတင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဖန်တီးကိုကြွ လီဟာကိုဖိနှင်းပြီး ကလပ်ကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။

“ဂူး”

“အမေ့”

“ကျွီ”

ကားက ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်သွားတော့ လန်ပြီးဘရိတ်ကို ပြန်ဆောင်နှင်းမိတယ်။ ကလပ်ကလည်းလွှတ်ထား။ ဘရိတ်ကလည်း ဆောင်နှင်းမိတော့ ကားကတုံ့ခနဲရပ်သွားတယ်။

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကုန်းက တအားမတ်နေတယ်။ ကားရဲအင်ဂျင်ပါဝါကလည်းသေး။ ကိုယ်ကလည်း ကားရဲအားကို မချိန်တတ်သေး။ ဘယ်လိုမှ မမောင်းတတ်။ ဒီကြားထဲ အနောက်ကကားတွေကလည်း ဟွန်းတတီ တီ။ သူမ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ကားမှန်ချပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီမှာလဲ မောင်းမရလို့ စိတ်ညစ် နေတဲ့ဟာကို၊ ဆင်းဖြုတ်လိုက်မှာနော်။ ဒီလောက်တီးချင်ရင် အိမ်ကို တစ်ယောက်တစ်ခု ဝယ်ပေးလိုက်မယ်”

ငတိမ ဒေါသထွက်လေ ကိုယ်မောင်းရခက်လေပေါ့။ ကိုယ်တွေ က အမြဲတမ်း အေးအေးဆေးဆေးနေတတ် လုပ်တတ်တဲ့ အနုပညာသမားလေ။ ဒီလိုထူပူသွားရင် ဘာမှမလုပ်တတ်မကိုင် တတ်တော့ဘူး။

“ဟန်သာရိတ်ဆွဲပြီး မောင်းလေ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဪ... ဒီမှာလေ ကဲ”

ထူပူပြီး ဟန်းဘရိတ်တောင် မမြင်တော့ဘူး။ သူမပြုမူ မြင်တော့
တာ။ ဒါနဲ့ ဟန်းဘရိတ်ဆွဲ၊ ဘရိတ်နင်းပြီး စက်ပြန်နိုးလိုက်တယ်။

“ဝူး”

“ဟဲ့ ပလုပ်တုတ်”

စက်နိုးတာနဲ့ ကားစီဒီက အသံကျယ်ကျယ် ထွက်လာတဲ့ သီချင်း
သံကြောင့် သူမလန့်ပြီး ထအော်တယ်။ ပြီးတော့ စခရင်ကို လက်နဲ့
ထောက်ပြီး စက်ကိုပိတ်တယ်။ ဘာခလုတ်တွေ၊ ညာခလုတ်တွေကို
နိပ်မိလဲ မသိဘူး။ စီဒီပြားကြီးပြန်ထွက်လာပြီး ရဲရဲနဲ့ အသံအကျယ်ကြီး
ပေါ်လာတယ်။

“ဟယ် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆိုပြီး စီဒီကိုပြန်ထိုးသွင်းလိုက်တော့ သီချင်းသံ အကျယ်ကြီး
ပြန်ထွက်လာတယ်။

မသိရင် ပျော်ပြီးလုပ်နေသလိုလို။

ကိုယ်ကလဲ ထူပူနေတဲ့ကြားထဲ စက်က သီချင်းသံ အကျယ်ကြီး
ထပြည့်နေတော့ပိုပြီး ထူပူသွားတယ်။ ငတ်မလဲ ကမ်းကတန်း စီဒီပြား
ကို ပိတ်ဖို့လိုအပ်တယ်။ မိန်းမတွေ စီဒီပြားပိတ်ရင် သီတယ်မဟုတ်လား။
ဆံပင်သပ်ရ၊ နှုတ်ခမ်းသပ်ရ၊ စီဒီပြားလက်ထောက်လိုက်နဲ့ ရှုပ်နေ
တော့တာ။

ကိုယ်ကလဲ ဟန်းဘရိတ်ကြီးဆွဲပြီး ကားလေးနဲ့ကုန်းကို

ဘယ်လိုမောင်းရမုန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လုပ်မိလုပ်ရာ ဟမ်း
ဘရိတ်ကိုလွှတ်ပြီး ကလပ်ကိုလွှတ်၊ လီဗာကို ဆောင်နင်းလိုက်တယ်။

“ဝူး... ဂစ် ဂစ်”

လီဗာနဲ့ ကလပ်လွှတ်တာမမျှတဲ့အတွက် ကားလေးကဆောင့်
ထွက်မလိုဖြစ်ပြီး ထိုးရပ်သွားပြန်တယ်။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ”

လန့်ပြီး ကလပ်ပြန်နင်းတာနဲ့ ကားလေးက နောက်ပြန်လိမ့်တယ်။

“ကျိ”

ဘရိတ်ကို ပြန်ဆောင်နင်းမိတယ်။ ဒီကားလေးနဲ့ ဒီကုန်းတက်ကို
ဘယ်လိုတက်ရမုန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ အနောက် ကလဲ

“မောင်းလေကွာ ဘာလုပ်နေလဲ”

ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ နောက်ကကားတွေရဲ့ ဟွန်းသံတွေ ဆူဆူ
ညံ့ညံ့ကြားရတယ်။ ဒါကို ကိုယ့်ငတ်မက

“မောင်းနေတယ်လေ။ ဘာဖြစ်နေလဲ။ ကလော်တုတ်လိုက်ရ”
သူက တစ်မျိုး၊ ကိုယ်ကလဲ ကားစက်ပြန်နိုးတယ်။

“ဝူး”

စက်နိုးတော့ ဘရိတ်ရော၊ ဟမ်းဘရိတ်ပါ ဆွဲထားလိုက်တယ်။

“ဝူး၊ ဝူး”

ဘရိတ်ကို ဖနှောင့်နဲ့နင်းပြီး လီဗာကို ခြေဖျားနဲ့ ထိထားတယ်။
အစ်ပြိုင်နက်တည်း ကလပ်ကိုနင်းပြီး ဂီယာကိုထိုး လိုက်တယ်။

“ဂလောက်”

ဟုတ်ပြီ။ ဒီအထိ ဟုတ်ပြီ။

“မောင်းတော့လေး။ ဘာလဲ ကားပျက်နေလား။”

အနောက်ကအော်သံ။ ငတ်မကလဲ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။

“ဘာကားပျက်လဲ။ လာကြည့်ဦး။ ကားကအသစ်၊ ဒီနေ့မှ ဝယ်ထားတာ”

ကိုယ်လဲ ဟမ်းဘရိတ်ရော၊ နင်းထားတဲ့ ဘရိတ်ရောလွှတ်ပြီး ကလပ်ကိုလွှတ်၊ လီဗာကို ဆောင်းနင်းလိုက်တော့

“ဝူး”

“ကျွီ ကျွီ ကျွီ”

လီဗာအနင်းများပြီး ကားဘီးချည်းလည်ပြီးမှ ကားကဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်တော့ လန့်ပြီး ဘရိတ်ပြန်နင်းမိတယ်။

“ကျွီ... အိ... အိ”

ကားလေးက နည်းနည်းလေးပဲခုန်ထွက်ပြီး ပြန်ရပ်သွားတယ်။ ဆက်လဲမမောင်းရဲတော့။ ကားကနံရံစီလဲ ဦးတည်နေပြီ။ ဆက်မောင်းရင် နံရံကိုဝင်တိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ အနောက်ဆက်လိမ့်ရင်လဲ အနောက်ကကားကို ဝင်တိုက်တော့မှာ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမအမေး။ ကျွန်တော်လဲ ပြာတောက်နေပြီမို့ ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့။ နောက်မှ

“ကားက ကုန်းတက် မတက်နိုင်ဘူး”

“ဟင်”

သူမ ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး

“ဟင် ဒါဆို ဒီကားက မြို့ထဲလဲ ဖြုလိုမရဘူးပေါ့”

စိတ်ညစ်နေတဲ့ကြားထဲ ဖြိုကပြင်နေသေး။ အမှန်တော့ ကားက မကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် မမောင်းတတ်တာ။

“ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အနောက်မှာ ကားတန်းကြီးကလဲ ရှည်နေပြီ။ ဟွန်းသံတွေလဲ ကျယ်နေပြီ။ တချို့ဆို ကားထဲကနေတောင် ထွက်ကြည့်နေကြပြီ။ ဒါနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်တော့ ကားအနောက်ခန်းထဲမှာ ဂျမ်းတုံး သေးသေးလေးတွေတယ်။ ဒီကားတွေ ကုန်းတက်မြင်ရင် လိမ့်တတ်လို့ ဆောင်ထားပုံပဲ။

ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာသွားပြီး။

“ကားအနောက်ခန်းမှာ ဂျမ်းတုံးရှိတယ်။ ညည်း ဂျမ်းတုံးဆင်းခုစမ်း”

သူမ ခါးမတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူရင်သူ ပုတ်ပြီး

“ကျွန်မက ဂျမ်းတုံးခုရမယ်”

ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုပြန်ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်တယ်လေ။ ညည်းပဲရှိတာပဲ”

“ကျွန်မလို ဆရာဝန်ကြီးသမီးက ရှင်ကားအစုတ်အပြတ် ကို ဂျမ်းတုံးခုရမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။

“အေးလေး ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီပလိုမာ သုံးခုရထားတဲ့သူက ဂျမ်းတုံးခုရမယ်”

“အာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခု့ရမယ်”

“နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ ပြင်သစ်စာပေနဲ့ ဘွဲ့ရမယ် ကျောင်းသူက ရှင်ကားဂျမ်းတုံးခုရမယ်”

“ခုရမယ်ဟာ”

သူမက ကျွန်တော်ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ

“နေပါဦး။ ကျွန်မအဲဒီဘွဲ့တွေယူထားတာ ရှင်ကားဂျမ်းတုံး ခု့လား” ကျွန်တော် ပိုစိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်

“ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ။ အခု ဒုက္ခရောက်နေတာ ကူညီရမှာပေါ့” သူမ မိုက်ကြည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်တယ်။

မကျေနပ်တဲ့သဘော။

“ဟေ့ လုပ်လေကွာ။ ကားထဲ ချိန်းတွေချင်ရင်ပန်းခြံသွား”

အနောက်က အော်သံ။ သူမလှည့်ပြီး နားစွင့်တယ်။ ပြီးမှ တံခါးကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး တွန်းဖွင့်ပြီး

“မှတ်ထားလိုက်မယ် ဟုတ်လား ကိုစောကြည့်ဖြူ”

ဆိုပြီး ဆင်းသွားတယ်။ အနောက်တံခါးကို ဝှန်းခနဲဖွင့်ပြီး ဂျမ်းတုံး ယူတယ်။ တံခါးကိုဂျိုင်းခနဲမြည်အောင် ပြန်ပိတ်တယ်။

ပြီးတော့ ကားနားဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ကားဘီးကို ဂျမ်းတုံး ခု့တယ်။

“ခုပြီးပြီ ကိုစောကြည့်ဖြူ”

အသံက မကျေနပ်အသံ။ ကျွန်တော်လဲ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ကားစက်ကို ကမန်းကတန်း နှိုးလိုက်တယ်။

“ဝိုး”

ပြီးတော့ ဂီယာကိုထိုး၊ လီဗာကိုဆောင်နင်းလိုက်တယ်။

“ဝိုး ဂစ် ဂစ်”

ကားက ခုန်ထွက်တော့ လန်ပြီး ဘရိတ်ပြန်နင်းလိုက်တာ ကြောင့် ကားက လန်ပြီး ပြန်ရပ်တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူမက ဓေါသတကြီးအော်ပေမယ် အလိုက်တသိ ဂျမ်း တုံးပြေးခုပေးပြန်တယ်။

ကျွန်တော်က စက်ပြန်နှိုးတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်မောင်းထွက်တယ်။

“ဝိုး”

လီဗာဆောင်နင်း။ ကားကပေါ့တော့ ဘီးတွေချည်းလည်း မီးခိုး တွေချည်းအူပြီး အရှေ့ကိုနည်းနည်းထွက်။

ကျွဲခနဲကားပြန်ရပ်။ သူမက ဂျမ်းတုံးပြေးခု။ အနောက်ကကား တွေကလဲ မိန်းမတစ်ယောက် ကားမှာစပယ်ယာလို ဂျမ်းတုံးပြေးပြေး ခုနေတော့ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ထွက်ကြည့်ကြတယ်။

“အသေအချာမောင်းလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူမ အော်သံ။ ကျွန်တော်လဲလန်ပြီး ကားလီဗာ ပြန်နင်းတယ်။

“ဝိုး”

ကားက မီးခိုးတွေအူပြီး လှိုက်တက်လာတယ်။ သူမကလဲ မလွတ်တမ်း ဂျမ်းတုံးလိုက်ခုပေးတယ်။

“ဝိုး”

နာရီဝက်လောက် နှစ်ယောက်သားချွေးတစ်လုံးလုံးနဲ့ ရုန်းကန် လိုက်မှ ကားလေးက အောင်မြင်စွာနဲ့ ကုန်းပေါ်ရုန်းတက်သွားတယ်။

ကားကို ယာဉ်ရပ်နားခပေးတဲ့နေရာကျော်ကျော်လေးမှာ ရပ်ထား လိုက်တယ်။

အနောက်က တဖုတ်ဖုတ်နဲ့ ပြေးလာတဲ့ခြေသံ။ ဂျမ်းတုံး လိုက်ခဲ့ တဲ့ ကျွန်တော်ချစ်သူရဲခြေသံပေါ့။ သိပ်မကြာဘူး။ တံခါး ဖျတ်ခနဲပွင့်ပြီး လူတစ်ယောက် ကားပေါ်တက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလဲ ဂျမ်းတုံး ကြီးနဲ့။

“ဟင်...ဘာကြီးလဲ။ ဘယ်သူကြီးလဲ”
ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်နှာမဲကြီးကြောင့် လန့်သွားတယ်။

“ဟင် ဘာလဲ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

အသံကြားတော့ ကြားဖူးသလို။ ဒါနဲ့ ဝေဝေဝါဖြစ်ပြီး

“ဟင် ဘယ်သူလဲ။ ဒါ ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်စကားကို တက်လာတဲ့သူက လက်ထဲက ဂျမ်းတုံးကြီး မြှောက်ပြီး

“အာ ဂျမ်းတုံးနဲ့ ကောက်ထုလိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ ကျွန်မပေါ့”

“ဟင် ငါ့ရည်းစားပဲ”

“အေးလေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမ ဘက်မှန်ကိုဆွဲပြီးကြည့်တယ်။

“အား”

သူ့ဟာသာလန့်ပြီး ပြန်အော်တယ်။ မှန်ထဲမြင်ရတဲ့ မျက်နှာမဲကြီးကို တွေ့ပြီး လန့်အော်တာလေ။

“ဟင် ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူ့မျက်နှာကို လက်နဲ့ပြန်သုတ်ကြည့်တယ်။

“ဟား”

လက်မှာပေလာတဲ့ မီးခိုးတွေမြင်တော့ လန့်အော်ပြန်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ ခုနက ဂျမ်းတုံးလိုက်ခဲ့တုန်းက သူကအိတ်တော့ရှိ တဲ့ဘက်က လိုက်ခဲ့တာကိုး။ ကားက အရိန်နဲ့ရုန်းရတော့ မီးခိုးတွေက သူ့မျက်နှာတည်တည်မူတ်နေမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် မီးခိုးတွေရှိက်ပြီး မျက်နှာကြီး မဲနေတော့တာကိုး။

သူလဲ သူ့မျက်နှာ၊ လက်နဲ့ လည်ပင်းတစ်ဝိုက် ပေနေတဲ့ မီးခိုးတွေကို ကြည့်ပြီး

“ဟင် ရှင်၊ ရှင် ကျွန်မကို လုပ်ကြံတာမဟုတ်လား”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်ကို ပြဿနာစရာတော့တာ။

“အာ ဟုတ်ပါဘူး။ ကားက မီးခိုးတွေလေ”

“ဘာမီးခိုးလဲ ဘာမီးခိုးလဲ။ ရှင် ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ တမင်ကြံစည်ပြီး ဂျမ်းတုံးလိုက်ခဲ့ခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ရပါဘူးဟာ ငါလဲ ဒီလိုမထင်ပါဘူး”

သူ့မှာ ဒေါသမပြေဘူး။ သူ့မျက်နှာကို သူ့လက်နဲ့သုတ်ပြီး

“ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ၊ ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ။ ရှင့်အကြံ ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင် တမင်ကြံစည်ပြီး ဒီလိုလုပ်တာ”

“ငါလဲမသိ ဟီဟီ”

ပြောရင်းနဲ့ သူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လာတယ်။ ဒါကို သူမ ပိုပြီး ဒေါသထွက်ပြီး

“တွေ့လာ၊ တွေ့လာ။ ရှင်ခိုးရယ်ပြီ ဒါရှင်တမင်လုပ်တာပဲ”

ဒါကို သူမပိုပြီးဒေါသထွက်ပြီး ပြောရင်းနဲ့ သူ့လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ဂျမ်းတုံးကြီး မြောက်တက်လာတယ်

“ဟာ ဟာ မလုပ်နဲ့လေ။ ဒါမျိုးဖြစ်မယ် ဘယ်သူသိမှာလဲ။ ဟာ ဇုကွပ်”

ဂျမ်းတုံးကြီး နဖူးနားဝဲနေတော့ မနည်းတောင်းပန်ယူရတယ်။

“မရဘူး ရှင်အင်္ကျီချွတ်”

“ဟင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မျက်နှာသုတ်ရမှာပေါ့ ခုချွတ်နော် မချွတ်ရင် ထုပြီပဲ”

ဖြစ်ချင်တော့ ကိုယ်တိုင်ကိုက မျက်နှာခပ်ဟဟသစ်တာ မဟုတ်လေတော့ တစ်သျှူးတွေတို့ စနိုးတာဝါတို့ပုဝါတို့လဲ ဘယ် ပါလိမ့်မလဲ။ ဒါနဲ့ပဲ

“ဟိုး ဟိုလေ အင်္ကျီလက်မောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဂျမ်းတုံးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သုတ်လို့မရဘူးလား”

“ဘာ ဘာပြောတယ်။ ကျွန်မထုမိတော့မယ်နော်။ ထုမိတော့မယ် ဟင်း ဟင်း”

“ဟာ မလုပ် မလုပ်နဲ့လေ”

ဂျမ်းတုံးကြီးက ဦးတည်ချက်မပြောင်း။ နဖူးပေါ်မှာ။

“ချွတ်၊ ထုရင်ပုမယ် မပုချင်ရင် ခုချွတ်”

“အေးပါကွယ် အေးပါဟ”

အင်္ကျီကို ကမန်းကတမ်း ချွတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ သူမက ကိုယ်ချွတ်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီအဖြူလေးနဲ့ အေးရပါးရသူမျှက် နှာကိုသူသုတ်တယ်။

“သွားပြီ”

ကိုယ်ခမ္မာ ကြိုက်လိုဝယ်ထားတဲ့ အင်္ကျီဖြူလေး။ (မှတ်မှတ် ရရ အင်္ကျီရင်ဘက်မှာ ကြယ်အနီလေးတစ်လုံးပါတယ်) အင်္ကျီ တစ်ထည်လုံး ပေပွသွားတော့တယ်။ သူမကားဘက်မှန်ကို ဆွဲယူပြီး ကြည့်တယ်။

“ဟင်”

မျက်နှာကမပြောင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဘယ်ပြောင်ပါ့မလဲ။ ကားမီးခိုးဆိုတာမျိုးက ဆီချေးပါတာကို။ ဒါကြောင့်ဒီလို အဝတ် ခြောက်နဲ့ပွတ်ရုံနဲ့ ဘယ်ပြောင်ပါ့မလဲ။

“ပြောင်လဲ မပြောင်ဘူး”

သူမက သူ့မျက်နှာသူ့ကြည့်ပြီးပြောတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်းလျှာရည်ပြီး

“ဘယ်ပြောင်ပါ့မလဲ ဆီချေးက ရေတိုဆပ်ပြာတို့နဲ့အသေအချာ ဆေးမှ ပြောင်မှာပေါ့”

“ဘာ”

သူမအလန်တကြား ထအော်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရှင်းပြတယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆီချေးကဇာတ်ဆီ၊ ဒါမှမဟုတ်ရေနဲ့ ဆပ်ပြာတို့နဲ့ ဆေးမှရမှာပေါ့”

“ဟင်”

သူမကျွန်တော်ကို ကြောင်ပြီးကြည့်တယ်။ ပြီးမှ မျက်လုံး ကြီးပြုံးပြီး

“ဟင်ဒါဆိုသွားရှာလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အမ်”

သူပြောတော့မှ ကိုယ်လဲလန်သွားတယ်။ ကိုယ်ကိုကိုယ် ပြန်ပြောကြည့်ပြီး

“ဟင် သွားရှာလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ အင်္ကျီချွတ်ကြီးနဲ့”

သူမကျွန်တော်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှမကျေမနပ်ဟန်နဲ့

“ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲယောက်ျား၊ ဘာလဲ ဘော်လီဝတ်ဖို့ လိုလိုလား”

“ဇာဘော်လီ၊ အာ . . . ဝတ်စရာလား။ ဒါပေမဲ့ အင်္ကျီမပါဘဲ ဈေးထဲဘယ်လိုဝင်မလဲ၊ ငါ့ကိုအရူးလို့ထင်မှာပေါ့”

“မသိဘူးသွား ရေလောက်တော့ ရအောင်ရှာပေါ့၊ ယောက်ျား”

ငတ်မက တစ်ခါတလေ အဲလိုငကတ်။ ကိုယ်လဲ ဘယ်လိုလုပ် ရမှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့

“ကဲ ဒါဆိုလည်း အဲဒီအင်္ကျီလေးတော့ပြန်ပေးဦး”

သူမမျက်နှာပွတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကိုပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူမကသူပြန်ဆွဲယူပြီး မသင်္ကာဟန်နဲ့

“အင်္ကျီပေးလိုက်ရင် ရှင်ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့”

အရေးထဲ ဇီဇာကကြောင်သေး။

“ပြေးစရာလား ကားထားပြီး”

သူမခပ်တည်တည်ကြည့်တယ်။ ပြီး မှ

“ရှေ့ ရှေ့ မြန်မြန်ပြန်လာ”

အင်္ကျီကိုထိုးပေးတယ်။ ထိုးပေးတဲ့ အင်္ကျီကိုဝတ်လိုက်တယ်။

“ဟင်”

အင်္ကျီအဖြူက မီးခိုးမဲမဲတွေ ပေပွနေပြီ။ ဝတ်ပြီးမှ အဲဒီပုံကြီးနဲ့ ဈေးထဲမဝင်ရဲဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်ထဲမှာ ကိုယ်မျက် ခွက်ကြီး မကြာခဏပါထားတော့ တစ်ဈေးလုံးမှာ သိသူတစ်ယောက်ပဲ ခြိုင်း တစ်ယောက်စာသောက်ရှက်က ဖတ်ခနဲကွဲသွားနိုင်တယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့အနီးအနားတွေကြည့်တော့ ဈေးအိမ်သာရယ်၊ ယာဉ်ရပ်နား ကောက်ခံတဲ့ နေရာတွေတယ်၊ သေချာတာတော့ ရေကတော့ ဈေးအိမ်သာမှာ ရှိဖို့ပိုများတယ်။

ဈေးထဲဝင်သွားဖို့ဆိုတာက ခုနကပြောသလိုမျိုး စုတ်ပြတ်သတ် နေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်းမဝင်ရဲဘူး။ ယာဉ်ရပ်နားခ ကောက်ခံတဲ့ နေရာမှာဆိုလည်း ကိုယ်ကသွားတောင်းမှရမှာလေ။ ရှိရင်တော့ ရမယ် ထေ့၊ မရှိရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဒါနဲ့သေချာတဲ့နေရာရွေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဈေးအိမ်သာက ရေဆိုတာကလည်း သူ့သိသွားရင် ဘယ်သုံး ချင်ပါမလဲ။ ဒါနဲ့ပဲ သူတစ်ချက် ဟိုတက်အလှည့်မှာ ဖတ်ခနဲ ခေါင်းညှိုးပြီး

အိမ်သာဘက်ပြေးဖို့ပြင်တယ်။ အဲဒီအချိန်

“ဟေ့လူကြီး”

ကားပေါ်ကကြားတဲ့အသံကြောင့် လှမ်းထားတဲ့နောက်ခြေထောက် ပြန်မချဘဲ ကုန်းကုန်းကြီး ငြိမ်နေတယ်။

“ရှင်အကြံကျွန်မသိတယ် ၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ သေးပေါက်ချင်ရင် တောင် အိမ်သာဘက်မလှည့်နဲ့”

“တိန်”

သေပြီ။ ပေါင်းတာကြာတော့ အကြောင်းသိတွေဖြစ်နေတာကို အိမ်ထဲမှာနေပြီပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ ကွမ်းယာသွား ဝယ်မယ်ဆိုပြီး ခွက်ပုန်းသွားကပ်တာ။ ဒီမှာခဏစောင့် ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး တခြားဖယား တွေသွားပြန်ရတာ ကြုံဖူးနေလေတော့ ဘယ်အပေါက် ချိုးရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေတော့တာပေါ့။ ဒါကို ကျွန်တော်လည်း

“ဟာ နင်ကလည်း ရေဖောဖောသီရနိုင်တာ အဲဒီတစ်နေ့ ရာပဲရှိတဲ့ဟာ ဘေစင်ကရေဆို သန်ပါတယ်”

သူမက မျက်နှာမည်းကြီးနဲ့ ခပ်တည်တည် ကြည့်ပြီး

“နစ်ခါ မပြောဘူး။ ကျန်တဲ့နေရာ ကြိုက်တဲ့နေရာရွေး”

ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ စုတ်ပြတ်ပြတ်ပုံနဲ့ကတော့ ဈေးထဲမသွားချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ယာဉ်ရပ်နားခ ကောက်ခံတဲ့ နေရာကို ရွေးလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မလှမ်းချင်၊ လှမ်းချင်ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ပဲ လှမ်းလိုက်တယ်။

အနားရောက်တော့ ယာဉ်ရပ်နားခ ကောက်ခံတဲ့ ငတိန်

သောက်က ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အကျိုးတစ်ထည်လုံးလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေတာကိုး။

“ညီလေးတို့ အဟဲ”

ဟိုကကြောင်ကြည့်နေတယ်။ ကိုယ်ပဲသွားဖြူပြီး

“အဟဲ ရေလေးနည်းနည်းလိုချင်လို့”

ကောင်လေးတစ်ယောက် သူ့အိပ်ကပ်ထဲဝင်ရာရင်း ငါးဆယ်တန် ထစ်ရွက် ထုတ်ပေးတယ်။

“ဟင် ဘာလဲဒါ”

“အာ ဒီသူတောင်းစား ရေငါးဆယ်လေ နည်းလိုလား”

“မှားနေပါပြီကွယ် ကိုယ်က သူတောင်းစားနဲ့ ဆင်ဆင်တူတာပါ သူတောင်းစားမဟုတ်သေးပါဘူး။ အစ်ကိုတောင်းတာ တကယ့် ရေကိုတောင်းတာပါ”

ငတိများ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြတယ်။ ပြီးမှ သူတို့တံလေးထဲ လက်နှိပ်ပြီးပြန် ထွက်လာတော့၊ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး။

ဘူးထဲမှာရေတစ်ဝက်လောက်ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော် ထည်းကမန်းကတမ်းလှမ်းယူပြီး

“ကျေးဇူး၊ ကျေးဇူးပဲ ညီလေးရေ ကျေးဇူး”

ရေဘူးကိုဆွဲပြီးပြန်ပြေး။ ကားဆီရောက်တော့ တံခါးဖွင့်ပြီး ငတိမ တို့ ဝမ်းသာအားရ ရေဗူးထိုးပေး။

“ရှေ့ ဒီမှာရေဘူး”

ငတိမက တစ်ဝက်တိတိ ပါလာတဲ့ရေဘူးကိုကြည့်တယ်။ ပြီး
တော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ

“အင်္ကျီချွတ်”

“ဟင်”

ရေရတာတောင် အင်္ကျီပြန်ချွတ်ခိုင်းနေသေးလို့ အံ့အား
သင့်သွားတယ်။ ဒါကိုငတိမက ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနဲ့

“အင်္ကျီပါချွတ်ရမှာပေါ့၊ နိမဟုတ်ရင်ဘာနဲ့ သုတ်မှာလဲ”

ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ စကားနည်းရန်စံသဘောနဲ့ပဲ ဝတ်ထားတဲ့
အင်္ကျီအဖြူလေး၊ ချွတ်ပေးလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ငတိမတော့ အင်္ကျီကိုယူပြီး အင်္ကျီကိုရေဆွတ်လိုက်၊ သူ့မျက်နှာကို
ပွတ်ကာ ပွတ်ကာ။

ဆီချေးဆိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ တစ်နေရာက ပွတ်ချလိုက်
ရင် နောက်တစ်နေရာရွှေ့ပြီး ပြန်ပေတာပေါ့။ နောက်ပြီး အင်္ကျီမှာ
ပေနေတာတွေကလည်း မျက်နှာပေါ် ပြန်ပေးနဲ့မှန်လုံးစက္ကူကပ်
ဖြစ်နေတော့တာ။

သူမ ဘက်မှန်ကို ကြည့်ပြီး

“ဟင် အမည်းတွေက ပျောက်လည်းမပျောက်ဘူး၊ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အာချောင်ပြီး

“ဘယ်ပျောက်မလဲ၊ အဲလိုမျက်နှာကို ရေနဲ့ဆေးပြီး အဝတ်သန့်
နဲ့ပွတ်မှ ပြောင်မှာပေါ့”

သူမကြောင်သွားတယ်။ ပြီးမှ ဘေးဘီရေကြည့်ပြီး

“အဝတ်သန့်နဲ့ပွတ်မှ”

“အေးလေ”

ကျွန်တော်ရဲ့ထောက်ခံစကားကြောင့် သူမဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်လုပ်
တယ်။ အဝတ်သန့်ရှာပုံရတယ်။ ပြီးတော့တစ်နေရာကို မျက်လုံး
ရောက်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးရပ်သွားတဲ့နေရာက ကျွန်တော်
သောင်းဘီ

“ဟင် မ မ မလုပ်ပါနဲ့”

“ချွတ်”

“ဟင်”

ကျွန်တော် လည်း ငြိမ်းချမ်းရေး ရသလိုပေါင်နှစ်လုံးရင်ကြားစေ့ပြီး

“ဒါ၊ ဒါတော့ မလုပ်ကောင်းဘူးလေကွယ်”

သူမခေါင်းခါတယ်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ။ ပြီးမှ

“အခုမှ ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ခါတိုင်းဆို”

“ဟာ၊ ဒါကဈေးကြီးလေး၊ ကားပါကင်ကြီးမှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒါ”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ရှင်းပြရတယ်။

“နင်လည်းသိတဲ့အတိုင်း၊ ငါက ကော်ဖီသောက်ရင်တောင်
နို့ဆီပေါက် သောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပလိန်းသမား၊ အခုဈေးကြီးမှာ
ငါနင့်ကို အဲဒါကြီးချွတ်ပေးလိုက်ရင် ပလိန်းကြီးနဲ့ငါဘယ်လိုနေမလဲ”
သူမက ဘုကန့်လန့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ

“ရှင်ပဲပြောတယ်၊ ကျွန်မမျက်နှာ အဝတ်သန့်နဲ့သုတ်မှ ရမှာဆို”
“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကြီးချွတ်ဖို့ဆိုတာ၊ လှကြားထဲ”

“မလိုချင်ဘူး ရှင်ချွတ်ပေး”
“ဒီလိုလုပ်ပါလား ၊ နင်စကတ်နဲ့ နင်ပင်သုတ်ပါလား”
“ဪ”

မှတ်မှတ်ရရ၊ အဲဒီတုန်းက သူဝတ်လာတာ စကတ်အဖြူ ပေါင်လောက် အပူလေး။

သူမ ကျွန်တော့်ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ
“စကတ်တွေပေယူပြီး အိမ်ပြန်သွားရင် မိတာတွေကဘာ ပြောမလဲ”
“နင်ကလည်း အိပ်ဖော့ပိုက် ပြတ်နေတာတွေလို့ သမီးမနေနိုင်လို့ မြင်းလုပ်စီးခဲ့တယ် ပြောပေါ့”

“ကိုစောကြည့်ဖြူ”
“ဗျာ”

သူမအော်သံကြောင့် လန့်ပြီးပြန်ထူးမိတယ်။
“ရှင်ချွတ်မလား၊ မချွတ်ဘူးလားပြော”

ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဒီဘောင်း ဘီကတော့ ချွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြီးချွတ်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော် ကျောက်ခေတ်လူသားဖြစ်ပြီ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဆိုခဲ့သလိုပဲ။ ကိုယ်က ကော်ဖီသောက်ရင်တောင် နို့ဆီပေါက်တာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပုလိန်သမား။ ဒီလိုနဲ့ စဉ်းစားရင်း အဖြေတစ်ခုတွေ့တယ်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဒီလို”
သူမ မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်တယ်။
“ဘယ်လို”
“ငါလည်းဘောင်းဘီမချွတ်ရ နင်လည်းမျက်နှာသုတ် ရအောင် လေ”
“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မြန်မြန်ပြော”
“ငါ့ဘောင်းဘီပေါ် နင်မျက်နှာငုံပြီး သုတ်လိုက်လေ”
“ဟင်”

ဟုတ်တယ်လေ ကားထဲမှာလည်း လုပ်စရာတစ်ခုပဲရှိ တော့တယ်။ သူ့ရဲ့ မီးခိုးတွေ၊ ဆီကြေးတွေဝဲပြီး ပေပွနေတဲ့မျက်နှာကြီး၊ ကျွန်တော့ အင်္ကျီအဖြူကြီးကို သုတ်လိုပေပွပြီးမှ ထပ်သုတ်ဖို့ဆို ဘောင်းဘီတော့ ချွတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ သူ့မျက်နှာ ကြီးငုံ့ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီနဲ့ သုတ်ဖို့ပဲရှိတော့တာ။

သူ့ကျွန်တော့်ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်တယ်။ တခြားရွေးချယ်စရာ ရှိမလားလို့ ရှာတာနေမှာပေါ့။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲချလိုက်သလို ကိုယ်ကို ဖျော့ချလိုက်ပြီး
“ပြီးရော”

သူ့မျက်နှာကြီး ငုံ့လာတယ်။ ပြီးတော့ သုတ်တာဟေ့ သုတ်တာ။ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝတ်ထား တာကလည်း Black Black လေး။ ကြိုက်လွန်းလို့ ဝယ်ထားတဲ့ဘောင်းဘီလေး။

အဲဒါကိုမှဗျာ။ သူ့မျက်နှာမည်းမည်းကြီးနဲ့ သုတ်တာ။ ရှူးရှူးနဲ့ နှပ်ပါညှစ်ချနေလားမသိဘူး။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ

“ဒေါက်၊ ဒေါက်၊ ဒေါက်”

ကားမှန်ခေါက်သံ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ခုန ယာဥ်ရပ်နားခ ကောက်ခံတဲ့ နေရာက ကောင်လေး။ လက်ထဲမှာလည်း ရေဘူးလေးနဲ့ ကားမှန်ကမန်းကတန်းချ ပေးလိုက်တော့

“ရေယူ၊ ဟင်”

ရေဘူးကို ထိုးပေးပြီး ဝုံကြည့်လာတဲ့ကောင်လေး။ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီမှာ မျက်နှာကပ်ပြီး လူးလိုနဲ့နေတဲ့ငတိမကို တွေ့တာပေါ့။ ဒီတော့ ကောင်လေးကလန်ပြီး

“ဟင်၊ ဟင် ခင်ဗျားတို့ ကားထဲမှာရေသန်ဘူးယူပြီး ဘာလုပ် နေတာလဲ”

“ဟီး ကိုယ်တို့က အသန်ကြိုက်တော့လေ အဟီး ဘယ်လို ပြောရမလဲ သန့်သွားအောင်ပေါ့”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းလဲမသိဘူး။ ငတိမ က သူ့မျက်နှာမည်းကြီးကို လူမြင်မှာစိုးလို့ ဘောင်းဘီပေါ် မျက်နှာကြီးမောက်ပြီး ငြိမ်လို့။ အဲဒီပုံကြီးနဲ့ ဆိုတော့ ဟိုကောင်လေး အထင်မှားမယ်ဆိုလည်း မှားစရာ။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ၊ နေရာရှားလိုဈေးထဲက ကားပေါ်မှာ တောက် သောက်ရန်းမိုက်ရိုင်းတဲ့လူတွေ ရုပ်တွေကြည့်တော့လည်း

သူတောင်းစားကမှ လူမွေးလူတောင်ပြောင်ဦးမယ် ထို့”
အဲဒီစကားကြားတော့မှ ကိုယ်လည်း လန်ပြီး

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကဒီလိုရှိတယ်”

ဆိုပြီးရှင်းပြမလိုလုပ်တော့ ကောင်လေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“ဘာရှင်းပြစရာလိုလဲဗျာ၊ ကြည့်စမ်းပေပွနေတာပဲ”

အင်္ကျီမှာ ပေနေတာကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ငတိမက လည်း မလှုပ်ရဲဘူး။

ကိုယ်ကလည်း ဘာမှမဘာရဘဲ ပေါ်တင်အစွပ်စွဲခံနေရတယ်။

“အာ ပေပွနေတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလို့”

ငတိမကလည်း မလျှော့ဘူး။

“ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအခြေဗျာ ဟိုမှာကြည့်ဦး မိုန်းတောင်နေသေး”

ဆိုတော့ ငတိမလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲခေါင်း ထောင်ကာ

“ဒီမှာကောင်လေး”

သူ့မျက်နှာလည်းမြင်ရော ဟိုကောင်လေး ရေဘူးလွှတ်ကျပြီး နောက်ပြန်လဲကျမတတ်ဖြစ်သွားတယ်။

“အာ ဘာကြီးလဲဟ”

ဆိုပြီး လန့်အော်တယ်။ ပြီးတော့ ငတိမရဲ့ မျက်နှာမဲကြီးကို လန်ပြီး လက်ညှိုးထိုးကာ

“အဲ၊ အဲဒါဘာကြီးလဲ”

ငတိမက မျက်နှာမည်းကြီးနဲ့ သူ့မျက်နှာသူ့ လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြီး

“အေး၊ ဘကြီးလဲမလုပ်နဲ့၊ ဒါကြီးဖြစ်လို့ မျက်နှာကိုရေဆွတ်ပြီး
ဒီမှာငုံ့သုတ်နေတာ၊ ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့ ဆွဲပြီပစ်လိုက်မယ်”

“ဗျာ ဟုတ်၊ ဟုတ်”

“ဟုတ်မလုပ်နဲ့၊ လုပ်ထည့်ပစ်လိုက်မယ်၊ ပေးရော့”

“ဟုတ် ၊ ဟုတ်”

ငတီလေးက ကတုန်ကယင်နဲ့ ရေဘူးပြေးကောက်ပြီး

“ရှေ့ ရှေ့ အစ်မ၊ မသိလို့နော်၊ မသိလို့”

ငတီမရေဘူးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး

“သုတ်စရာ ဘာရှိလဲ”

ကောင်လေးက သူ့ယာဉ်ကောက်ခံတဲ့ နေရာပြန်ကြည့်ပြီး

“ခြေသုတ်ခုံရှိတယ် အစ်မ၊ ယူမလား”

ငတီမ တင်းသွားတယ်။

“နင့်မျက်နှာနင် အဲဒါနဲ့ သွားပြန်သုတ်”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့ဘက် လှည့်ကာ

“ဟိုလူကြီး ကားစက်နီး”

ကျွန်တော်လည် ကြောင်ပြီး

“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မှန်သွားစားမလို့လား”

“နင့်မေဆပ်ပြာ ဒီမျက်ခွက်နဲ့ သွားစရာလား၊ ရှင့်အိမ်ကိုမောင်း”

မျက်နှာသစ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်မယ်”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောဘူး။ ကားစက်နီးပြီး ကားကို

ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

ယာဉ်ရပ်နားခ ကောက်ခံတဲ့ဂိတ်က ကောင်လေးက ကျွန်တော်တို့
ကို လက်ပြတယ်။ ငတီမကတော့ မျက်နှာမည်းမကြီးနဲ့ ခပ်တည်တည်
ပဲ။

“အစ်မ ခြေသုတ်ခုံယူဦးမလား ဟီ ဟီ”

ကောင်လေးရဲ့အော်သံ။ ငတီမ ပွစိပွစိဖြစ်သွားတယ်။ ကျိန်ဆဲတာ
လည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ အသံမထွက်တော့ကျွန်တော် လည်းမကြားဘူး။
ကားလေးက တဖြည်းဖြည်းပလာဇာက ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ပလာဇာ
လည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ကားတွေ အမြဲကျမ်းဖြစ်ပြီး ပိတ်ကျပ်နေ
တာ။ ဒီကြားထဲ ကိုယ်ကလည်းကွေ့ကြောကနေ ထွက်ရမှာဆိုတော့
ကားဘီးလိုမို့တောင် လွယ်လှတာမဟုတ်။

ဖြတ်သွား ၊ ဖြတ်လာတွေက ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့် လိုက်ရင်
“ဟယ်၊ မျက်နှာမဲကြီး”

“ဟယ်၊ မျက်နှာမဲကြီးတော့ ဟီဟီ”

ဆိုပြီးလုပ်သွားကြလေတော့ ငတီမရဲ့နဂါးမည်းတဲ့မျက်နှာကြီး
ပိုမည်းလာတယ်။ မျက်နှာကြီး ပိုမည်းလာလေလေ သူ့ရဲ့ ဒေါသက
ကျွန်တော့်ဆီ ပုံကျလာလေလေပေါ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုအံ့ နဲ့

“ဟိုလူကြီး မြန်မြန်မောင်းလို့ မရဘူးလား”

ကျွန်တော်ကလည်း အရှေ့လက်ညှိုးထိုးပြကာ

“အာ၊ ဘယ်လိုမောင်းရမှာလဲ၊ ရှေ့မှာပိတ်နေတဲ့ဟာကို”
သက်ပြင်းချပြီး ခြေကိုကျိတ်ဆောင့်တယ်။ လူတွေကလည်း
ပေပွနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ပေါ့။

ဒီကြားထဲ ကျွန်တော့ကိုမြင်ဖူးတဲ့ တစ် ယောက်ကထပြီ

“ဟယ် ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း အကြည်တော်၊ အကြည်တော်၊ စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပဲ”

ဆိုတော့ အားလုံးစိတ်ဝင်စားပြီး လာကြည့်ကာ

“ဟယ်ဟုတ်ပါရဲ့ သူပဲစုတ်ပြတ်သတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘေးကမိန်းမကြီးကြည့်စမ်း မျက်နှာကိုပေပွနေတာပဲ”

ဘယ်လိုမှလည်း ရှင်းပြလို့မရဘူး။ ရုပ်ကလည်းသူတို့ ပြောသလို တကယ်ဖြစ်နေတာကိုး။

ဒီကြားထဲ ငတိမက

“ဟေ့လူကြီးရှင် အင်္ကျီပြန်ချွတ်ပေးစမ်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်မမျက်နှာ အုပ်ထားဖို့ပေါ့”

“ဟာနင်ကလည်း မလုပ်ပါနဲ့ဟာ”

“မလိုဘူး၊ ချွတ်ပေး”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟာ”

မနည်းတောင်းပန်ယူရတယ်။ သူ့ခမျာလည်း ကားထဲပြန်ပြီး မောက်မအိပ်ရဲ့။ ဒီတစ်ခါမောက်အိပ်ရင် လူကြားသူ ကြားထဲအတု ပြုတယ် ထင်ဦးမှာ။

ဒီအတိုင်းသွားတော့လည်း ပလာတကိုအနုကြမ်းစီးပြီး ပြန်လာတာ ကို မှတ်မိမှာစိုးလို့ ရုပ်ဖျက်လာသလိုလို့။

ရုပ်ဖျက်တာမှ စုတ်ပြတ်သတ်နေတာလေ။

သူမနှုတ်ကလည်း

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ ရှင်ကိုမုန်းတာ ၁၂၁။ ရှင်ကိုမုန်း တာ ၁၂၁”

x x x x x x

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလိုတော့ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလိုချက်ချင်းကြီး
စာထရေးမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး။ အခုမြန်းစားကြီး စာထရေး
မယ်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။

ဒါကြောင့်ပဲ

“ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်လို့လဲဟင်”

သူမက ခပ်တည်တည် ပဲမျက်နှာပြင်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး ဇာတ်လမ်းတစ်ခု စဉ်းစားမိလို့”

“ဪ”

ခုမှသဘောပေါက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ စာရေးချင်သူတွေ ဟာ
ဇာတ်လမ်းတစ်ခုရရင် မရေးဘဲမနေနိုင်ပဲကိုး။ ဒါနဲ့ပဲ

“ကဲ ပြောပါဦး ညည်းဇာတ်လမ်းက”

သူမထိုင်ခုံကို ပြင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဒီလိုလေး။ ဇာတ်က ကောင်မလေးက သိပ်ချမ်းသာတာ”

ဇာတ်ကို အဲဒီလိုစကြားတာနဲ့သိပြီ။ မိန်းကလေးတွေရေးတတ်တဲ့
ဇာတ်အတိုင်း ကောင်မလေးက ချမ်းသာတယ် မာနကြီးတယ်။
နာမည်ကိုက “ဇိုးထက်တက်ချေ” ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုးနဲ့ပေါ့။ ကောင်လေး
နာမည်က “ထွဋ်ခေါင်မိုးထိပ်” နာမည်မျိုးတွေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တွေ
ရေးတတ်တာမို့ တစ်မျိုးပေါ့။

“အဲဒါလေး ကောင်မလေးကသိပ်ချမ်းသာပြီး မာနကြီးလွန်းတော့
တော်ရုံလူကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

တွေ့လား ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဇာတ်ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲရှုံ့ပြီး

တစ်နေ့မပြောမဆိုနဲ့ အိမ်ရောက်လာတယ်။

လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ပေါ့။

“အစ်ကို ကျွန်မလဲစာရေးချင်တယ်”

“ဟင်”

မထင်မှတ်တဲ့ စကားကြားရတော့ အံ့အားသင့်ရတယ်။

နောက်မှပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီစကားမျိုးသူပြောဖူးတယ်။

“ကျွန်မကစာရေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့အသက်လေးဆယ်
ကျော်လောက်မှရေးချင်တာ။ ဒါမှ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှာလေ”

“အဲလိုမလုပ်နဲ့ ကောင်မလေးချီနေတယ်တော့လုပ်လိုက်”
“ဟမ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမကြောင်သွားတယ်။ ပြီးမှ

“ဟင်တက္ကသိုလ်ကဆရာနဲ့ တွေ့ရဦးမှာလေ”

“ဆရာဝန်ပြောင်းလိုက်”

“ဟမ်အဲလို ပြောင်းလိုရလား”

“ရတယ်လေ။ ကောင်မလေးကချီနေတော့ မိဘတွေက အမှိုက်
ပုံမှာ ပစ်သွားတာပေါ့”

“ပစ်သွားတော့”

“ပစ်သွားတော့ သူကံကောင်းတယ် ”

“ဟင်အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်သွားတာတောင် သူကံကောင်းသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ခွေးမကြီးက သူ့ကိုနို့တိုက်ကျွေးတာလေ”

“ဟင် အဲဒါကံကောင်းတယ်”

သူမက ကြောင်ပြီးလိုက်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ကံဆိုးတာက ခွေးလေးတွေက သူ့ကိုမပေါင်းဘူး”

“ဟင်ဘာလိုလဲ”

“ရုပ်ဆိုးလိုတဲ့”

“ဟင်ခွေးထက်ရုပ်ဆိုးတယ် သေပြီပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းတယ်”

“ဘာကံကောင်းတာလဲ”

“အရွယ်ရောက်တော့ သူဟောင်တတ်သွားတယ်လေ”

“ဟမ် ဟောင်တတ်တာကံကောင်း”

“ကံကောင်းတာပေါ့ အဲဒီမှာကံဆိုးတာလည်းရှိတယ် စည်ပင်
သာယာက သူတို့အနား အမဲတုံးလာပစ်တာလေ”

သူမ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်

“ပစ်တော့”

“ပစ်တော့ သူ့နို့တိုက်မိခင်ခွေးမကြီး ပြေးဟပ်မယ်လုပ်တယ်”

“အဲဒါနဲ့”

သူ့စိတ်ပါလာတယ်။

“သူက သူ့နို့တိုက်မိခင်ထက် ဦးအောင်ပြေးဟပ်လိုက်တယ်”

“ဟယ်တော် သေပါပြီ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“အဲဒီမှာဆရာဝန်နဲ့ တွေ့တာ”

“ဟယ် မင်းသားနဲ့ တွေ့ပြီပေါ့ ဒါနဲ့ဘာဆက်ဖြစ်”

သူမဝမ်းသာသွားတယ်။

“သေပြီ”

“ဟမ်”

သူမကြောင်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကဆက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး မျက်ရည်
တစ်စင်းစိုင်းနဲ့ ပြောသွားသေးတယ်”

“ဘာပြောသွားလဲ၊ ဘာပြောသွားတာလဲ”

“ဂိန့်”

“အမ်”

သူမ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။ ဘာပြောရမလဲ စဉ်းစား
နေပုံ။ ပြီးမှ ရုတ်ခနဲထပြီး

“ရှင်ကိုမုန်းတာ ၁၂ခါ ၊ ရှင်ကို မုန်းတာ ၁၂ခါ ”

“ဘုတ်”

ဆိုပြီး ပါလာတဲ့စာအုပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပစ်ပေါက်ပြီး ဇောက်ဇောက်
ဇောက်ဇောက်နဲ့ ထွက်ချသွားတယ်။

တကယ်ပဲ လုံးဝမခေါ်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ပြန်ပေါ်လာတယ်လေ။ အဲဒီအခါ

x x x x x

အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူကျွန်တော့်ကို မခေါ်တော့ဘူး။ ကျွန်
တော့်ရဲ့ကားကောင်းမှုနဲ့ ကားနောက်က ဂျမ်းတုံးပြေးခုရု ဆီကြေး
တွေပေးပြီး မျက်နှာမည်း ဖြစ်ရနဲ့မို့ ကျွန်တော်နဲ့ကားကို စိတ်နာပြီး
လုံးဝမခေါ်တော့တာနေမှာ။

ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ခေါ်သလဲဆို၊ အဲဒီတုန်းက တယ်လီဖုန်းတွေ
တွေခေတ်စားစ၊ အင်တာနက်လည်းပေါ်စမှာ ခါတော်မီငတီးပ
ပြန်ပေါ်လာတယ်။

ပြန်ပေါ်လာတာလည်း ဘယ်လိုလဲဆို ဒိုင်ဖုံးတစ်လုံးနဲ့ အဲဒီတုန်း

ကခေတ်စားတဲ့ အိုင်ဖုန်းဆိုတာ ၁၀သိန်းနီးပါးရှိတာ။ အဲဒါကြီး တကားကားနဲ့ ကားကားကြီးပေါ်လာတာ။

နောက်ပြီး အဲဒီဖုန်းနဲ့အတူ ရောဂါတစ်မျိုးလည်းပါလာတယ်။ အဲဒါက ရောက်လေရာ တယ်လီဖုန်းဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ် ရိုက် မှတ်တမ်းတင်တတ်တာပဲ။

ဘယ်လောက်အထိလဲဆို တစ်နေရာရာသွားပြီ ဆိုတာနဲ့ “ခဏနေဦး၊ ခဏနေဦး၊ မှတ်တမ်းတင်ရအောင်” ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းကိုဖွင့် ဖုန်းထဲကကင်မရာကိုထုတ်၊ လက် ကိုအပေါ်ထောင်ပြီးဖုန်းကင်မရာနဲ့ ရိုက်တော့တာ။

“လာ အစ်ကို အနားနည်းနည်းကပ်” ဆိုပြီး လူပါဆွဲယူပြီး ဆွဲဆက်ရိုက်ပြီး “ဖြတ်၊ ဖြတ်”

“ဟာ၊ အစ်ကိုကလည်း ပြုံးထားစမ်းပါ” ကျွန်တော်က စိတ်ညစ်တယ်။ ဒါကြောင့် “ညည်းကလည်း ဘာရိုက်စရာရှိလဲ နေတိုင်းတွေ့ နေတာပဲ” သူကပါ စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့်

“ဟာ ဘာဖြစ်လဲ မှတ်တမ်းတင်တာပဲ၊ ဘာလဲပိုက်ဆံ ပေးရလိုလား”

“ဖြတ်၊ ဖြတ်” ဘယ်လောက်အထိလဲဆို အိမ်လာလည်ရင်တောင် ရေချိုးခန်း ထဲဝင်ပြီး

“ပြုံးလိုက်ပါဦး”

အစကတော့ ငြင်းနိုင်ပြောနိုင်ပါသေးတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျလုပ်။ အချိန်တန်ရင်သူ့ အလိုလိုပိုးသေပြီး ငြိမ်သွား မှာပဲလို၊ မှတ်ယူပြီးလွှတ်ထားလိုက်တော့တယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်အထင် ဒီတစ်ခါတော့မှားတယ်။ အဲဒီပိုက သူ့မှာတော်ရုံမသေဘူး။ အိပ်နေရင်းလည်းရိုက်၊ နိုးနေရင်လည်းရိုက်၊ ရေချိုးရင်လည်းရိုက် အဆိုးဆုံးက အိမ်လာတတ်ရင်းတောင် ရိုက်မလို့ လုပ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် သူတယ်လီဖုန်းထဲမှာဆို ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြုစုတဲ့ ပြတ်ပဲ့ခွဲ ဘွေက မနည်းလှဘူးပေါ့။

ဒီကြားထဲ တစ်နေ့မှာသူ ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်လာတယ်။ “အိမ်မှာပဲလား” “အင်းလေ၊ အိမ်မှာပဲ၊ ဘာလိုလဲ” “ဒါဆို လာခေါ်မယ်” “ဟင်”

ခါတိုင်းဆို ကျွန်တော်ကလည်း ကားနဲ့သူ့အိမ်မှာ သွားခေါ်နေကြကို။ အခုတော့ သူကကျွန်တော့်ကို လာခေါ် မယ်ဆိုတော့ အံ့အားသင့် သွားရတယ်။

သိပ်မကြာဘူး။ စက်သံအကျယ်ကြီးနဲ့အတူ ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့ကို ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ကားပေါ်က အနီရောင်ဝမ်းဆက်ကြီးနဲ့ ဆင်းလာတာကျွန်တော့်ရဲ့ ငတီး။

“ဟင်”

သူ့ကိုကားကြီးနဲ့ မြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကားကတော့ သူ့အစ်ကိုကားဖြစ်မယ်။ ပြိုင်ကားပုံစံလေး။

“ဘာကြောင်ကြည်နေတာလဲ၊ ကားမမြင်ဖူးဘူးလား”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်းအသိပြန်ဝင်တယ်။

“ဟင် ကားကတော့ မြင်ဖူးတာပေါ့ ညည်းကကားရော မောင်းတတ်လို့လား”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမလက်ထဲ စွပ်ထားတဲ့ကားသော့ လေး လှုပ်ရမ်းပြီး

“အိုး မောင်းတတ်လို့ပဲ ဒီတောင်ရောက်လာပြီ၊ ရော့ဇာတ်ပုံမှတ် တမ်းတင်ပေးဦး”

ဆိုပြီး သူ့တယ်လီဖုန်းကို ထိုးပေးတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ ကြောင်ပြီး ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးရသေးတယ်။ သူကတော့ ပါလာတဲ့ကားကြီးမှာမှီပြီး အမျိုးမျိုးပိုစထုတ် ပြီးဓာတ်ပုံရိုက်ခံတယ်။

ပြီးတော့ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး

“လာနစ်ယောက်တဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

ဆိုပြီး ကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြန်တယ်။ ကိုယ်လည်း ယောင်ပြီး လက်နှစ်ချောင်းထောင်လိုထောင်၊ ပါးဖောင်းလို ဖောင်းပေါ့၊ နောက်မှ သတိရပြီး

“ဟင်ဒါကြီး နင်ဘယ်လိုယူခဲ့တာလဲ”

“အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားသွားပြီလေ”

“ဪ”

“အဲဒါကြောင့် ယူလာတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ”

အခုမှ သဘောပေါက်တယ်။ သူ့အစ်ကိုရှိနေရင် ဒီကားဒီကို ယူလာဖို့မပြောနဲ့ အနားတောင်ပေးကပ်တာ မဟုတ်။ ငတိမက ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ရှိပေမယ့် ကားမှမောင်းတတ်တာ၊ တိုက်ပဲတိုက် တတ်တာ။ သူ့ရဲ့ညက် တမ်းတစ်လျှောက် မှတ်တမ်းမှာ ကားနှစ်ခါ မောင်း နှစ်ခါတိုက်မှတ်တမ်းရှိတယ်။ တစ်ခါကဓာတ်တိုင်၊ တစ်ခါက အိမ်ရှေ့အုတ်ခုံ။

ပထမတစ်ခါက အိမ်ကထွက်ပြီးတာနဲ့ အနီးဆုံးဓာတ် တိုင်ကို တိုက်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်ခါက အိမ်ကမထွက်ခင် အိမ်ရှေ့အုတ်ခုံကို တိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်သူ့အစ်ကိုသာရှိနေရင် သူ့ကိုကားနားတောင် ပေးသီတာမဟုတ်ဘူး။ အခုသူ့အစ်ကိုမရှိလို့ ဒီကားကြီးယူလာ လိုရတာ။ အခုတောင် တိုက်လာသလားမသိဘူး။

“ကဲဘယ်သွားမလဲပြော”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်က

“သွားလေ ငါ့ကားနဲ့ ငါမောင်းပေးမယ်”

ကျွန်တော့်ကို သူမိုက်ကြည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ

“ရှင်ကားနဲ့ တစ်လက်လုံးဘယ်မှမသွားတော့တာ ကျွန်မ သိဉာဏ်နဲ့”

တက်၊ ကျွန်မကားနဲ့ပဲသွားမယ်”

“ပြီးရောလေ၊ ရတာပဲ၊ ပေးကားသော ကိုယ်မောင်းပေးမယ်”
ဆိုတော့ ကားသော့ကိုယ်ယမ်းနေတဲ့သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်ပြီး
“ရှင်မောင်းစရာမလိုဘူး ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မမောင်းမယ်”
“ဟင်”

မျက်လုံးပြူးမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို
ကိုယ်က ကောင်းကောင်းသိနေတာကို။

ဒါကြောင့် ကမန်းကတန်း၊ အိမ်ထဲခြေဦး ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး သူမက

“ဒါက ဘယ်လဲ”
“အစကပြန်စမယ်လေ”

သူမမျက်မှောင်ကုံးပြီး
“ဘယ်လို အစကပြန်စမှာလဲ”

ကျွန်တော်ကရှင်းပြရတယ်။
“ဒီလိုလေ၊ နင်ငါ့ကိုကားနဲ့ လာခေါ်တယ်မဟုတ်လား”
“အင်းလေ”

“အဲဒါအိမ်က တစ်ယောက်ယောက်က ငါမရှိဘူးဆိုပြီးပြော
ခိုင်းလိုက်မယ်”

သူနည်းနည်း တင်းသွားတယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခါးထောက်
ပြီး

“မရဘူး၊ ရှင်ကားတုန်းက ကျွန်မစီးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်မကားလည်း

ရှင်စီးရမယ်”

“ခါးနဲ့တိုးရင်လည်း သေပါတယ်ဟယ်”

“မရဘူး ကားနဲ့ပဲ”

“ဒါဆို ခဏစောင့်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘုရားသွားပင့်လိုက်ဦးမယ်”

ကားက ပြိုင်ကားအမျိုးအစားဆိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။
တံခါးနှစ်ဖက်က နှစ်ပေါက်ပဲပါတာလေ။ မတတ်သာတဲ့အဆုံး
အားဖက်နှစ်ဖက်ပြင်ကို သွားရတော့မယ်၊ အမေရိကန်စစ်သားကြီးလို
ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သေလူလိုသဘောထားပြီး သူမ ကားပေါ်တက်လိုက်
ရတယ်။

“ဟင်”

ကားပေါ်ရောက်တော့ တစ်ခုခုထူးခြားနေပါတယ် ဆိုပြီး
ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မြင်ကွင်းကြောင့် လူပါဖင်ကြွပြီး

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ”

လန့်ပြီးထအော်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။

ကားမောင်းတဲ့ သူတွေဆိုသိတယ်။ ကားမောင်းတဲ့သူတွေ ဟာ
ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဘာကိုကြည့်လဲသိလား ဘက်(၆)မှန်တွေ အရင်
ကြည့်တာပေါ့။ ဘက်(၆) မှန်တွေမှန်ရဲ့လား နောက်ကားတွေကျော်ရင်
မြင်ရပါ့မလား၊ အရင်စစ်ကြစမြဲပဲ။ ကားမောင်းတဲ့ နေရာမှာဘက်(၆)
မှန်ကအသက်ပဲလေ။

ကားဆိုတာမျိုးက မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို အင်မတန်တိုက်ခဲတယ်။ ဘာလိုလဲဆိုတော့ ကိုယ်ကအရှေ့ကို ပဲအာရုံစိုက်နေရတာကိုး။ ဒါကြောင့် အရှေ့တည့်တည့်တိုက်တယ်ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်တောင့် ဖြစ်ခဲပဲ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးဝင်ကြုံးကြတယ်ဆိုတာ ကားမမောင်းတတ် လို့၊ ဒါမှမဟုတ်အမှူးလွန်နေလို့၊ ဒါမှမဟုတ်အိပ် ဝိုက်သွားလို့ ဒီလိုမျိုး တွေ့နဲ့ပဲ ဖြစ်တတ်တယ်။

အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း၊ မြို့ထဲမှာယာဉ်မတော်တဆမှု အများဆုံးက ကားလမ်းကွေ့တာ ဒါမှမဟုတ် ကားကျော်တက်ရာကနေ ဖြစ်ကြတာ။

ဒါကြောင့် ကားသမားတိုင်းဟာ ကားလက်ကိုင်ပေါ်လက်မတင်ခင် ဘက်(ခ) မှန်တွေကို အရင်ဆုံးစစ်ဆေးလေ့ရှိကြတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ပုံစံမဟုတ်ရင် ကားမထွက်ခင်မှန်တွေကို စိတ်ကြိုက်ပြင်တယ်။ အခု ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကားက အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘက်(ခ) မှန်တွေကိုကျွန်တော်ကြည့် ပြီးလန်သွားရတာက

“ဟင် ဒါဒါတွေက ဘယ်လိုလဲ”

သူမ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကားစက်ကို ဝှူးခနဲနှိုးပြီး “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်၊ နင့်ကားမှန်တွေလေ”

သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုံးကြည့်ပြီး ဂီယာထိုးတယ်။

“နင့် နင့်ကားဘက်(ခ) မှန်တွေကို ဘယ်လိုချိန်ထား”

သူမ ကျွန်တော့်ကို အူကြောင်ကြောင်ပုံစံပြန်ကြည့်ပြီး

“ကိုယ်မျက်နှာကိုယ် ချိန်ထားတယ်လေ ဘာလိုလဲ”

“ဟမ်”

ကိုယ်လဲလန့်အော်မိတယ်။ ကားက ဘက်(ခ)ကြည့်မှန် သုံးချပ် အဲ ဟိုအရှေ့က အဝေးကြည့်မှန်ပါဆိုလေးချပ်။ အဲဒီလေးချပ်လုံး သူ့မျက်နှာသူ့ချိန်ထားတယ်။ တခြားဘယ်မှမချိန်ဘူး။ မှန်တိုင်း သူ့မျက်ခွက်တည့်တည့်။

ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး

“ဟာ၊ အဲ၊ အဲလိုမရဘူးလေ။ ဒါဆိုနောက်ကားတွေ ဘယ်လို ကြည့်မလဲ”

သူမပြုံးတယ်။ ပြုံးမှ

“ပူစရာမလိုပါဘူး သူတို့ကြည့်ချင်ရင် သူမှန်သူတပ်လိမ့်မယ်”

“ဟမ် သောက်ကန်းမ ဒီမှန်တွေက ဘေးကကားနောက်ကကား တွေကိုမြင်ရအောင် တပ်ထားတာဟာ တခြားကားတွေမမြင်ပဲ နင်ဘယ် လိုမောင်းမလဲ”

“မိန်းမတွေမှာ မျက်လုံးလေးလုံး ပါတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ဟမ်”

ကိုယ်လဲဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ သီအိုရီအရဆိုရင်တော့ မိန်းမများဟာ ယောက်ျားတွေမမြင်တတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အနေဝက် စက်ကိုတောင် မြင်တတ်လေ့ရှိတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးမှာဒီလိုယူဆလို့ ရောဘူးလေ။ ဟုတ်ဘူးလား။

ဒါကြောင့်

“ဟ ဒါကကားလေ။ လမ်းလျှောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ နောက် ဒါကပြိုင်ကား ။ အနောက်ကိုမမြင်ရရင် အကုန်ပြားကုန်မှာပေါ့”

သူမထုံးစံအတိုင်း ခပ်တည်တည်ဝေကြည်တယ်။ ပြီးမှ

“စကားမရည်နဲ့၊ ကားပေါ်မှာ ကားမောင်းနေရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ် ပြန်မြင်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း မမြင်ဖူးဘူး”

“အေး ဒဲဒဲဒါ ဗဟုသုတနည်းတာပေါ့၊ ဒီမှာကိုယ်ကားမောင်း နေတဲ့ပုံ ကိုယ် ဘာသာကိုယ် ပြန် မြင်ရတာ ဘယ်လောက်စိတ် ချမ်းသာစရာကောင်းလဲ”

“ဟမ်”

ကားပေါ်မှာ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းနေရတဲ့ပုံ ပြန်ကြည့်ရ တာ စိတ်ချမ်းသာသတဲ့။

ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲနဲ့ကောင်းလဲ စဉ်းစားသာကြည့်။

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့မလုပ်နဲ့၊ ပြုံးထား”

ထုံးစံအတိုင်း တယ်လီဖုန်း ထုတ်တယ်။ ကင်မရာ ဖွင့်တယ်။

ဒါကိုလဲ ဘက်(ခဲ) ကင်မရာပြောင်းတယ်။

“ဒီဖက်တိုး ပါးဖောင်း လက်နှစ်ချောင်းထောင်ရိုက်ပြီ”

“ဖြတ်၊ ဖြတ်”

မကြီးမငယ်နဲ့ လုပ်နေရတာကြည့်ဦး။ သူကပါးဖောင်းဆို ဖောင်း ပေးရတယ်။ လက်နှစ်ချောင်းထောင်ဆို ထောင်ပေးရတယ်။ ကြည့်

“ဟာမကောင်းဘူး မကောင်းဘူး။ အစ်ကိုမျက်နှာက ရွဲနေတယ်”

“ငါ့မျက်နှာက နဂိုရွဲဟာ”

“ပြန်ရိုက်မယ် ဒီနားပြန်ကပ်။ မျက်နှာနည်းနည်းစောင်း ပါးဖောင်းမျက်လုံးပြူး လက်နှစ်ချောင်းထောင်ဟုတ်ပြီ”

“ဖြတ်၊ ဖြတ်”

“ရပြီ ဒါတောင်နည်းနည်းရွဲနေသေး ကဲ Let's Go”

ဆိုပြီး ဂီယာထိုးချလိုက်တယ်။

“ဝှ”

“ဟဲ့ အော် ဂျာဂူးမရဲဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့”

ပြိုင်ကားတွေက သိတဲ့အတိုင်း အရှိန်ကပြင်းတာကို။ ဒဲဒဲတုန်းက လမ်းက မြေနှိလမ်းဆိုတော့ လူကကားပေါ်မှာ ခုန်ပျံနေတာ

“ဟဲ့ ဟဲ့ဖြည်းဖြည်းလုပ်လေ အားလား။ နင်ငါ့ကိုဥမကွဲ သိုက် မပျက် အိမ်ပြန်ပို့ရမှာနော်”

ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဒါကလည်းဂရုစိုက်ရသေး။ ဒါကို သူမကလဲ ကားကို တရကြမ်းမောင်းရင်း

“ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာတွေ မရှိလေကောင်းလေပဲ”

“နင် ဘာစကား ပြောတာလဲ”

“လမ်းပေါ်ကကျောက်ခဲတွေကိုပြောတာ ဘာပြောတယ်ထင်လို့လဲ”

“အေးကျောက်ခဲမဟုတ်ရင် ငါထင်တာမှန်တယ်”

“ထင်လေထင်ပေါ့ ကိုယ့်ဟာကိုကြိုက်ရာထင်”

“ထင်တယ်လေ ထင်တယ် ဟဲ့ဟဲ့ ဟိုဖက်မှာ ကလေး”

“ကျွန်”
 ကိုယ်ကမနေနိုင်တော့ လက်ကိုင်ဝင်ထိန်းရတယ်။ ဒါကို သူမက
 “ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ မြင်ပါတယ်”
 “ဟာ ရေမှာကွေ့မှာ ရေမှာကွေ့မှာ ဟာ”
 “ကျွန်”
 လမ်းထက်ဝက်ကျော်မှ ဘရိတ်ဆောင်အုပ်တယ်။
 “ဒါမျိုးဆိုကြိုပြောလေ လမ်းကသိတာမဟုတ်ဘူး”
 “လမ်းမသိရင်လဲ မမောင်းနဲ့ ငါမောင်းပေးမယ်”
 “တိတ်တိတ်နေ”
 ဘာမှမကြည့်ဘဲ ဘက်(၆) မှန်ကနေ သူ့မျက်နှာသူ့ကြည့်ပြီး
 ဘက်(၆) ဆုတ်တယ်။
 “ဂူး”
 “ဟာ နောက်မှာဆိုကွား နောက်မှာဆိုကွား”
 “ဂူး”
 “ကျွန်”
 ဆိုကွားရေဦးနဲ့ ထိလှထိခင်မှာ ကားကရပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့
 “ဂူး”
 ကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရှေ့ကိုပြန်ခုန်ထွက်သွားတယ်။
 “ရှေ့မှာချိုင့်၊ ရှေ့မှာချိုင့်”
 “ဂျီ”
 ပြောလိုမဆုံး ကားဝမ်းဗိုက် အောက်ပိုင်းနဲ့ လမ်းမခြစ်သွားတယ်။

“သောက်ချိုင့် အမှတ်ကိုမရှိဘူး အလာတုန်းက တစ်ခါခြစ်ပြီးပြီ
 သေချင်လို့”
 ဪ သက်မဲ့ချိုင့်ကတောင် သူ့ကိုရှောင်ရမလို့။
 “ချိုင့်ကနင့်ကို ရှောင်ရမလား နင်ကချိုင့်ကို ရှောင်ရမှာလေ”
 “ဟာ အတိုက်မခံချင်တဲ့ဟာက ရှောင်ရမှာပဲ ကိုယ်တွေကတော့
 ချိုင့်သောဘာသော မရှောင်တတ်ဖူး တိုက်ပဲတိုက်တတ်တယ်”
 ဒီလောက်ဆို ကိုယ့်လူတို့ကျွန်တော်ရဲ့ အခြေအနေကို ရိပ်မိပြီ
 ထင်တယ်။ ဘက်(၆)မှန်အားလုံး သူ့မျက်နှာသူ ချိန်ထားပြီး ကား
 ကိုမရှောင်တတ်ဘဲ တိုက်ပဲတိုက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ကားပေါ်ရောက်
 နေရတဲ့ဘဝကို စဉ်းစားကြည့်လို့ရပါတယ်။ ဒေသရင်သေ မသေရင်
 အသုဘဆိုတဲ့ အနေအထားပါ။
 “ကျွန်”
 ဘရိတ်ကို ဆောင်အုပ်လိုက်တော့ ကားကတုန်ခနဲရပ်သွားတယ်။
 “ဟာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”
 “ဘာလုပ်တာလဲဟ”
 ငတ်မက ကျွန်တော်အမေးကို မဖြေဘူး။ သူ့စလင်ဘတ် ထဲက
 တစ်ခုခုလိုက်ရှာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း တယ်လီဖုန်းကို ဘက်(၆)
 ကင်မရာဖွင့်ပြီး
 “လာလာ ဒီဖက်ကပ် လူတစ်ယောက်တင်ပြီး ဓာတ်တိုင်
 နှစ်တိုင်ကျော် အမှတ်တရပေါ့”
 “ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် လန့်သွားတယ်။ ဒါနဲ့မျက်လုံးပြူးပြီး

“ဟင်အခုမှ လူတစ်ယောက်ကိုတင်ပြီး ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်ကျော် မောင်းဖူးတယ် ဟုတ်လား”

သူ့မမျက်မှောင်ကျပြီး

“အေးလေ ဘာလို့လဲ ဂုဏ်မယူဘူးလား။ အဖေဆိုဓာတ် တိုင်တစ်တိုင်လောက်ပဲရောက်တယ် စည်ပင်ကားကြီး ဝင်အောင်းလို့ သူ့ကိုယ်သူဆေးပြန်ထိုးရတယ်တဲ့ ဟီး ဟီး”

“ဘုရား ဘုရား ရွှေတိဂုံဘုရား ဆူးလေဘုရား၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရား ရှိရှိသမျှ ဘုရားကယ်တော်မူပါ”

ကိုယ်ကဘုရားစာတွေ လုံးစေ့ပတ်စေ့ မရတော့တော့ သိသမျှ ဘုရားပဲတတ်ပြီး ကယ်ခိုင်းရတော့တာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူ လူ တစ်ယောက်ကိုတင်ပြီး အဝေးဆုံးကားမောင်းဖူးတာ ဓာတ် တိုင်နှစ်တိုင်တဲ့။

“ကဲပါ ကဲပါ စကားရှည်မနေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ရအောင် ဟုတ်ပြီ ပါးဖောင်း လက်နှစ်ချောင်းထောင်”

“ဖျတ် ဖျတ်”

ကိုယ်လဲယောင်ပြီး သူ့ခိုင်းသလို လိုက်လုပ်မိတယ်။

“ဟေး၊ လမ်းလယ်ကောင်ကားရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ရပ်ရင်လဲဘေးချရပ်လေ”

ဖြတ်သွားတဲ့ကားကအော်လဲ။ အဲဒီတော့မှ သတိရပြီး ကြည့်မိတာ။

“ဟင်”

ဟုတ်တယ်။ ကားကရပ်ထားတာမှ တကယ်လမ်းလယ် ကောင်ကြီး။ ဒါတောင် ကားကဘရိတ်ဆောင်အုပ်ပြီးရပ်ထားလို့ ခေါင်းတောင် စောင်းနေသေး။

“ဟေး လမ်းလယ်ကောင်ကြီးမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှောင်သွားကြလေ ကားမောင်းပြီး မရှောင်တတ်ဘူးလား။ ဖြစ်လိုက်မှာနော်”

အောင်မာ သူကတောင် ပြန်ဖြဲနေသေး။

“ဟုတ်သား နင်ကလဲ လမ်းလယ်ကောင်ကြီး ရပ်ထားပြီး”

သူ့ပြန်တောင်မကြည့်ဘူး။ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ထည့်ပြီး ကားကို ဂီယာထိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့

“ဣ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

ဗုဒ္ဓဝင်ထဲက မြင်းမြီးဆွဲလိုက်ရတဲ့ ဝိဇ္ဇာရအမတ်လိုဖြစ်နေတယ်။ လူက သူ့ကားထဲ ခုန်ပေါက်နေတာ။

“ဟဲ့ ဟဲ့အရှေ့မှာကား အရှေ့မှာကား”

“ကွီ”

“ဟာဒါလေးတောင် မရှောင်တတ်ဘူးလား။ ဝင်အောင်း လိုက်ရလို့”

သူကလည်း တည့်တည့်ဝင်အောင်းနေသေး။ တခြားသူ ကိုလဲ ထအော်နေသေး။

ဒါကြောင့် ကိုယ်လည်း မနေသာတော့ဘဲ

“ဟာနှင့်ကလည်း မှားသေးတာ။ သူများဝင်အောင်းသွား လို့”
သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဝင်အောင်းလေ အောင်းရင် အစ်ကိုဖက်ကပဲထိမှာ ကျွန်မက
အလွတ်ကြီး”

“ဟမ်”

ပြန်ကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်။ ကားချင်းပျက်နာချင်းဆိုင်အောင်း
ကြရင်ကိုယ်ဖက်ကပဲခံရမှာ။ သူကညာဖက်ကဆိုတော့ ဘာမှဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။

“ဟင်၊ ဟင်ဒါဆို”

ချက်ချင်းခေါင်းနုပန်းကြီးသွားတယ်။ ဒီကောင်မငါ့ကို သေကြောင်း
ကြံပြီလားဆိုပြီး။ ပြောမရဘူး စိတ်နာပြီး လုပ်ချင်လုပ်မှာ။ စဉ်းစား
နေတုန်းမှာပဲ

“ကျွီ၊ ဝူး”

ကားလေးက ပြန်ခုန်ထွက်သွားတယ်။

“ဟဲ့၊ ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့။ ဟိုမှာဟိုမှာစင်လာပြီ ဟဲ့
နောက်ကားလဲကြည့်ဦး”

ကိုယ်ခမူာ သူဘယ်သွားနေတာလဲတောင်မသိတော့ဘူး။
တော့ချွေးတွေပြန်ပြီး သံကုန်ခြစ်အော်နေရတာ။ ဒီလိုနဲ့

“ကျွီ”

“အား”

ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်မှ သတိရတယ်။ ကားကကံကောင်းထောက်မ

စွာ တောင်ဒဂုံကနေ သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံတောင်ရောက်နေပြီ။ မီးပွိုင့်မိလို့
ရပ်ထားတာ။

“ဟင် ဟာ သုဝဏ္ဏတောင်ရောက်နေပြီ”

ဘယ်လို ပျော်လို့ပျော်မှန်းတောင် မသိဘူးသိလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ဒီကားပေါ်မှာ ဒီလောက်အထိ အသက်ရှည်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကို
မထားတာ။ အခုတော့ဒီကားပေါ်မှာ ဒီငတ်မနဲ့ တောင်ဒဂုံကနေ
သုဝဏ္ဏထိ အသက်ရှည်နေတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင်မယုံနိုင်ဘူး။
သွားရလှ ဓာတ်တိုင် လေးငါးတိုင်ပေါ့လို့ စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချထားတာ။

“ဟာ အတော်ရောက်လာတာပဲနော်”

ကျွန်တော့်ဝမ်းသာအားရ စကားကို သူမလှည့်မကြည့်ဘူး။
ဘေးဘီဝေ့ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုခုနေသလိုနဲ့လုပ်နေတယ်။

“ဒီခုံကို ဘယ်လိုရွှေ့ရလဲ၊ ခုံဝေးနေတော့ နင်းလို့မမီဘူး”

ဟုတ်တယ်။ သူပြောမှသတိထားမိတယ်။ ကားက ခါတိုင်းသူ
အစ်ကိုမောင်းနေကျဆိုတော့ ထိုင်ခုံနဲ့လီဗာတို့ ဘရိတ်တို့က
ဝေးနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့်ယောက်ျားလေးကားကို မိန်းကလေး
တက်မောင်းတော့ ထိုင်ခုံကဝေးပြီး သူ့ခြေဖျား နဲ့ လီဗာကမီယုံလေး
ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ ဒီကြားထဲဒေါက်ဖိနပ်ကြီး ကလဲစီးထားသေး
ဆိုတော့ လီဗာ၊ ဘရိတ်နင်းရတာ ခက်နေတော့တာပေါ့။ ဒီတော့မှ
ကိုယ်လဲသတိရပြီး

“အဲဒီထိုင်ခုံဘေးမှာ ခလုတ်ရှိမယ်။ အဲဒီ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်”
သူဝေ့ကြည့်ပြီး

“ဪ ခါးလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

သူလဲခလုတ်အဆွဲ အဲဒီအချိန်မှာပဲ

“ဦ”

“တီတီ”

ခရာမှတ်သံ ဟွန်းသံတွေ ဆူညံသွားလို့ ကြည့်လိုက်တော့

“ဟာ၊ မီးစိမ်းသွားပြီ၊ မောင်းမောင်းမြန်မြန်မောင်း”

ကိုယ်ကလဲလန့်ပြီး အပြော၊ သူမကလဲ

“ဟင်၊ ဟုတ်လား”

ဆိုပြီး လီဗာအနင်း ဖြစ်ချင်တော့ ထိုင်ခုံခလုတ်ကဖြုတ်ပြီး

သားဖြစ်နေတော့

“အား”

ထိုင်ခုံက ချက်ချင်းနောက်ပြေးကပ်သွားပြီး ငတိမခုံပေါ်က

လျောကျလို့ လီဗာနင်းမိလျက်သား ပက်လက်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအတိုင်း ကားကဝန်းခနဲခနဲထွက်သွားတော့

“ဟာ လုပ်ပါဦးဟ”

ကိုယ်လဲ ကမန်းကတမ်း လက်ကိုင်ပြေးကိုင်လိုက်ရတယ်။

သူကဖင်ထိုင်ခုံအောက် လျောကျသွားတော့ လက်ကိုင်မမီ

တော့ဘူးလေ။ သူဖင်ထိုင်ခုံမှာ လက်ထောက်ပြီး လီဗာတအား

နှင်းမိထားတာ။

“ဦ”

ဒီလိုနဲ့

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဘရိတ်နင်း ဘရိတ်နင်း”

“ဟာ”

“ဦ”

ကားက အရှေ့ကားကိုကျော်ပြီး မော်တော်ပီကယ်ဂိတ်ကို
ဝင်အောင်းကာနီးလေးမှ သီသီလေးလွတ်သွားတယ်။

“ဦ”

ကားက သူလီဗာကို စွတ်နင်းထားလို့ အရှိန်နဲ့ပြေးနေတုန်း။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘရိတ်နင်း ဘရိတ်နင်း”

“ဟင်”

“ကျွီ”

“အား”

အဲဒီတော့မှ သူလဲသတိဝင်ပြီး ဘရိတ်ဆောင်နင်းချတယ်။ ကားက
လမ်းလယ်မှာ တုန်ခနဲ။ စက်သေသွားတော့ ကားလည်းဒုတ်ခနဲရပ်
သွားတာပေါ့။

လူကပက်လက်ကြီး။ ကိုယ်ကမှောက်ခုံကြီး။

“ဟေ့ လမ်းလယ်ကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲကွဟေ့”

လူတွေကအထင်မှားပြီး ထအော်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ
အနေအထားကအဲလို။

“အိ၊ အိ”

သူထိုင်ခုံအောက်ကနေ ကုန်းရုန်းပြီးပြန်ထလာတယ်။ ပြီးမှ

မိန်းမတွေထုံးစံအတိုင်း ဆံပင်သပ်ပြီး

“ဘာ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“အာ၊ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကံကောင်းလို့ သေတော့မလို့”

“ရှင်လား”

အရေးထဲ တစ်ယောက်တည်း ကွက်သေခိုင်းနေသေး။ ကိုယ်လဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ

“နင့်လုပ်ပုံမဟုတ်သေးပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ဘက် ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး

“မရှည်နဲ့ ရှည်တာမကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိတယ်နော်”

ကိုယ်ပါလှည့်ဟောက်ပြီး ထိုင်ခုံကိုနေသားကျအောင်ပြန်ဆွဲကာ

“ဒီမှာထိုင်ခုံက နေရာမကျလို့ဖြစ်တာကို မပြောဘူး နည်းနည်း

ဖြစ်အပြစ်ပြောဖို့ချည်းပဲ တကတည်း မိန်းမကြီးကျနေတာ”

“အင်”

သူကလည်းမှားသေး။ ကိုယ့်လဲပြန်ဟောက်နေသေး။

“ထိုင်ခုံနေရာကျရင်ဖြစ်မလား။ လာဦးဒီနား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အက်ဆီးဒင့်အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ပေါ့။ ဘာလဲ မသိဘူး

လား”

“ဖျတ် ဖျတ်”

သိတဲ့အတိုင်း backကင်မရာဖွင့်ပြီး

“အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးအမှတ်တရ”

ဆိုပြီးဆွဲတာ။ ပါးဖောင်း၊ လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပေါ့။ ဒီကြား ထဲအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းကလို လူကခွရိုက်သေး။

ကြည့်။ လုပ်ပုံ လမ်းလယ်ကောင်ကြီးမှာ။

တစ်ဝရိုက်ပြီးမှ

“ကဲ၊ ပြန်သွားမယ် Let's Go”

အဲဒီအသံကြားတော့ ကျွန်တော်လဲ တုန်တက်သွားပြီး

“ငါ ငါမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး

“ကိုယ်မောင်းချင်လို့ ကိုယ်ယူလာတာလေ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဆိုပြီး ကားစက်ကိုနိုးလိုက်တယ်။

“ဂူး”

“ဘုရား ဘုရား”

ကားစက်သံကြားတာနဲ့ ပါးစပ်ကအလိုလို ဘုရားတနေမိ။

ခုနကအသက်ရှင်ခဲ့ပေမဲ့ နောက်တစ်ခါကံကောင်းဖို့ မလွယ်ဘူးလေ။

“ဂူး”

သူ့ထိုင်ခုံကို အသေအချာပြင်တယ်။ စိတ်တိုင်းကျမှ

“ကဲရပြီ”

ဆိုပြီးမောင်းထွက်ပြန်တယ်။

“အမေရေ မောင်းပြန်ပြီဗျ ဗျဲ ရိုသမျှဘုရားအစုံ ကယ်ကြပါနဲ့ ကယ်ကြပါ”

ဇောချွေးဆိုတာ ဘယ်ကဘယ်ကဘယ်လိုဘယ်လိုစီမံထွက်

လာတယ်မသိဘူး။ ကားက ဘယ်ဘက်ဝင်အောင်းမလို ညာဘက်
 မြောင်းထဲပဲ ကျတော့မလိုနဲ့ လစ်နေတာ။ အသည်းငယ်ရင် ခွပ်ခနဲ
 တောင် ဆုံးသွားနိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မကြည့်ရဲတဲ့ အဆုံး အသက်အောင့်
 ပြီးမျက်စေ့တိုင်းထူးလိုက်ရတယ်။ သေလဲတာမှမမြင်ရဘဲ သေသွားတာ
 အေးချမ်းတယ်ဆိုပြီး မသာလှအောင် ပြုံးပြီးလိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့
 ကြက်ဘဲဈေးမီး ပွိုင့်ကိုကျော်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ သွားရမှာက
 ကျောက်မြောင်းမို့ညာကွေ့ပေါ့။ သူ ကြက်ဘဲဈေးကနေ ညာကွေ့ပြီး
 မောင်းလာလိုက်တာ ကျားကွက်သစ်လမ်းကျယ်ဖက်ကို ကွေ့ဖို့နေရာ
 ရောက်လာတယ်။ လမ်းကျယ်ထဲကို ကွေ့ရမှာကို အမှန်ဆို
 ကားကွေ့မယ်ဆိုအနောက်ကိုကြည့်။ ဘေးဘယ်ညာကြည့် ကွေ့ရမှာ။
 အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး အရှေ့မှာကွေ့မယ် ကားတစ်စီး
 ရပ်ထားတာကိုကျော်ပြီး ရုတ်တရက် ကွေ့ချလိုက်တော့

“အား ဂလန်းကြီးတေတေ”

လန်ပြီးအော်မိတယ်။ အရှေ့တည်တည်မှာ မျက်နှာချင်း
 ဆိုင်ပြေးဝင်လာတဲ့ ခိုင်နာခရီးသည်တင်ကားကြီး

“ကျွီ”

ဟိုကလဲအရိုနဲ့ဆိုတော့ မှီအောင်ဘရိတ်နင်းသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
 မမိတော့ဘူး။

“ကျွီ”

“ခွမ်း”

ကားရဲအနောက်ခြမ်း မီးခွက်ကို ခိုင်နာကားကဝင်အောင်း

သွားတယ်။

“ခွမ်း”

မီးခွက်ကကွဲပြီး လွင့်စင်ထွက်ကုန်တယ်။

“ကျွီ”

ကားကလမ်းပေါ်မှာကန့်လန့်ကြီး ထိုးရပ်သွားတယ်။

ဒီတော့မှငတ်မက အူကြောင်ကြောင်နဲ့

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်လည်း တင်းပြီး

“ဘာဖြစ်ရမှာလည်း နင်ဖြတ်ကွေ့လိုက်လို့ ခရီးသည်တင်ကားက
 နင့်ကားကို ဝင်အောင်းသွားတာပေါ့”

သူမမျက်နှာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ် ပြီးတာနဲ့

“ဟင် လူပါးဝလို့ ခရီးသည်တင်ကားက ပြိုင်ကားကိုဝင်အောင်း
 ရတယ်လို့ တွေ့ကြပြီပေါ့”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ပြာပြာသလဲနဲ့

“ဟဲ့သွားမပြောနဲ့ မားတာကနင်မားတာ။ သူကအဖြောင့်ကား
 ကိုယ်ကဖြတ်ကွေ့တာ။ အလျော်တောင်းရင်တောင် သူတောင်း
 သလောက်ပေးလိုက်ရမယ်”

ဆိုတာကို ငတ်မ မရတော့ဘူး။

“ဘာလိုကျွန်မမားရမှာလဲ။ အကွေ့ကားကို သူတို့ဦးစား
 ပေးရမှာပေါ့။ ဒီမှာ ရှင်သတ္တိမရှိရင်နေခဲ့ ကျွန်မဆင်းရှင်းမယ်”

“ဘာ”

“သတ္တိရှိရင် ကျွန်မရန်ဖြစ်ရင်လိုက်ဖြစ်ပေး ဒီကောင်တွေ က
သွေးဆူလွယ်တယ် သူတို့ကိုရန်ဆွပေးပြီး မုတ်တမ်းတင်မယ်
ပြီးရင်တရားရုံးမှာ သူတို့ပုံတွေဖွင့်ပြီး အမှုကြီးအောင်လုပ်ရမယ်။ ကဲ
လာခဲ့”

ဆိုပြီးကားပေါ်က တယ်လီဖုန်းကင်မရာဖွင့်ပြီး ဝုန်းခနဲ
ဆင်းချသွားတယ်။

ကိုလဲဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ့်ရည်းစားကြီးဖြစ်နေတာကို။ မှားလဲ
လိုက်ရတော့တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့.

x x x x x

ကားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ဘာလုပ်တယ် မုတ်လဲ။
သူ့ကားကိုထိတဲ့နေရာ၊ ဟိုကားကတိုက်တဲ့နေရာတွေကို အရင်ဆုံး
ဓာတ်ပုံရိုက်တော့တယ်။

ဟိုကလဲ သူ့အပြုအမူကို ကြောင်ပြီးကြည်နေတာပေါ့။
သူမလဲ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ဝမှ ခါးကိုထောက်ပြီး
“ကဲ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

သူ့စကားကြားတော့ ဟိုကစပယ်ယာနဲ့ဒရိုင်ဘာ မျက်လုံးပြူး
သွားတယ်။

“ဟာ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ၊ အစ်မကြီးက မှားတာလေ”

“ငါ့ကိုအစ်မကြီးမခေါ်နဲ့ အစ်မခေါ်လို့လည်း အချို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး နှင်တို့မှားတာ ဝန်ခံလိုက်”

“ဟာ ကျွန်တော်တို့ဘယ်မှာမှားလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့က လမ်း အဖြောင့်ဗျ၊ အစ်မကြီးက ဖြတ်ကွေတာ”

“ငါ့ကိုအစ်မကြီးလို မခေါ်နဲ့လို့ပြောတာမရဘူးလား”

ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းကိုထုတ်၊ ဖုန်းကင်မရာကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ငါဘာမှားလို့လဲ၊ နှင်တို့အကွေ့ကားကို ဦးစားပေးရမယ်ဆို တာမသိဘူးလား”

“ဟာ ပြောင်းပြန်တွေပြောနေပြီ၊ အစ်မကြီး အဲအန်တီကြီး ကားတွေရဲ့ထုံးစံကိုက အဖြောင့်လမ်းကြယ်ကို ဦးစားပေးရတာပဲ သူ့အလှည့်ကျမှ”

“ဟိတ် ငါ့ကို အန်တီလိုမခေါ်နဲ့၊ ကားကြီးနဲ့ကားသေး ဘယ် ဟာကို ဦးစားပေးရမလဲ မသိဘူးလား”

“အဒေါ်ကြီးက ရယ်စရာတွေပြောနေပြန်ပြီ၊ ကားကြီးဖြစ်ဖြစ် ကားသေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းလမ်းကကားက အဖြောင့်ကားဗျ၊ အဖြောင့် ကားကို အကွေ့ကားက စောင့်ရတာပဲ”

“ငါ့ကို အဒေါ်ကြီးလိုမခေါ်နဲ့၊ နှင်တို့လိုင်းကားတွေကိုက စည်းကမ်းမရှိတာ”

သူ့စကားကြောင့် ဟိုဖက်ကကားဒရိုင်ဘာ တင်းသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ခါးထောက်ပြီး

“ဟား တကယ်စည်းကမ်း မရှိတာက ကျွန်တော်တို့မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားဗျ ခင်ဗျား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့မှားပြီးတော့များ”

စပယ်ယာကပါ လက်ညှိုးထိုးပြီးဝင်ပြောတယ်။ ဒီမှာ ငတိမ ခွင်တွေ့သွားတယ်။ သူလိုချင်တာ ဒီလိုအနေအထားကိုး။ သူက အဲဒီလူတွေကို ဒေါသထွက်အောင်လုပ်မယ်။ ဟိုက ဒေါသထွက် လို့ပြောရင် အဲဒါကို တယ်လီဖုန်းကင်မရာနဲ့ မှတ်တမ်းတင်မယ်။ ပြီးရင် သူ့အပြစ်ကို ဟိုဖက်ကအပြစ်လုပ်ပြီး အမှုကြီးအောင်လုပ် မယ်။ ဒီလိုမျိုး။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုလက်ကုတ်ပြီး စစ်ကူတောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလဲ ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်နေတာကိုး။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် သူ့နားကပ်ပြီး ကပ်ညှောင်ရတော့တာပေါ့။

“ဟုတ်သား၊ ခင်ဗျားတို့က မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဒီလို မပြောသင့်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကို ဟိုကမခံဘူး။

“ဟာ မိန်းမသားဆိုလဲ သူကမှားတာလေ၊ ကျုပ်တို့က မပြော ရဘူးလား”

ငတိမက အကွက်ဝင်တော့ ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်တယ်။ ကိုယ်ကလဲ သူတို့ဒေါသထွက်အောင်ဆွဲတယ်။ ဒါမှ မှတ်တမ်းချ မှာကိုး။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ကို ကောင်းကောင်းပြောနေတာ ကျုပ်မဆဲ

ချင်ဘူးနော်”

“ဟာ ဘာကိစ္စ ခင်ဗျားဆဲရမှာလဲ ခင်ဗျားဆဲရင်ရော ကျွန်တို့က ခံမယ်ထင်လို့လား အမှုန့်ပါဖြစ်သွားမယ်”

ငတိမက ဟိုကဒေါသထွက်လေ ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်လေ။ ပြီးတော့ သူကလဲဆွသေးတယ်။

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှန်တယ်မှားတယ်၊ ဘယ်သူက ရိုင်းစိုင်းတယ် ဆိုတာ ကျွန်မဖုန်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်၊ ရှင်တို့နာဖို့ပြင်ပေ တော့”

ဟိုကလဲ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ မှားကလဲမှားသေး။ စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ ဓာတ်ပုံကလဲ ရိုက်နေသေးဆိုတော့လေ

“ဟ ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တို့အမှန်ပဲဟာကို ကြိုက် သလိုရိုက်၊ ကြိုက်တဲ့နေရာရှင်း သောက်ဂရုကိုမစိုက်ဘူး”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားသောက်တွေဘာတွေနဲ့ မနှိုင်းနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ရိုင်းလာပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲဗျား၊ ရိုင်းတယ် ကဲ”

ငတိမက ဝမ်းသာအားရ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ်ရိုက် ပြီး

“အေး ကျွန်မတို့က မရိုင်းဘူး၊ ရှင်တို့ရှင်းချင်တဲ့နေရာရှင်း ဆိုလို့ ဆိုင်ရာနဲ့ပဲရှင်းမယ်၊ ယာဉ်ထိန်းရုံးမောင်း”

ဟိုကလဲ မလျော့ဘူး။

“မောင်းချင်တဲ့နေရာမောင်း၊ ရှင်းချင်တဲ့နေရာရှင်း။ ဟေ့ကောင် စယ်ယာ ခရီးသည်တွေကို ကားချိန်းပေးလိုက်”

စသည်ဖြင့် ဖြစ်ကုန်ရော။ ငတိမကတော့ မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံတွေအများကြီးရပြီဆိုတော့ ကားပေါ် ဇောက်ဇောက်ဇောက် ဇောက် ပြန်တက်ပြီး

“လာ အစ်ကိုကားပေါ်တက်၊ ယာဉ်ထိန်းရုံးရောက်မှရှင်းမယ်” ကျွန်တော်လဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကားပေါ်ပြန်တက်ရတယ်။ ကားပေါ်ရောက်မှ

“ဟေ့ ကြည့်လုပ်ဦး၊ ယာဉ်ထိန်းရုံးရောက်ရင် ရှုံးမှာနော်၊ သူတို့က လမ်းအမှန်၊ နင်ကအမှား”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိမက

“အိုး ဘာဖြစ်လဲ သူတစ်မူ ကိုယ်တစ်မူပဲ”

“ဟင်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက်သဘောမပေါက် ဖြစ်သွား တယ်။

“သူတစ်မူ ကိုယ်တစ်မူ” တဲ့၊ ဖြစ်တာက တစ်မူတည်းကို။ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ခေါင်းကုတ်ပြီး

“ဘာလဲ သူတစ်မူဆိုတာ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲဝေ့ကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကားက ကိုယ်မှားလို့တိုက်မိတာဆိုရင်တောင် ရန်ဖြစ်တုန်းလက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီးပြောထားတာတွေက သူတို့ အမှားတွေပဲလေ”

“ဘာ”

ကျွန်တော်လန်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်

“ဟင် ဘာ ဘာလို့”

သူမ ခပ်တည်တည်ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ

“အသာနေစမ်းပါ သူတို့ ကျွန်မတို့ကို လက်ညှိုးငါးငါး
ထိုးရန်ဖြစ်တဲ့ပုံတွေ တယ်လီဖုန်းနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ် ဒါကြောင့်
အဲဒီပုံတွေ ယာဉ်ထိန်းရဲကိုပြလိုက်ရင် သူတစ်ယောက်တည်း တစ်မူဖြစ်ပြီ”

“ဟင်”

သူမစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ဒီအကြံအစည်နဲ့
သူမဓာတ်ပုံရိုက်နေတာကို။

“ဟင် ဒါဆို ပီပြင်ရဲ့လား ဓာတ်ပုံတွေပြကြည့်စမ်း”

သူမ ကျွန်တော်နားထိပြီးပြီးတိုးလာကာ

“ဟင်း အကြံအစည်နဲ့ကို လုပ်ထားတာ ရုံးရောက်မှကြည့်”

ဆိုပြီး ကားစက်နှိုးကာ

“ကဲ Lest Go”

ဆိုပြီး ကားကို ဝှူးခနဲမောင်းထွက်ပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး မောင်း
သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရုံးရောက်တော့ ယာဉ်ထိန်းရဲအရှေ့ရှင်းကြတာပေါ့။

“ဒီလိုပါဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့က လမ်းအဖြောင့်လာပြီး
ပုံမှန်ပဲမောင်းလာတာပါ။ အဲဒီမှာ ဟောဒီကအစ်မကြီး”

“အစ်မကြီးမခေါ်နဲ့”

“အဲဒီအန်တီကြီး”

“အန်တီကြီးမခေါ်နဲ့”

“အင်း အဲဒါ သူကားက အရှိန်နဲ့ထွက်လာပြီး ဖြတ်ကွေ့ချတာ
အရှိန်နဲ့ဆိုတော့ သူ့ဘာသူရမ်းပြီး ထိမိသွားတာပါ”

ယာဉ်ထိန်းရဲက အသေအချာ ကားကိုဆင်းစစ်တယ်။ ဟုတ်
တယ်။ ဟိုကပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ကမှားတာ သေချာနေတယ်။
ဒါကြောင့် ယာဉ်ထိန်းရဲက ကျွန်တော်တို့ဘက်လှည့်ပြီး

“ကဲ ဖြစ်စဉ်အရဆိုရင်တော့ ညီမတို့မှားတာပဲ။ ဘာပြောချင်သေး
လဲ”

ဆိုတော့ ငတိမက ခပ်တည်တည် တယ်လီဖုန်းထုတ်ပြီး

“ဒီကိစ္စတော့ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘယ်
လောက်ရိုင်းလဲဆိုတာ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးကြည့်ပါ”

သူမရဲစကားကြောင့် စပယ်ယာရော ဒရိုင်ဘာပါ မျက်နှာပျက်
သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူမက ရန်ဖြစ်နေတဲ့ပုံတွေ အပီအပြင်
ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာကို။

သူမပစ်ချပေးတဲ့ တယ်လီဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲ မျက်
မှောင်ကြုတ်တယ်။

“အေး ယာဉ်တိုက်မှုနဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ကတော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။
ဒါပေမယ့် ဘာလို့တယ်လီဖုန်းကို လာပြတာလဲ”

ယာဉ်ထိန်းရဲအမေးကို သူမခပ်တည်တည်ဖြင့်

“ယာဉ်တိုက်မှုနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကာယိအိန္ဒြေ ဖွားပြား
မှုနဲ့တော့ ဆိုင်တယ်လေ။ သူတို့ဘယ်လောက်ရိုင်းရိုင်းကြတယ်ဆို

တာ အဲဒီတယ်လီဖုန်းထဲက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်

သူမစကားကြားတော့ ဟိုဖက်ကဒရိုင်ဘာရာ စပယ်ယာပါ တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကောင်းမှုနဲ့သူတို့လက် ညှိုးတထိုးထိုးရန်တွေနေတဲ့ပုံတွေ ဂျာနယ်တွေမှာ ပလူပျံအောင် ပါလာနိုင်တာကို။

ယာဉ်ထိန်းရဲက ဟိုဖက်က စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာကိုကြည့် တယ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကြည့်တော့ စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာဆိုတာ နေရာနေရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ အားလုံးရဲ့အသိဉာဏ်တွေထဲ မှာ ကားစပယ်ယာ ဒရိုင်ဘာဆိုတာ ရိုင်းကြတယ်ဆိုတာ သိနှင့် ထားကြတာကို။

ယာဉ်ထိန်းရဲက ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတော့

“အင်း ယာဉ်တိုက်မှုနဲ့တော့ သိပ်မပတ်သက်ဘူး။ ဒါပေမယ့်”

သူမက ဝင်ပြီး

“ကြည့်လိုက်ပါ။ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ယာဉ်ထိန်းကြီးရယ်။ သူတို့ဘယ်လိုသရုပ်ပျက်ထားတယ်ဆိုတာ”

ယာဉ်ထိန်းရဲ ခေါင်းညိတ်ပြန်တယ်။ ပြီးမှ တယ်လီဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲလက်ထဲ တယ်လီဖုန်းရောဂက်သွား တာနဲ့ စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာခမျာ ကတုန်ကယင်ပါ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ငတိမက မျက်နှာကို အထက်စီးပုံစံနဲ့ချီထားတယ်။

ယာဉ်ထိန်းရဲက နှစ်ဖက်လုံးကိုကြည့်ပြီး တယ်လီဖုန်းကိုဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့ ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကိုဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့

ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်”

ယာဉ်ထိန်းကြီးရဲ့မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ပြီးတော့ စပယ်ယာ ဒရိုင်ဘာကိုကြည့်တယ်။ ဟိုကလဲ ကတုန်ကယင်ပါ ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက ကျွန်တော်ငတိမကိုကြည့်တယ်။ ငတိမက ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံနဲ့ မျက်နှာကိုချိပြီးမော့ထားတယ်။ အခြေအနေက သေပြီတိချာဆိုတဲ့အခြေအနေ။ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီး မျက်လုံးပြူးပြီး

“ဟင် ဒါ ဒါတွေက”

ငတိမက ရင်ကော့ပြီး

“အဲဒါတွေက အဖြစ်မှန်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတာပါ”

“ဟင် အဖြစ်မှန်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားတာ”

ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက လန်ပြီးပြန်မေးတယ်။ ဒါကို ငတိမက

“ဟုတ်ပဲ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးရယ်၊ ဘာလဲ မတိကျလို့လား”

သူ့စကားကို ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက တယ်လီဖုန်းပြန်ပစ်ချပြီး

“တိကျတယ်၊ တိကျတယ်၊ တိကျတာမှ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ကို တိကျတာ၊ နင်တို့ဘာသာနင်တို့ တိကျထားတာပြန်ကြည့်”

ဆိုပြီး ထိုးပေးတော့ ငတိမက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ဆွဲယူပြီး

“အဲဒီလိုတိကျ ဟင်”

သူ့စကားတောင်မဆုံးဘူး။ လမ်းတစ်ဝက်တင် ရပ်သွားတယ်။

“ဟင် ဒါတွေ ဒါတွေက”

အင်းယွန်းလေဒီကြီးပုံစံနဲ့ ခပ်မာမာရပ်နေသူ သူမ မျက်လုံးပြူးပြီး ထအော်တော့ ကျွန်တော်လဲ တအံ့တလျှလှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟာ သောက်ရှက်တော့ ခွမ်းခနဲကွဲပြီ”

လန်အော်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်နေရတာ ကျွန်တော်နဲ့သူမ တစ်ဖက်လူကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အော်ဆဲနေတဲ့ပုံတွေ။

“ဟာ သောက်ပြဿနာပဲ”

ယောင်ပြီးအော်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အော်ချင်စရာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ငတိမက ကမြင်းကြောထပြီး ဓာတ်ပုံကင်မရာကို back ချည်းဖွင့်ထားတော့ ဟိုဖက်ကို သူရိုက်နေပေမယ့် back ကင်မရာက ကိုယ်မျက်ခွက်ချည်း ကိုယ်ပြန်ရိုက်မိသလို ဖြစ်နေမိတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်မျက်ခွက်ပြဲပြဲကြီးတွေပဲ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပေါ်နေတော့တာပေါ့။ ဒါကို ငတိမက မျက်လုံးပြူးပြီး

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ဒါတွေမဟုတ်ဘူး၊ အနောက်မှာကြည့်၊ အနောက်မှာကြည့်”

ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို အနောက်ပြန်ရစ်ပြတော့

“ဟင် ဒါ ဒါတွေ”

ဒီတော့မှ ငတိမက

“ဟုတ်ပဲ အဲဒါတွေ တွေပလား ရှင်းပလား”

ငတိမစကားကို ယာဉ်ထိန်းရဲကြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ

“တွေ့ပါ၊ ရှင်းပါ၊ နင်တို့လဲ ရှင်းအောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

ပြန်ကြည့်”

ရဲကြီးက ကင်မရာကို ချော့ကိုင်ရာသလိုပုံစံနဲ့ ရှုံ့ပြီးပြန်ထိုးပေးတယ်။

“ဟာ”

“ဟင် ဒါမှမဟာသောက်ရှက်”

ဟုတ်တယ်။ သူမ ပြတ်ပုံတွေက သူမနဲ့ကျွန်တော် ကမြင်းကြောထပြီးရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ။ တချို့ပုံတွေဆို ရှင်းတာမှ ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းကထွက်လာတုန်း သူရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေပါ ပါနေတော့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းနဲ့ကို ရှင်းနေတာ။

ဒါကြီး သူများသွားပြတာဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ ယာဉ်ထိန်းရဲခမျာ အော့နလုံးပါနာတယ်။

“အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါမဟုတ်သေးဘူး”

ငတိမက ထပ်ငြင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းကို ဆွဲယူပြီး

“တော်ပါတော့ဟာ၊ ထပ်ပြနေရင် ဒီထက်ပိုသောက်ရှက်ကွဲမယ်”

ဆိုပြီး သူ့တယ်လီဖုန်းကို ဝင်လှယူထားလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီထက်ပိုပြရင် ဒီထက်ပို သောက်ရှက်ကွဲစရာပုံတွေ အများကြီးရှိတာကိုး။ မှတ်တမ်းအတင်ကောင်းထားတာလေ။

ဒါနဲ့ပဲ ယာဉ်ထိန်းရဲက

“ကဲ အမှုကတော့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကို ရှင်းနေပြီ အဲလေ ယာဉ်တိုက်မှုကတော့ ရှင်းနေပြီ၊ ဒီတော့ ညီမအနေနဲ့ အမှုမကြီး ချင်ဘူးဆိုရင် ဒီကကားဆရာတွေကို ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်လိုက်”

ထိမိသွားတဲ့ သူ့ကားကိုလည်း ကျေနပ်သည်အထိ ပြင်ပေးလိုက်၊ အထိအခိုက်ကြီးကြီးမားမား မရှိတဲ့အတွက် အမှုမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒီကညီလေးတို့ကရော”

ဟိုဖက်က စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာကတော့

“ကျွန်တော်တို့လဲ အမှုမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အမှုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပျက်ရတာရနဲ့ အဆင်မပြေဘူး။ ကားကလဲဘာမှ သိပ်မဖြစ်တော့ ပြင်ပေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ညှိလိုက်တော့ ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ပဲ အဆင်ပြေသွားတယ်။ ကားပြင်စရိတ်ကိုလဲ သုံးသောင်းလောက်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြီးသေးဘူး။

“ကဲ ကားဆရာက ကျေနပ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်ထိန်းအနေနဲ့တော့ ဒီလိုအမှုမျိုးကို သိသိကြီးနဲ့ခွင့်ပြုလို့မရဘူး။ ဒါ ကြောင့် ဒီကညီမလေးကို ယာဉ်မဆင်မခြင်မောင်းနှင်မှုနဲ့ တရားစွဲရမှာပဲ။ ဒီတော့ ညီမလေး တရားရုံးမှာ ဒဏ်ငွေသွားဆောင်ပါ”

ဘာမှကိုပြောလိုမရတော့ဘူး။ ဟုတ်လဲဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလို လူမျိုးကို ဒါမျိုးမှလုပ်မထားရင် နောင်တဆိုတာ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ။

ငတိမ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတယ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီး သူ့အတွက် အမှုရေးတာကို တွေ့တွေ့ကြီးထိုင်ကြည့်နေတယ်။ ကြည့်ရတာ အကြံထုတ်နေသလားပဲ။

ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက တရားရုံးသွားဖို့ ချလန်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖြတ်

ပေးတယ်။ ချလန်ကိုလှမ်းယူရင်း သူမကသံဝေဂသံနဲ့

“အင်း ကျွန်မလဲ နောက်ဆို ဒါမျိုးမလုပ်တော့ပါဘူး။ နောင်ကိုဆင်ခြင်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

သူမကို အဲလို နူးနူးညံ့ညံ့တွေ့ရတော့လဲ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

“ပြောပါ ညီမလေးရယ်”

ငတိမက ပေါင်ကြားလက်ညှပ်ပြီး

“ဖြစ်နိုင်ရင်လေ မှတ်တမ်းအနေနဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးနဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်”

အတော်အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကိုဖမ်းပြီး တရားစွဲနေတဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးနဲ့တွဲပြီး မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်တဲ့

ကိုယ်ကိုဖမ်းတာတောင် အချိုးမပြေတာ ပြောပါတယ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးကလဲ အူကြောင်ကြောင်ပေါ့။ နောက်မှ စိတ်ပါပြီး

“အင်းလေ ရိုက်ချင်လဲရိုက်ပေါ့”

ဆိုတော့ ငတိမက အားရဝမ်းသာနဲ့

“ကဲ အစ်ကိုရေ မှတ်တမ်းတစ်ပုံလောက်”

ကိုယ်လဲ စိတ်ထဲကပဲ ကြိတ်ကျိန်ဆဲနေမိတယ်။

သောက်ကလုံးမ သောက်မှုဖြစ်တာတောင် မှတ်တမ်းတင်ဦးမလို့

ဒါနဲ့ပဲ တယ်လီဖုန်းကိုယူ ကင်မရာဖွင့်လိုက်တော့

“ဟာ ယာဉ်ထိန်းရဲကြီးကလဲ ပြုံးထားလေ၊ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်

ပါးစောင်းထား”

စသည်ဖြင့် လုပ်နေသေးတယ်။ ဟိုကလဲယောင်နနနဲ့ လိုက်
လုပ်ပေးရှာတယ်။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဲဒီအတိုင်း ရိုက်ပေးပါ”

စိတ်ကြိုက်အနေအထားရမှ ကင်မရာကိုဖွင့် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်

တော့

“ဖျတ်”

“ဟာ”

ကင်မရာထဲပေါ်လာတာက သူတို့ပုံမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ပုံပြန် ပြန်ကြီး။
ဟုတ်ပဲ။ ကင်မရာက back ကင်မရာကြီးဖွင့်ထားဆဲကို။

xxxxxx

ကြာတော့လဲ ကြာခဲ့ပါပြီ။

အခုဆိုရင် သူလဲအိမ်ထောင်တွေတာတွေကျ ကလေးတွေပါ
ရနေရောပေါ့။

ဒါပေမယ့် ပြန်စဉ်းစားရင်လဲ မဝေးလှသေးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် “ရှင့်ကိုမုန်းတာ ၁၂၁” ဆိုတဲ့စကားကတော့ လတ်
ဆတ်နေဆဲပါပဲ။

အခုလဲ ကျွန်တော်သူ့အကြောင်းရေးတာများ မြင်တွေ့ခဲ့ရင်
အရင်လိုပဲ။

“ရှင့်ကိုမုန်းတာ ၁၂၁” လို့များ ပြောဦးလေမလားပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

တကယ်မုန်းတာမဟုတ်တော့လဲ ဆယ်နှစ်ခါမကလို့ ဘယ်
လောက်မုန်းတယ်ပြောပြော သံယောဇဉ်စကားလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်
ပါ့မယ်လေ။

လေးစားစွာကြိုစားလျက်

ဘကြည်တော်